EDGAR RICE BURROUGHS

Tarzan

şi nestematele din Opar

Edgar Rice Burroughs

Seria TARZAN

V.1.0

Tarzan

şi nestematele din Opar

sau

- Răzbunarea Şeicului -

Edgar Rice Burroughs
Tarzan and the Jewels of Opar
1918

Ilustratia copertei:
J. Allen St. John

Versiune electronică realizată
după volumul apărut la
EDITURA EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

CAPITOLUL I – Belgian şi arab

Locotenentul Albert Werper trebuia să mulţumească prestigiului numelui său, pe care-l dezonorase, faptul că scăpase atât uşor de pedeapsa de a fi dat afară din armată.

La început, chiar a fost prea mulţumit că în loc să fie dat în judecată consiliului de război, a fost trimis într-un post în Congo. Dar acum, după şase luni de monotonie, de izolare şi singurătate apăsătoare, s-a produs în el o schimbare neaşteptată.

Tânărul ofiţer se gândea necontenit la soarta lui tristă. Ziua întreagă era cuprins de o compătimire bolnăvicioasă pentru el însuşi, ce sădise cu timpul, în mintea lui slabă şi şovăitoare, o ură cumplită împotriva acelora care îl trimiseseră acolo, adică tocmai împotriva oamenilor cărora trebuia să le fie recunoscător că l-au salvat de la o degradare ruşinoasă.

Regreta viaţa veselă din Bruxelles mai mult decât regretase vreodată greşelile ce l-au smuls din cea mai frumoasă şi mai plină de distracţii dintre capitalele Europei.

Dar cu cât treceau zilele, a ajuns să-şi concentreze ura împotriva reprezentantului din Congo al autorităţilor belgiene, asupra căpitanului care era comandantul lui.

Acest ofiţer era un om rece, taciturn, inspirând prea puţină dragoste inferiorilor săi direcţi. Totuşi era respectat şi temut de soldaţii indigeni de sub comanda sa.

Werper obişnuia să stea ore întregi cu superiorul lui. Şedeau amândoi pe veranda locuinţei lor comune, fumându-şi ţigările după cină, într-o tăcere pe care nici

unul nu părea că are dorinţa să o întrerupă.

Ura fără nici un rost a locotenentului se transformase, în cele din urmă, într-o adevărată obsesie. Considera firea tăcută a căpitanului drept o atitudine voită de a-l înjosi pentru greşelile din trecut.

Îşi închipuia că superiorul său îl dispreţuia, aşa că se chinuia în sine, până când într-o seară, mania lui a luat formele unei nebunii furioase.

Mângâindu-şi patul revolverului de la şold, ochii i s-au îngustat, iar sprâncenele i s-au curbat. În cele din urmă, nu a mai putut răbda şi a izbucnit.

— E ultima oară că mă mai insulţi! a strigat el, sărind în picioare. Sunt ofiţer şi nobil şi nu îţi voi mai suporta nimic fără a nu-ţi cere socoteală. Urâtule!

Căpitanul, cu o expresie de surpriză pe figura, s-a întors către inferiorul său. Mai văzuse el oameni cuprinşi deodată de nebunia codrului: nebunia singurătăţii şi a neîncetatelor frământări de gânduri şi poate chiar atinşi puţin de friguri.

S-a sculat şi a întins o mână, ca să o pună pe umărul celuilalt, având pe buze cuvinte liniştitoare, sfătuitoare, dar care nu au mai apucat să fie rostite vreodată

Werper a considerat mişcarea superiorului său drept o încercare de a-l ataca. A ridicat revolverul la nivelul inimii căpitanului, astfel că acesta abia a făcut un pas, când Werper a apăsat pe trăgaci.

Fără să scoată măcar un geamăt, căpitanul s-a rostogolit pe pardoseala verandei; dar chiar în acea clipa a dispărut furia care a întunecat creierul lui Werper şi el a putut vedea fapta pe care o comisese în aceeaşi lumină cu care aveau să o vadă cei care urmau să fie chemaţi să-l judece.

A auzit strigăte din căsuţele unde erau soldaţii şi a văzut oameni alergând în direcţia unde se afla el. Desigur că-l vor aresta, iar dacă nu-l vor ucide pe loc îl

vor duce într-o altă localitate din Congo, unde un tribunal militar compus după toate rânduielile va face cu toată siguranţa acelaşi lucru, dar în mod legal.

Werper însă nu avea chef să moară, nici o dată nu dorise mai mult să trăiască decât în acest moment când şi-a pierdut dreptul de a trăi.

Oamenii se apropiau acum de el. Ce era de făcut?

Se uită împrejur, ca şi cum ar fi căutat motivul unei scuze plauzibile pentru crima pe care o săvârşise. Dar nu a văzut decât corpul omului pe care-l împuşcase fără nici un motiv.

În disperare, s-a întors şi a fugit de soldaţii care veneau spre el. A străbătut în fugă curtea cazărmii, ţinând revolverul strâns în mână.

La poartă a fost oprit de o santinelă.

Werper nu a mai stat să discute cu acesta sau să uzeze de autoritatea gradului său, ci a ridicat revolverul fără nici o somaţie ca să îl împuşte pe negru, fără ca acesta să aibă vreo vină.

După câteva clipe, fugarul a deschis poarta şi a dispărut în întunericul codrului, având grijă înainte să-şi însuşească, de la santinela ucisă, carabina şi cartuşiera acestuia.

Toată noaptea a fugit tot mai departe, mai adânc în inima junglei. din când în când urletul vreunui leu îl făcea să se oprească, să asculte.

Ţinându-şi arma pregătită, cu cartuşe pe ţeava, mergea înainte, având mai multă teamă de oamenii de care era urmărit decât de carnivorele sălbatice pe care le-ar fi putut întâlni.

Într-un târziu s-a luminat de ziuă, dar el tot mai continuă să meargă. Nu simţea nici foame, nici sete, de spaima ce îi pricinuia gândul că ar putea fi prins.

Nu s-a gândit la nimic altceva decât la scăpare. Nu îndrăznea să se oprească pentru a se odihni sau să

mănânce, până nu va mai fi nici o primejdie de urmărire

A mers aşa multă vreme, până când în cele din urmă, a căzut şi nu s-a mai putut ridica.

Nu ştia cât timp a alergat, nici nu încercă să afle. Când nu mai a putut să fugă, nu a ştiut că a ajuns la limita puterilor sale.

Sfârşit de oboseală, şi-a pierdut cunoştinţa.

În starea aceasta a fost găsit de Ahmet Zec, banditul arab. Oamenii acestuia erau de părere să-l străpungă imediat cu suliţa pe acest inamic al neamului lor, însă Ahmet ţinea ca lucrurile să se petreacă într-un alt mod.

Mai întâi dorea să ia câteva informaţii de la acest belgian. Era mai uşor, se gândea el pe drept cuvânt, să pui mai întâi întrebări unui om şi după aceea să-l ucizi, decât invers.

A poruncit ca locotenentul Albert Werper să fie transportat în propriul său cort, iar doi robi să-l îndoape cu vin şi cu mâncare, pe rând, în cantităţi mici, până când în sfârşit prizonierul îşi veni în fire.

Când a deschis ochii, a văzut figuri străine de negri împrejurul lui, iar afară lângă uşa cortului, silueta unui arab. Nicăieri nu se vedea uniforma soldaţilor săi.

Arabul de afară şi-a întors capul şi văzându-l că a deschis ochii, a intrat în cort şi s-a apropiat.

— Eu sunt Ahmet Zec, a zis. Tu cine eşti şi ce cauţi în ţinuturile mele? Unde îţi sunt soldaţii?

Ahmet Zec! Werper deschise ochii mari, dar inima i s-a făcut cât un purice.

Era acum în ghearele celui mai cunoscut dintre bandiţi, unul care îi ura pe toţi europenii, în special pe aceia care purtau uniforma Belgiei.

Forţele militare belgiene îi declaraseră război de mulţi ani atât lui, cât şi tribului său, dar fără nici un rezultat. Era un război fără cruţare şi dintr-o parte şi din

cealaltă.

Dar Werper a văzut imediat, chiar în ura cea mare a acestui arab faţă de belgieni o rază de speranţă pentru el.

Era şi el un fugar, scos de sub protecţia legilor. Deci amândoi aveau cel puţin un interes comun.

Werper s-a hotărât să îşi joace ultima carte cât va putea mai bine.

— Am auzit de tine, răspunse el, dar de fapt te căutam. Ai mei îmi sunt acum duşmani şi îi urăsc. Chiar în momentul de faţă mă caută soldaţii mei, ca să mă ucidă. Am ştiut că îmi vei da ajutor, pentru că şi tu îi urăşti. În schimb, voi intra în serviciul tău. Sunt soldat vechi, ştiu să lupt bine, iar duşmanii tăi sunt şi ai mei.

Ahmet Zec îl privi pe european în tăcere. Prin creierul lui se perindau o mulţime de gânduri, din care cel dintâi era că necredinciosul minte.

Desigur însă că se putea prea bine să nu mintă, iar dacă spunea adevărul propunerea lui merita toată atenţia. Luptători nefiind nici o dată destui, mai ales albi cu deprinderea şi cunoştinţele militare pe care le are un ofiţer.

Dar Ahmet Zec s-a încruntat şi inima lui Werper s-a strâns de spaimă. Werper nu îl cunoştea pe Ahmet Zec, care era în stare să se încrunte, atunci când altul ar fi zâmbit şi să zâmbească, atunci când altul s-ar fi încruntat.

— Dar dacă mă minţi? a zis arabul.

— Pune-mă la încercare, i-a răspuns Werper.

— Aşa-i, pot să te ucid oricând. Dar ce mai vrei, pe lângă viaţa ce ţi-o las, în schimbul serviciilor tale?

— La început numai hrană şi adăpost, a răspuns Werper. Mai târziu, dacă merit mai mult, putem ajunge uşor la o înţelegere.

Singura dorinţă a lui Werper în momentul acela era

să-şi păstreze viaţa.

Au încheiat deci un acord şi locotenentul Albert Werper a intrat ca membru în banda de hoţi de fildeş şi de sclavi, de sub comanda faimosului bandit arab Ahmet Zec.

Luni întregi ofiţerul belgian a călărit împreună cu bandiţii. Se lupta alături de ei, cu un curaj sălbatic şi cu o cruzime la fel de mare ca şi a acestor disperaţi.

Ahmet Zec se uita la noul său recrut cu ochi de vultur şi cu o satisfacţie crescândă. Încredere i-a sporit în acest om ceea ce reprezenta o independenţă mai mare de acţiune pentru Werper.

Încrederea tot mai mare pe care arabul o acorda belgianului a ajuns până acolo încât Ahmet Zec a găsit de cuviinţă să îi împărtăşească un plan pe care l-a conceput de multă vreme, dar pe care nu a avut nici o dată prilejul să-l pună în aplicare.

Însă cu ajutorul unui european, toate s-ar fi putut duce mai uşor la îndeplinire. A început să discute cu Werper, pe ocolite.

— Ai auzit vreodată de un om căruia i se zice Tarzan? a întrebat el.

Werper a dat din cap afirmativ.

— Am auzit de el, dar nu îl cunosc.

— Dacă nu ar fi el, ne-am putea face comerţul în linişte şi cu mari câştiguri, a continuat arabul. Ani întregi a luptat împotriva noastră, gonindu-ne din cele mai bogate părţi ale acestor ţinuturi, hărţuindu-ne şi înarmând indigenii ca să ne poată respinge, când veneam să facem comerţ cu ei.

S-a oprit o clipă uitându-se la belgian.

— E foarte bogat, a reluat Zec. Dacă am putea găsi mijlocul să îl facem să ne plătească aur mult, nu numai că am fi răzbunaţi pe el, dar şi răsplătiţi pentru tot ceea ce ne-a împiedicat să câştigăm de la indigenii protejaţi

de el.

Werper a scos o ţigară din tabachera sa de aur şi a aprins-o.

— Ai vreun plan prin care îl poţi sili să plătească? a întrebat el.

— Are o soţie, a replicat Ahmet Zec, despre care se spune că este foarte frumoasă. Am putea primi un preţ bun pe ea în târgul de la nord, dacă ne-ar veni prea greu să luăm o răscumpărare de la soţ.

Werper şi-a aplecat uşor capul, rămânând pe gânduri. Ahmet Zec aştepta răspunsul.

Puţinul ce a mai rămas bun în Albert Werper s-a revoltat la gândul de a vinde o femeie albă ca sclavă, trimiţând-o în mizeria unui harem arab.

S-a uitat la Ahmet Zec. I-a văzut ochii îngustându-se şi a înţeles că bănuia intenţia lui de a se împotrivi.

Dar ce-ar fi ajuns belgianul dacă refuza? Viaţa lui era în mâinile acestui barbar, care preţuia viaţa unui necredincios mai puţin decât pe a unui câine, iar Werper ţinea mult la viaţa lui.

Dar la urma urmei, ce era pentru el femeia aceea? Era fără îndoială, o albă din lumea civilizată, aparţinând deci societăţii organizate din care el, ca proscris, nu mai făcea parte.

Mâna oricărui alb s-ar fi putut ridica împotriva lui. Ea nu era prin urmare, decât un duşman firesc, iar dacă el refuză să fie de acord cu răpirea ei, Ahmet Zec l-ar fi ucis.

— Stai pe gânduri? a murmurat arabul.

— Nu, a răspuns Werper, cântăream şansele noastre de reuşită, precum şi răsplata mea. Ca european pot fi primit în casa şi la masa lor. Tu nu ai pe nimeni care ar putea face asta. Riscul însă este prea mare şi ar trebui să fiu bine plătit, Ahmet Zec.

Un zâmbet de uşurare a trecut pe faţa banditului.

— Bine te-ai gândit, Werper, a exclamat arabul bătându-l pe umăr. Meriţi să fii bine răsplătit şi voi avea grijă de asta. Acum să stăm şi să facem un plan, cum e mai bine să acţionăm.

S-au aşezat pe un covor moale sub mătasea decolorată a cortului, odinioară plină de lucruri scumpe şi au vorbit încet până noaptea târziu.

Erau amândoi înalţi şi purtau barbă, iar soarele şi vântul au făcut ca tenul belgianului să se apropie foarte mult de acela al unui arab. Werper a copiat fiecare amănunt al îmbrăcăminţii şefului său, aşa că la înfăţişare semăna cu un arab.

Târziu de tot s-a sculat şi s-a retras în propriul său cort. A doua zi şi-a petrecut-o refăcându-şi uniforma de ofiţer belgian, luând de pe ea până şi cel mai mic semn care ar fi putut arăta că a fost confecţionată în scopuri militare.

Dintr-o ladă conţinând o mulţime de obiecte furate, Ahmet Zec i-a dat o cască englezească şi o şa europeană, iar dintre sclavii săi negri şi oamenii săi i-a alcătuit o ceată de cărăuşi şi vânători, care conţinea toate elementele unei mici caravane a unui vânător de vânat mare.

În capul acestei coloane, Werper a pornit din tabăra banditului arab Ahmet Zec.

CAPITOLUL II - Pe drumul Oparului

Cu vreo două săptămâni mai târziu, John Clayton, lord de Greystoke, întorcându-se dintr-o inspecţie a întinselor sale domenii africane, a zărit o coloană de oameni care treceau peste câmpia situată între reşedinţa sa şi pădurea dinspre nord.

Şi-a oprit calul ca să observe mica ceată de oameni care tocmai apărea de după o ridicătură de pământ.

Ochii lui ageri au observat reflexul soarelui pe casca albă a unui om călare şi cu convingerea că un vânător european îi caută ospitalitatea, a dat pinteni calului, ieşind în întâmpinarea noului sosit.

Peste o jumătate de oră, erau pe scările verandei din faţa locuinţei sale, recomandându-l pe domnul Jules Frecoult doamnei de Greystoke.

— M-am rătăcit, acesta este adevărul, a explicat domnul Frecoult. Călăuza mea nu a fost nici o dată prin părţile acestea, iar oamenii pe care i-am luat din ultimul sat prin care am trecut, nu cunosc aceste locurile nici pe atât. Au dezertat acum două zile, aşa că am fost foarte norocos că întâmplarea ne-a favorizat să dăm peste ajutor. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă nu vă găseam.

Au hotărât ca Frecoult şi oamenii săi să rămână acolo câteva zile sau până când se vor simţi odihniţi. După aceea, lordul Greystoke le va da călăuze care îi vor conduce în siguranţă înapoi în ţinuturile pe care călăuza lui Frecoult se presupunea că le cunoaşte.

Sub masca unui gentleman francez cu avere, Werper a avut prea puţină greutate să-şi înşele gazda şi să intre în graţiile lui Tarzan şi a soţiei acestuia.

Dar cu cât rămânea mai mult acolo, cu atât îşi pierdea speranţa că-şi va putea îndeplini planurile cu uşurinţă. Lady Greystoke nu se îndepărta nici o dată singură de locuinţa ei, iar devotamentul sălbatic al războinicilor Waziri, care formau cea mai mare parte din oamenii lui Tarzan părea că închide orice posibilitate unei încercări cu succes de a o răpi.

Iar să mituiască pe vreunul dintre Waziri era cu neputinţă.

A trecut o săptămână şi Werper nu a progresat deloc în îndeplinirea planului său, după cum socotea el, în afară de ziua sosirii lui acolo.

Dar chiar în momentul când aproape că a ajuns la

disperare, s-a întâmplat ceva care i-a reînnoit speranţa, făcându-l să se gândească la o răsplată mai mare decât banii pentru răscumpărarea femeii.

La reşedinţă a sosit un curier cu poşta săptămânală şi lordul de Greystoke şi-a petrecut toată după-amiaza în biroul său, citind şi răspunzând la scrisori.

Seara, la cină, părea distrat şi imediat după masă, s-a scuzat şi s-a retras, urmat de lady Greystoke după câteva minute.

De pe veranda unde rămăsese, Werper a putut auzi vocile lor într-o discuţie aprinsă şi închipuindu-şi că se petrece ceva neobişnuit, s-a ridicat uşor din scaunul său. Ascunzându-se în umbra tufişurilor de pe lângă verandă, s-a strecurat până sub fereastra camerei în care vorbeau lordul şi lady Greystoke.

Acolo a tras cu urechea şi a obţinut un rezultat neaşteptat, deoarece de la primele cuvinte, o mare surescitare a pus stăpânire pe el. Lordul de Greystoke vorbea cu lady de Greystoke.

— Nu am avut nici o dată încredere în siguranţa acelei societăţi, zicea ea, dar îmi pare de necrezut să fi dat faliment cu o sumă atât de mare, doar dacă nu au fost nişte maşinaţiuni necinstite.

— Asta bănuiesc şi eu, a răspuns Tarzan, dar oricare ar fi cauza, cert este faptul că am pierdut tot ce aveam şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la Opar şi să mai iau ceva aur.

— John, a strigat lady Greystoke, nu este un alt mijloc? Nu pot suporta gândul să te întorci în acel loc îngrozitor.

Werper a simţit un tremur în vocea ei.

— Mai bine trăiesc restul vieţii în sărăcie decât să ştiu că înfrunţi primejdiile din Opar.

— Să nu ai nici o frică, a asigurat-o Tarzan râzând. Sunt eu în stare să am grijă de mine, iar de nu, Wazirii

care mă vor însoţi vor avea grijă să nu mi se întâmple nimic rău.

— Au mai fugit ei odată din Opar lăsându-te în voia soartei, îi aminti ea.

— Nu mai fac ei aşa ceva a doua oară, o linişti el. Chiar şi atunci le-a fost ruşine şi veneau înapoi când i-am întâlnit.

— Dar poate sunt alte mijloace, a insistat ea.

— Nu există nici un alt mijloc măcar pe jumătate atât de uşor de a obţine o nouă avere decât de a merge direct la comoara din Opar şi a o aduce încoace, a răspuns el.

A continuat apoi cu gândul să o liniştească:

— Iau eu toate măsurile, Jane dragă, aşa că locuitorii de acolo nu vor şti nici o dată că m-am întors acolo şi le-am luat o porţie din comoara lor, de a cărei existenţă nici măcar nu ştiu.

Tonul său categoric a încredinţat-o pe lady Greystoke că orice cuvânt împotriva acestei idei ar fi fost de prisos, aşa că a schimbat subiectul discuţiei.

Werper a mai rămas acolo ca să asculte, alte câteva minute, iar după aceea, încredinţat că a auzit tot ce era necesar şi fiindu-i teamă să nu fie descoperit, s-a întors pe verandă, unde a fumat câteva ţigări una după alta.

A doua zi de dimineaţă, la cafea, Werper le-a comunicat intenţia de a pleca în curând şi i-a cerut lui Tarzan permisiunea să vâneze în drumul său animale mari în ţinuturile Wazirilor, drept pe care Tarzan i l-a acordat bucuros.

Belgianul a avut nevoie de două zile să se pregătească de plecare, dar în cele din urmă a plecat cu caravana lui, însoţit de un singur Waziri, pe care i l-a dat împrumut lordul de Greystoke.

Ceata lui Werper a făcut doar un marş scurt, când el s-a prefăcut bolnav şi i-a anunţat că va rămâne unde se

afla până când se va însănătoşi.

Deoarece ajunseseră numai la o mică distanţă de reşedinţa lui Tarzan, a dat drumul războinicului Waziri, spunându-i că va trimite după el de îndată ce va fi în stare să-şi continue călătoria.

Îndată ce acesta a plecat, belgianul l-a chemat în cortul său pe unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec şi l-a trimis să pândească plecarea lui Tarzan, cu ordinul ca acesta să se întoarcă imediat şi să-i dea de veste momentul, precum şi direcţia în care a pornit englezul.

Nu a avut mult de aşteptat, căci trimisul său s-a întors chiar a doua zi cu vestea că Tarzan a plecat în dimineaţa aceea în direcţia sud-est, împreună cu o ceată de cincizeci de războinici Waziri.

Werper i-a scris o scrisoare lungă lui Ahmet Zec şi chemându-şi un om de încredere, i-a înmânat-o.

— Trimite chiar acum un curier până la Ahmet Zec cu scrisoarea aceasta, a spus Werper. Tu vei rămâne aici în tabără, aşteptând noi ordine de la el sau de la mine. Dacă vine cineva de la fermă, spune-i că sunt foarte bolnav şi că nu pot să văd pe nimeni.

A reluat discuţia după o mică pauză:

— Acum pregăteşte-mi şase sclavi şi şase oameni înarmaţi, cei mai puternici şi mai curajoşi din toată caravana. Eu mă duc după englez, să descopăr unde este ascuns aurul său.

Iată deci, că pe când Tarzan, rămas numai în pielea de căprioară peste şolduri şi înarmat cu armele primitive ce îi erau atât de dragi, îşi conducea războinicii către cetatea moartă a Oparului, Werper, renegatul, îl urmărea pas cu pas, în lungile zile călduroase, făcându-şi noaptea tabăra în apropiere de ei.

Pe când ei înaintau astfel, Ahmet Zec călărea cu toţi oamenii lui spre sud, către ferma lui Greystoke.

Pentru Tarzan această expediţie era ca şi o excursie făcută într-o zi de sărbătoare. Civilizaţia lui, în cel mai bun caz, se limita numai la strat subţire, pe care îl dădea jos odată cu îmbrăcămintea incomodă europeană, de câte ori avea un pretext plauzibil.

Numai dragostea sa nemărginită pentru soţia sa îl mai reţinea să păstreze o aparenţă de om civilizat, situaţie în care ura pretenţiile şi ipocriziile din jurul lui.

Cu viziunea clară a unei minţi curate, pătrunsese până în miezul putred din inima lucrurilor: lăcomia laşă pentru linişte şi confort şi protejarea drepturilor de proprietate.

Ştia că frumuseţea vieţii, arta, muzica şi literatura, se datorau acestei civilizaţii, dar mai ştia că ele există şi în afara acestei civilizaţii.

— Arată-mi mie, zicea adesea, dacă vreunul din indivizii aceştia graşi şi bogaţi a dat naştere vreodată unui ideal frumos. Numai prin încrucişarea armelor, prin lupta pentru existenţă în mijlocul primejdiei şi a morţii, în faţa lui Dumnezeu, care se manifestă prin desfăşurarea forţelor teribile ale naturii... numai atunci ia naştere ce este mai frumos şi mai bun în inima şi creierul omenesc.

De aceea Tarzan se întorcea întotdeauna la Natură, după cum un îndrăgostit s-ar duce la o întâlnire mult amânată, după ce a stat un timp între zidurile unei închisori.

Waziri lui erau mai civilizaţi, în esenţă, decât el. Ei îşi găteau carnea înainte de a o mânca şi considerau drept scârboase multe din felurile de mâncare pe care Tarzan le mâncase cu poftă toată viaţa lui.

Dar atât de perfid este virusul ipocriziei că până şi curajosul Tarzan ezita să dea curs poftelor sale fireşti în faţa lor. Mânca şi el carne friptă, dar ar fi preferat-o crudă şi nepreparată.

Vânatul îl ucidea cu suliţa şi cu săgeţi, când ar fi

vrut să sară asupra lui din ascunzătoare şi să-şi înfigă colţii în beregata animalului surprins.

În cele din urmă însă, vocea laptelui pe care-l supsese la sânul sălbaticei sale mame adoptive a fost mai puternic în el şi nu a mai putut rezista poftei pentru sângele cald al
vânatului proaspăt ucis, iar muşchii lui zvâcneau de nerăbdare să înfrunte codrul, în lupta pentru existenţă, care fusese singurul său drept din naştere, în primii douăzeci de ani ai vieţii sale.

CAPITOLUL III – Nostalgia junglei

Tulburat de aceste porniri foarte puternice, Tarzan stătea întins, fără să poată dormi, într-o noapte, în tabără înconjurată de mărăcini care apărau oarecum mica ceată de eventualele atacuri ale marilor animale carnivore din junglă. Un singur războinic somnoros a rămas de gardă lângă focul care trebuia întreţinut în permanenţă şi de care fiinţa cu ochi strălucitori se temea.

Urletul şi mârâitul marilor feline se amestecau cu nenumăratele zgomote ale locuitorilor mai mici din junglă, parcă numai pentru a aţâţa flacăra sălbatică din pieptul lordului englez crescut în codru.

Se zvârcoli fără somn pe patul său de ierburi, mai bine de o oră, dar după aceea s-a sculat ca o umbră, fără zgomot şi pe când războinicul Waziri stătea întors cu spatele spre el, a sărit gardul de mărăcini, fără să îi pese de ochii înflăcăraţi de dincolo.

S-a aruncat tăcut într-un copac şi a dispărut.

Un timp oarecare a alergat prin copaci numai pentru plăcerea ce o simţea că se află acolo, aruncându-se distanţe mari prin aer, de la un copac uriaş al pădurii până la altul.

După aceea s-a urcat pe crengile uşoare din vârful copacilor, unde luna lumina în toată splendoarea ei, iar un vânt uşor răcorea aerul.

Acolo s-a oprit ridicându-şi faţa către Goro, luna. A stat un moment cu mâna ridicată, tremurându-i pe buze strigătul fioros al antropoidului, pe care însă îl opri la timp, ca să nu-i stârnească pe Waziri care cunoşteau destul de bine cumplita chemare a stăpânului lor.

A mers apoi mai încet, furişându-se cu băgare de seamă, pentru că acum dorea să ucidă.

A coborât pe pământ, în întunericul de nepătruns din jurul trunchiurilor de copaci, sub vegetaţia care atârna de pe crengi în jos.

Din când în când, se apleca cu nasul până jos.

A căutat şi a găsit în curând o cărare largă pe care o fac animalele când merg de multe ori pe acelaşi drum într-un scop anumit: la un loc de adăpat, de exemplu.

Aşteptarea i-a fost în curând răsplătită, simţind mirosul proaspăt a lui Bara, cerbul. A salivat şi un mormăit surd i-a scăpat de pe buze.

A dispărut acum şi ultimul rest al unei existenţe artificiale. Era din nou vânătorul primitiv, primul om, pe treapta cea mai înaltă a dezvoltării antropoizilor.

A urmărit în susul vântului urma mirosului specific cu un simţ care întrecea atât de mult pe acela al unui om obişnuit, că este cu neputinţă să îl caracterizăm cu o măsură oarecare.

El se ţinea fără greş după urma mirosului plăcut, pătrunzător, lăsat de piciorul lui Bara, deşi era des întretăiată de mirosul mai greu al carnivorelor şi de duhoarea lui Horta, mistreţul.

În sfârşit, mirosul cerbului l-a atenţionat pe Tarzan că vânatul este pe aproape. S-a urcat din nou în copac, pe crengile cele mai joase, de unde putea să observe pământul şi să prindă cu urechea şi cu nasul cel mai mic

semn că şi-a ajuns prada.

Şi nici nu a trecut mult până când a putut să îl vadă pe Bara stând atent la marginea unei poieniţe scăldate în lumina lunii.

S-a strecurat fără zgomot printre crengi până a ajuns chiar deasupra cerbului. În mâna dreaptă avea cuţitul lung de vânătoare al tatălui său, iar în inimă, pofta de a ucide a unui carnivor.

O singură clipă a stat nemişcat sus pe creangă, deasupra animalului care nu bănuia nimic, apoi s-a aruncat asupra lui. Izbitura greutăţii corpului său a trântit cerbul în genunchi, iar înainte ca acesta să se poată scula, cuţitul i-a şi străpuns inima.

Apoi Tarzan s-a sculat de pe corpul animalului pe care l-a ucis pentru a da drumul, în faţa lunii, teribilului său strigăt de victorie. Însă vântul a adus până la nasul său ceva care l-a făcut să rămână tăcut şi nemişcat ca o statuie.

Ochii lui sălbatici au scânteiat în direcţia de unde i-a adus vântul acel miros, iar după o clipă a văzut iarba de la marginea poienii desfăcându-se. Numa, leul, venea păşind maiestuos.

Ochii lui galben-verzui erau aţintiţi asupra lui Tarzan, şi oprindu-se la o mică distanţă, privi cu invidie vânatul, pentru că lui Numa nu-i mersese bine în seara aceea.

De pe buzele omului izbucni un mârâit puternic de prevenire. Numa a răspuns şi el, dar fără să înainteze, stând locului şi bătând din coadă încet, în timp ce Tarzan, încălecat pe prada sa, îşi tăia o porţie bună din cerb.

Numa îl privea cu o mânie şi furie crescândă, văzându-l cum muşcă cu poftă din carnea caldă. A scos mârâituri sălbatice de ameninţare.

S-a întâmplat ca tocmai acest leu să nu fi venit nici

o dată în contact cu Tarzan al maimuţelor, aşa că era buimăcit de ceea ce vedea. Iată o fiinţă care după înfăţişare şi miros, părea a fi om. Numa mai gustase carne de om şi ştia că deşi nu este din cele mai gustoase, totuşi omul este animalul cel mai uşor de ucis.

Dar mârâiturile feroce ale acestei fiinţe îi aminteau de alţi adversari îngrozitori de-ai săi.

Această impresie l-a făcut să se oprească, cu toate că mirosul de carne proaspătă de cerb îi aţâţa pofta până la nebunie.

Tarzan îl pândea necontenit, ghicind ce se petrecea în micul creier al carnivorului şi bine a făcut, deoarece, în cele din urmă Numa nu s-a mai putut stăpâni sa aştepte.

Îşi plezni deodată coada dreapta şi ţeapănă, dar în aceeaşi clipă, omul maimuţelor, ştiind ce înseamnă acest semnal, a apucat între dinţi restul din pulpa de cerb şi a sărit pe creanga copacului din apropiere.

Numa sărise şi el, venind cu o iuţeală asemănătoare cu a unui tren expres.

Retragerea lui Tarzan nu era o indicaţie a vreunui sentiment de frică. Viaţa din junglă este întocmită după alte rânduieli decât ale noastre şi alte criterii domnesc acolo.

Dacă Tarzan ar fi fost flămând, fără îndoială că ar fi stat locului şi ar fi înfruntat atacul leului.

O mai făcuse el şi în alte ocazii, de multe ori, după cum chiar el însuşi atacase lei în trecut. Dar acum pe lângă faptul că nu era flămând, luase cu el mai multă carne crudă decât ar fi putut mânca

Cu toate acestea, privea cu, destulă neplăcere la Numa, care sfâşia carnea animalului ucis de altul.

Acest Numa străin trebuia pedepsit. Tarzan s-a gândit să chinuie fiara.

În apropiere se aflau mai mulţi copaci cu fructe mari, grele şi tari. Tarzan s-a aruncat într-unui din

aceştia, cu uşurinţa unei veveriţe.

După aceea, a început un bombardament în toată regula, care l-a făcut pe Numa să scoată nişte răcnete de se cutremura pământul. Tarzan lovea încontinuu leul cu fructele acelea tari.

Era cu neputinţă pentru Numa să poată mânca sub ploaia aceea de fructe tari. Nu putea decât să urle şi să mârâie.

În cele din urmă, ă plecat de lângă cadavrul lui Bara, cerbul.

Porni răcnind şi foarte furios, dar nu a ajuns decât până la marginea poienii unde a amuţit. Tarzan l-a văzut aplecându-şi capul, lungindu-se cu corpul aproape de pământ şi cu coada tremurând.

În poziţia aceasta, fiara s-a furişat spre copacii din partea opusă lui Tarzan.

Tarzan a devenit foarte atent. Şi-a înălţat capul şi a mirosit vântul uşor dinspre pădure.

Ce i-a atras oare atenţia lui Numa, făcându-l să plece tiptil, fără să mai arunce o singură privire spre locul înfrângerii sale?

În timp ce leul dispărea printre copacii din partea cealaltă a poienii, vântul uşor care bătea înspre Tarzan i-a adus dezlegarea acestei enigme privind noua atitudine a leului.

Mirosea a om.

Agăţând de creanga unui copac restul din pulpa cerbului, Tarzan şi-a şters palmele pline de grăsime pe pulpe, pornind în urmărirea lui Numa.

O cărare de elefant, largă şi bine bătătorită, începea chiar din marginea poienii. Numa s-a furişat paralel cu ea, în timp ce deasupra lui mergea Tarzan prin copaci, ca o umbră a răzbunării.

Marea felină sălbatică şi omul sălbatic care o urmărea, au văzut prada aproape în acelaşi timp, deşi

amândoi ştiau despre ea că e un om negru, cu mult înainte ca el să fi apărut înaintea ochilor lor.

Nărilor lor sensibile au detectat imediat mirosul, iar Tarzan şi-a dat seama că este mirosul unui băştinaş necunoscut bătrân şi de sex masculin, deoarece rasa, vârsta şi sexul îşi au mirosul lor specific.

Era într-adevăr un bătrân care mergea singur prin jungla întunecoasă, un om de statură medie, zbârcit, tatuat bizar şi îmbrăcat sumar, cu o piele de hienă pe umeri. Capul animalului era împăiat.

Tarzan a recunoscut însemnele unui vrăjitor negru şi a aşteptat cu o plăcere sălbatică ca leul să atace, pentru că lui nu îi plăceau vrăjitorii. În momentul însă când Numa a atacat, Tarzan şi-a adus aminte deodată că leul îi furase vânatul cu câteva minute mai înainte, iar răzbunarea nu trebuia să întârzie.

Negrul nu a observat primejdia decât numai atunci când a auzit trosnetul crengilor sub labele lui Numa. Şi-a întors capul să vadă ce este, dar în clipa în care a zărit leul fioros cu coama neagră, era prea târziu.

În acelaşi moment, Tarzan a sărit de pe creangă drept în spinarea leului, iar în momentul când a atins leul, i-a şi înfipt cuţitul, până la plăsele, sub umărul stâng. Apoi şi-a pus mâna dreaptă în coama lui stufoasă, dinţii în beregată, iar cu picioarele l-a cuprins de mijloc.

Scoţând un urlet de durere şi furie, fiara s-a ridicat pe picioarele din spate şi s-a trântit pe spate. Dar Tarzan se ţinea bine de coamă, împlântând mereu cuţitul între coastele leului.

Numa se rostogolea furios, muşcând şi lovind aerul, urlând şi mârâind îngrozitor, în sălbatica sa încercare de a ajunge până la omul pe care îl avea în spinare.

De mai multe ori Tarzan era cât pe aici să dea drumul leului. Era lovit şi acoperit de sângele lui Numa şi de praful de pe cărare, dar nici o clipă măcar nu şi-a

încetat atacul sălbatic şi strânsoarea din spatele adversarului său.

Dacă ar fi încetat lupta pentru o singură clipă, ar fi ajuns imediat în ghearele sau colţii puternici ai leului. Şi am fi asistat la sfârşitul acestei povestiri despre lordul englez crescut în junglă.

Vrăjitorul a rămas locului, acolo unde a căzut sub greutatea leului, sfâşiat şi sângerând. Nefiind în stare să se mişte, se uita la îngrozitoarea luptă dintre aceşti doi stăpâni ai pădurii.

Ochii îi sticleau ciudat, iar buzele zbârcite se mişcau pe gingiile fără dinţi, şoptind rugăciuni stranii către zeii religiei sale.

Un timp oarecare nu a avut nici o îndoială privind rezultatul luptei. Era sigur că străinul cel alb va fi ucis de teribilul animal.

Cine a mai auzit ca un singur om, înarmat numai cu un cuţit, să poată ucide o fiară atât de puternică?

După puţin timp însă, ochii i s-au dilatat şi a început să aibă oarecare bănuieli.

Ce fel de creatură minunată era aceasta care se bate cu un leu şi rezistă acestei puternice fiare?

Mintea lui a început să adune imagini din tinereţea lui care se părea că au dispărut cu totul. Amintirile s-au derulat încet, până când au dat peste un tablou aproape şters şi îngălbenit de anii care trecuseră.

Tabloul reprezenta un tânăr mlădios cu pielea albă, sărind printre copaci, însoţit de o ceată de maimuţe antropoide enorme.

Bătrânul a clipit repede din ochi, de parcă ar fi vrut să îşi alunge spaima care l-a cuprins, teama superstiţioasă a oamenilor care cred în stafii, în spirite şi în demoni.

În gândurile ce le depăna, a ajuns din nou la rezultatul luptei din fata ochilor săi, dar gândurile sale

de la început au suferit o totală schimbare.

Acum ştia că zeul din codru îl va ucide cu siguranţă pe Numa.

De aceea era şi mai îngrozit de soarta ce îl aştepta din partea învingătorului, cu mult mai rea decât moartea sigură şi instantanee din partea leului feroce.

L-a văzut pe leu slăbind din cauza pierderii de sânge. L-a observat cum îi tremurau labele puternice, apoi în sfârşit, a văzut fiara prăbuşindu-se fără să se mai ridice.

Apoi s-a uitat la zeul sau demonul codrului ridicându-se deasupra învinsului şi punându-şi un picior pe cadavrul care se mai zbătea încă. Albul şi-a ridicat fata spre lună şi a scos un strigăt atât de cumplit încât bătrânului negru i-a îngheţat şi puţinul sânge care curgea în vinele vrăjitorului.

CAPITOLUL IV - Vrăjitorul

Tarzan şi-a concentrat acum toată atenţia asupra bătrânului. Nu l-a ucise pe Numa ca să-l salveze pe negru. Nu a făcut altceva decât se răzbunase pe leu, dar acum văzându-l pe bătrân că zace neajutorat şi moare sub privirile sale, ceva care semăna a milă a intrat în inima lui sălbatică.

În tinereţe l-ar fi ucis pe vrăjitor fără cea mai mică ezitare, dar civilizaţia l-a influenţat îmblânzindu-l, după cum se întâmplă cu toate popoarele şi rasele cu care această civilizaţie vine în contact.

În cazul lui Tarzan, această schimbare nu a mers atât de departe ca să-i insufle sentimentul fricii sau să-l facă slab de înger.

El nu a văzut decât un bătrân suferind şi în pragul morţii. S-a aplecat pipăindu-i rănile şi a încercat să îi oprească sângele care îi curgea din răni.

— Cine eşti tu? a întrebat bătrânul cu o voce tremurândă.

— Eu sunt Tarzan, Tarzan al maimuţelor, a răspuns el cu ceva mai multă mândrie în voce decât dacă ar fi spus: sunt John Clayton, lord de Greystoke.

Vrăjitorul s-a cutremurat şi a închis ochii. Când i-a redeschis, se citea în ei resemnarea faţă de teribila soartă ce îl aştepta din partea acestui demon temut din pădure.

— De ce nu mă ucizi? a întrebat el.

— De ce te-aş ucide? a întrebat la rândul lui, Tarzan. Nu mi-ai făcut nici un rău şi în afară de asta, tot eşti pe moarte. Numa, leul, te-a ucis.

— Nu mă vei omorî?

O mare mirare şi neîncredere se simţea în vocea tremurătoare a bătrânului negru. .. .

— Desigur ca nu, chiar aş vrea să te salvez dacă aş putea, dar nu se poate. Dar de ce crezi că eu te-aş omorî?

Bătrânul a tăcut un moment, iar când a vorbit din nou, se vedea că face efort ca să-şi adune curajul.

— Te cunosc de demult, zise el, din vremea când cutreierai jungla din ţinuturile satului Mong. Eu eram vrăjitorul satului atunci când i-ai ucis pe Long şi pe ceilalţi. Intrai prin colibele noastre şi furai săgeţile otrăvite.

Bătrânul s-a oprit ca să îşi tragă răsuflarea

— La început nu te-am recunoscut, dar pe urmă mi-am adus aminte: erai maimuţa cu pielea albă, care trăiai cu maimuţele acelea păroase care ne făceau viaţa insuportabilă în satul Mong. Eşti zeul pădurii, Munago-Keewati, căruia îi puneam hrană afară la porţile noastre şi care venea şi o mânca. Spune-mi, a reluat el după o clipă de gândire, eşti om sau drac?

Lui Tarzan îi venea să râdă.

— Sunt om, a răspuns el.

Bătrânul a oftat şi a clătinat din cap.

— Ai încercat să mă salvezi din ghearele lui Numa, a zis el, iar acum te voi răsplăti, pentru că sunt un mare vrăjitor.

S-a uitat la Tarzan cu atenţie, apoi a continuat.

— Ascultă-mă, albule! Văd zile negre înaintea ta. Este scrisă această soartă în propriul meu sânge, cu care mi-am mânjit palma. Un zeu mai mare decât tine se va ridica împotriva ta şi te va învinge. Întoarce-te de unde ai venit, Munago-Keewati! întoarce-te până mai este vreme. Şi înainte şi înapoia ta sunt primejdii, dar mai mare este aceea unde te duci. Văd...

Bătrânul s-a oprit deodată, scoţând un suspin adânc, apoi s-a încolăcit şi a murit. Tarzan s-a oprit şi l-a privit, întrebându-se ce mai văzuse vrăjitorul.

Era foarte târziu când Tarzan s-a întors în tabăra, culcându-se din nou printre războinicii lui. Nimeni nu l-a văzut plecând, nimeni nu l-a văzut venind.

S-a gândit, până să adoarmă, la cele ce i-a spus bătrânul vrăjitor şi tot la acest lucru s-a gândit şi după ce s-a sculat, dar nu s-a întors acasă, pentru că nu ştia ce este frica.

Şi totuşi, dacă ar fi ştiut ce o aşteaptă pe aceea pe care o iubea mai mult decât pe oricine pe lume, ar fi zburat prin copaci până la ea, lăsând aurul din Opar să rămână pe veci ascuns.

Tot în dimineaţa aceea, în urma lui, un alb se gândea la ceva ce auzise în timpul nopţii şi era aproape să uite de planul lui, hotărât să se înapoieze de unde a venit.

Era Werper, care auzise în tăcerea nopţii, departe pe drumul ce urma să îl parcurgă, un sunet care i-a umplut sufletul de groază. A fost un sunet cum nu mai auzise nici o dată până atunci, în toată viaţa lui.

Se părea că nu provenea din plămânii vreunei fiinţe create de Dumnezeu.

A auzit strigătul de victorie al maimuţoiului, aşa cum i-a dat drumul Tarzan în faţa lui Goro, luna. Dar belgianul s-a cutremurat, ascunzându-şi faţa în mâini.

Acum chiar, în plina lumină a zilei, a tremurat din nou gândindu-se la acel sunet şi ar fi fugit de primejdia necunoscută pe care părea că o prezice ecoul acelui sunet îngrozitor, dacă n-ar fi avut o groază şi mai mare de Ahmet Zec, stăpânul său.

Tarzan al maimuţelor şi-a continuat drumul către zidurile ruinate ale Oparului, iar Werper se furişa după el, ca un şacal. Numai Dumnezeu ştia ce-i aşteaptă pe amândoi!

Tarzan s-a oprit la marginea acelei văi uitate, de unde se vedeau turnurile aurite şi clădirile din Opar. S-a hotărât ca fiecare pas al expediţiei să se facă cu cea mai mare atenţie, aşa că se va duce mai întâi el singur în recunoaştere, în timpul nopţii, până la camera cu comoara.

A pornit de îndată ce s-a lăsat seara, iar Werper, care urcase stâncile singur în urma cetei lui Tarzan şi a stat ascuns toată ziua după bolovanii mari din vârful muntelui, l-a urmărit pe furiş.

Belgianul a putut să se ascundă şi să-l urmărească pe Tarzan în valea plină de bolovani, până la stânca cea mare de granit din afara oraşului, unde era intrarea în tunelul ce ducea la comoară.

L-a văzut pe Tarzan urcându-se cu uşurinţă pe peretele aproape neted al înaltei stânci. Werper agăţându-se cu frică în timpul acelui urcuş primejdios, transpirând la tot pasul, aproape paralizat de groază, dar împins de lăcomie, şi-a urmat drumul în sus, până când în cele din urmă, a ajuns în vârful stâncii.

Tarzan nu se vedea niciunde.

Un timp Werper a stat ascuns după una dintre stâncile mai mici, presărate pe muchia peretelui de granit. Nevăzând şi neauzind nici o mişcare din partea englezului, a ieşit şi el din ascunzătoare.

S-a gândit să facă o cercetare sistematică a locului, în speranţa că va putea descoperi unde se află comoara şi va fugi mai înainte ca Tarzan să se întoarcă, din locul de unde dispăruse.

Dorinţa lui imediată era numai să ştie unde se află aurul, astfel că după plecarea lui Tarzan, să vină cu oamenii lui şi să ia cu el atât aur cât vor putea duce.

A găsit deschizătura îngustă ce ducea în jos până în inima stâncii, pe scările uzate ale intrării de granit.

A coborât scările până la gura întunecoasă a tunelului în care dispăreau scările, dar acolo se opri fiindu-i teamă să intre, ca nu cumva să se întâlnească cu Tarzan, dacă acesta s-ar fi înapoiat.

Lordul de Greystoke pipăia peretele de-a lungul trecătoarei stâncoase, până a ajuns la uşa de stejar.

A deschis-o imediat şi a intrat în camera cu comoara, unde cu multe veacuri înainte fuseseră aşezate, în şiruri înalte, preţioasele lingouri pentru căpeteniile acelui mare continent care zace acum inundat în apele Atlanticului.

Nici un zgomot nu întrerupea tăcerea bolţii subterane. Nu era nici un indiciu că altcineva ar mai fi descoperit acea avuţie inutilă, de când Tarzan o vizitase ultima dată.

Satisfăcut, a pornit înapoi spre ieşirea de pe culmea dealului stâncos.

Werper, ascuns după un colţ de stâncă, îl pândea cu încordare. L-a văzut apărând din umbra scărilor, înaintând până la marginea stâncii, cu faţa spre valea de unde Wazirii aşteptau semnalul stăpânului lor.

Werper a ieşit pe furiş din ascunzătoare şi a păşit în

întunericul scării. A dispărut pe drumul ce ducea la comoara ascunsă.

Tarzan, oprindu-se la marginea stâncii, a dat drumul unui sunet fioros, asemănător răgetului de leu. Încă de două ori, la intervale regulate, şi-a repetat chemarea, rămânând să asculte câteva minute, după ce ecourile celei de a treia chemări s-au stins în depărtare.

De departe, de dincolo de vale, a ajuns până la el un răspuns, apoi încă o dată, de două ori, de trei ori. Basuli, căpitanul Wazirilor, l-a auzit şi i-a răspuns.

Tarzan s-a întors şi a pornit din nou către camera comorii, ştiind că peste câteva ore vor sosi indigenii, gata să ducă cu ei această avere, în forma ciudată pe care o aveau lingourile de aur din Opar.

Între timp însă, va duce el singur cât va putea mai mult din preţiosul metal, sus pe stâncă.

Şase dramuri a făcut el în cele cinci ore, până când Basuli a ajuns la stâncă, transportând în total un număr de patruzeci şi opt de lingouri până la marginea stâncii.

De fiecare dată ducea o greutate care ar fi doborât alţi doi oameni, dar corpul lui uriaş nu arăta nici cel mai mic semn de oboseală. Mai târziu, i-a ajutat pe războinicii săi, negri ca abanosul, să se ridice pe stâncă cu ajutorul frânghiei pe care au adus-o pentru acest scop.

De şase ori s-a întors Tarzan în camera comorii şi de şase ori Werper, belgianul, s-a ascuns, tremurând în umbra rece, într-un colt al intrării.

Englezul a mai venit şi a şaptea oară, dar de dată aceasta avea cu el cincizeci de luptători, transformaţi în cărăuşi. Pentru nimeni în lume ei nu ar fi ascultat o comandă pentru a căra asemenea greutăţi, în afară de acest alb cu suflet nobil şi muşchi de otel.

Au mai scos cu acest prilej, încă cincizeci şi două de lingouri mari, făcând un total de o sută, pe care Tarzan avea intenţia să le ia cu el.

În timp ce ultimul dintre Waziri ieşea din cameră, Tarzan s-a întors să mai privească o dată fabuloasa avere, în care cele două incursiuni ale sale abia că au lăsat ceva goluri mici.

Înainte de a stinge singura luminare pe care a adus-o pentru a-i lumina calea şi a cărei flacără mică înlătura întunericul de nepătruns în care zăcuse de veacuri această cameră uitată de oameni, gândurile lui au revenit la prima împrejurare care l-a adus în această cameră a comorii. Dăduse din întâmplare peste această cameră, în timp ce fugea din subteranele templului unde fusese ascuns de La, marea preoteasă a celor care se închinau la soare.

Şi-a amintit scena din templu, când zăcea întins pe altarul de sacrificiu. S-a gândit la marea preoteasă La, care ţinea pumnalul ridicat deasupra lui.

Şi-a adus aminte de şirurile de preoţi care aşteptau într-un extaz isteric, plin de fanatism, prima ţâşnire a sângelui cald al victimei, pentru a-şi umple cupele de aur şi să-l bea în gloria „Zeului înflăcărat”.

Brutala şi sângeroasa întrerupere a lui Tha, preotul înnebunit, îi trecu deasemenea pe dinaintea ochilor, ca şi fuga credincioşilor în faţa nebuniei acelei creaturi hidoase. S-a gândit apoi la atacul asupra lui La, precum şi la partea pe care a, avut-o el în tragedia aceea, când se bătuse cu furiosul oparian, lăsându-l mort la picioarele preotesei, pe care el ar fi profanat-o.

Acestea şi multe altele trecură prin mintea lui Tarzan pe când stătea lângă mormanele de metal galben.

Se întreba dacă La mai domneşte în templul cetăţii ruinate ale cărei ziduri dărâmate îşi aveau temeliile în jurul lui.

Fusese ea oare, în cele din urmă, silită să se mărite cu vreunul din urâţii ei preoţi? Era într-adevăr o soartă

cumplită pentru o fată frumoasă ca ea!

În sfârşit, Tarzan s-a dus până la luminarea ce pâlpâia într-un colţ şi i-a stinse lumina slabă, pornind către ieşire.

În spatele lui, aşteptându-l să plece, era belgianul. Acum a aflat secretul pentru care venise şi se putea întoarce la oamenii care îl aşteptau. Îi va duce la comoară şi vor lua cu ei tot aurul ce ar fi putut să-l ducă.

Wazirii au ajuns la capătul exterior al tunelului şi urcau scara spre aerul proaspăt şi lumina stelelor de pe muchia stâncoasă a dealului, înainte ca Tarzan să se fi scuturat de gândurile negre care l-au oprit acolo şi să pornească după ei.

Încă odată, poate ultima dată, gândea el, a închis uşa masivă a camerei cu comoara. Dar în întuneric, în urma lui, Werper s-a sculat în picioare, întinzându-şi muşchii amorţiţi.

A întins o mână, mângâind cu drag lingourile de aur din mormanul cel mai apropiat. Ridicând bucata masivă de aur din locul unde stătuse neclintit de veacuri, l-a cântărit în mâinile sale.

Putea să aibă vreo zece sau douăsprezece kilograme, cel puţin, gândi Werper. Apoi l-a strâns la piept într-un extaz de lăcomie.

Tarzan visa acum la fericita primire ce îl aştepta acasă, la acele scumpe braţe în jurul gâtului său şi la un obraz catifelat lipit de al lui. Dar în aceeaşi clipă acest vis frumos a fost alungat de amintirea cuvintelor rostite de bătrânul vrăjitor.

Şi într-adevăr, chiar în acele momente, viaţa celor doi a fost schimbată de soarta necruţătoare.

Unul dintre ei a uitat până şi de lăcomia sa cea mare, în panica de care a fost cuprins. Celălalt a fost aruncat într-o uitare totală a trecutului de izbitura unei bucăţi de piatră, care i-a provocat o tăietură adâncă în

cap.

CAPITOLUL V - Altarul "Zeului înflăcărat"[1]

Nenorocirea s-a întâmplat tocmai în momentul când Tarzan, după ce a închis uşa, a vrut să facă primul pas spre lumea din afară. Totul s-a petrecut repede fără să fie cineva prevenit.

Liniştea domnea în jurul lor, când deodată, întreg pământul a început să se clatine. Pereţii din dreapta şi din stânga a trecătorii înguste s-au crăpat şi s-au prăbuşit.

Blocuri întregi de granit dislocate din tavan au căzut, astupând trecătoarea, iar pereţii s-au înclinat spre înăuntru, deasupra dărâmăturilor.

Sub lovitura unui fragment din tavan, Tarzan s-a clătinat, căzând cu spatele pe uşa camerei cu comoara, pe care greutatea lui a împins-o. Uşa s-a deschis, iar corpul i s-a rostogolit înăuntru pe pardoseală.

În sala cea mare unde se afla comoara, pagubele produse de cutremur erau mai mici. Numai câteva lingouri căzuseră de sus de pe mormanele mai înalte, iar din tavan s-a desprins o bucată mare care a căzut, sfărâmându-se de pardoseală.

Zidurile au crăpat, dar au rezistat, rămânând în picioare.

Nu a fost decât o singură zguduitură puternică, fără să mai fie urmată de alta, care să fi mărit pagubele provocate de prima mişcare a pământului.

Werper, aruncat la pământ de violenţa şi forţa mişcărilor pământului, s-a ridicat ameţit. S-a clătinat, dar a văzut că nu este rănit deloc.

---

[1] Consultaţi volumul II pentru detalii privind istoria şi descrierea cetăţii Opar (n. t.)

Pipăind drumul către capătul celălalt al camerei, a căutat luminarea pe care Tarzan o lăsase lipită în propria ei ceară de unul din lingouri.

După ce a aprins o mulţime de chibrituri, a găsit în cele din urmă, ceea ce căuta. Un moment mai târziu întunericul de mormânt a fost luminat de razele slabe ale luminării, iar Werper a scos un oftat nervos de uşurare, pentru că întunericul i-a mărit groaza.

După ce ochii i s-au mai deprins cu lumina, şi-a întors privirile către uşă, singurul lui gând fiind acum, să scape din acest mormânt cumplit.

Dar când s-a uitat spre uşă, a văzut corpul uriaşului alb întins pe jos, chiar în dreptul uşii.

S-a dat înapoi, speriat că va fi descoperit, dar o a doua privire l-a asigurat că englezul era mort. Dintr-o rană mare din capul lui a curs un lac de sânge pe pardoseala de piatră.

Belgianul a sărit imediat peste trupul în nesimţire al gazdei sale de acum câteva zile şi fără să se gândească să dea cel mai mic ajutor omului în care poate tot ar mai fi existat viaţă, s-a repezit în trecătoare, spre libertate.

Dar speranţele sale au fost zadarnice. Abia a trecut de uşă şi a văzut că trecătoarea era astupată complet de bolovani şi sfărâmături de stâncă, peste care ar fi fost imposibil să se mai treacă.

S-a întors din nou în camera comorii. Luând luminarea de unde o lăsase, a început o cercetare sistematică a camerei. Imediat a descoperit încă o uşă pe partea opusă celeilalte, o uşă care s-a deschis scârţâind sub apăsarea lui.

Dincolo de această uşă era un alt coridor îngust. Werper a pornit de-a lungul acestui coridor, urcând o scară cu trepte de piatră, până la un alt coridor, la vreo şapte sau opt metri mai sus de nivelul celuilalt.

Şi-a luminat drumul cu flacăra mică a luminării pe

care o ţinea în mână, mulţumit că are la îndemână măcar această sursă de lumină, deşi cu câteva ore mai înainte, s-ar fi uitat cu dispreţ la mijlocul acesta primitiv de iluminat şi care acum îi era de mare folos.

A văzut la timp gaura deschisă a unei fântâni în care, după toate posibilităţile, se termina tunelul pe care el l-a traversat.

Înaintea lui era o scobitură circulară. A ţinut lumânarea deasupra acesteia şi s-a uitat în jos. La o adâncime mare, a văzut lumina reflectată de suprafaţa unei ape.

A dat peste o fântână.

Tot ridicând lumânarea mai sus, a încercat să vadă în golul întunecos dinaintea lui şi a constatat că de partea cealaltă a fântânii, tunelul în care se afla îşi continua drumul.

Dar cum putea să treacă peste spaţiul acesta gol?

Şi cum stătea acolo măsurând din ochi distanţa până la partea cealaltă şi întrebându-se dacă ar putea să facă o săritură atât de mare, un strigăt pătrunzător i-a ajuns la urechi, un strigăt care a scăzut treptat în intensitate, până când a sfârşit într-o serie de gemete.

Părea a fi o voce omenească, dar atât de schimbată de parcă ar ieşit din trupul torturat al vreunui suflet pierdut, zvârcolindu-se în focurile iadului.

Belgianul s-a cutremurat din cap până în picioare, uitându-se în sus, deoarece ţipătul părea că vine de deasupra lui. A văzut acolo, departe de tot, o deschizătură şi un crâmpei de cer, cu câteva stele strălucitoare.

Ar fi dorit să strige după ajutor, dar a renunţat imediat ce a auzit strigătul acela înfiorător. Unde putea să existe o asemenea voce, nu puteau să existe şi fiinţe omeneşti!

Nu mai îndrăznea să se arate acum locuitorilor care

trăiau acolo, oricine ar fi fost ei.

Îşi blestema ceasul când s-a gândit să plece într-o asemenea acţiune nesăbuită. Ar fi dorit să nu fi fost acolo, ci în siguranţa, în tabăra lui Ahmet Zec, gata să înfrunte orice primejdie.

S-ar fi predat chiar şi autorităţilor militare din Congo, dacă ar fi putut scăpa de situaţia îngrozitoare în care se afla acum.

Aşteptă cu spaima în suflet, ca strigătul să se mai repete. Dar în cele din urmă, împins de disperare, şi-a luat inima în dinţi şi s-a hotărât să sară peste prăpastia din faţa lui.

S-a dat înapoi vreo douăzeci de paşi înapoi, pentru a avea loc să-şi ia avânt. A alergat până la marginea fântânii, a sărit în sus şi înainte, într-o încercare nebună de a ajunge pe partea cealaltă.

În mână ţinea strâns lumânarea aprinsă, dar când a sărit, curentul de aer produs de săritură i-a stins-o. Spre surprinderea lui a început să zboare prin acel spaţiu, în întunericul cel mai mare.

A încercat să se prindă cu mâinile de ceva, în cazul în care n-ar fi ajuns cu picioarele pe un loc sigur.

S-a izbit cu genunchii de marginea pardoselei de partea opusă, în locul unde se termina tunelul din faţă. A alunecat înapoi, agăţându-se disperat de o bucată de stâncă.

A rămas atârnând în jos, cu jumătate din corp spre abis, dar totuşi era în siguranţă.

Câteva minute nu a îndrăznit să facă nici o mişcare, ţinându-se numai cu o mână de bucata salvatoare din perete.

În cele din urmă s-a tras încet în sus, până a ajuns cu totul în tunel, iar după aceea a mai stat puţin timp întins pe jos, până să-şi poată stăpâni nervii atât de zdruncinaţi.

Când s-a izbit cu genunchii de marginea tunelului, a scăpat lumânarea din mână. După puţin timp, crezând că lumânarea ar fi putut să cadă mai degrabă în tunel, decât în abisul din spatele lui, s-a sculat în patru labe şi a început o cercetare amănunţită a locului unde se afla.

A pipăit locul din jurul lui căutând lumânarea. Acest obiect i se părea cu mult mai preţios decât toată averea fabuloasă a lingourilor de aur din Opar.

Când a găsit în sfârşit lumânarea, a strâns-o la piept şi a căzut pe podea suspinând, extenuat de atâta încordare.

A rămas aşa câteva minute, tremurând din toate încheieturile, apoi s-a ridicat. A scos un chibrit din buzunar şi a aprins din nou capătul de luminare ce i-a mai rămas.

Având lumină, i-a fost mai uşor să-şi stăpânească nervii, aşa că, după puţin timp, a pornit din nou de-a lungul tunelului, în căutarea unui drum de scăpare.

Memoria sunetului oribil ce ajunsese până la el de sus, de pe coşul cel înalt, tot îl mai urmarea. Tremura de groază până şi la zgomotul paşilor săi.

Nu a apucat să meargă decât câţiva paşi, când spre dezamăgirea lui, a dat peste un perete care i-a împiedicat orice înaintare, închizând tunelul complet, de sus până jos şi dintr-o parte în cealaltă.

Ce-ar fi putut însemna aceasta?

Werper era un om instruit şi inteligent. Educaţia sa militară l-a ajutat să-şi pună la contribuţie cunoştinţele primite, pentru atingerea scopului pe care îl urmărea.

Un tunel înfundat era o anomalie. Desigur că se continua dincolo de zid.

Cineva, într-un timp oarecare, probabil că l-a astupat cu vreun scop oarecare.

A început la lumina slabă a luminării să examineze zidăria şi a rămas încântat descoperind că blocurile

subţiri de piatră cioplită, din care era construit zidul, erau aşezate fără tencuială sau ciment.

A început să tragă de una din ele şi mare i-a fost bucuria văzând că poate fi scoasă de acolo cu uşurinţă! A scos una după alta multe blocuri de piatră, până când a ajuns să aibă o deschizătură destul de largă pentru a trece pe acolo. A trecut imediat într-o cameră spaţioasă şi joasă.

De partea cealaltă a acestei camere era o uşă care îi oprea trecerea, dar nici aceasta nu a rezistat încercărilor sale, nefiind închisă cu vreo cheie sau zăvor.

În faţa lui se deschidea un coridor lung şi întunecos, dar până să fi ajuns la capătul lui, lumânarea i-a ars până la degete. Cu o înjurătură din cauza arsurii, a aruncat restul de ceară la pământ, unde aceasta a pâlpâit puţin, apoi s-a stins.

Se afla acum cu totul în întuneric şi groaza l-a cuprins din nou. Ce obstacole şi primejdii se mai aflau în calea lui, nu putea şti.

Dar că se afla încă departe de libertate era sigur, atât de cumplită era lipsa de lumină în locurile acestea necunoscute.

A început să înainteze încet, pipăind cu mâna pereţii reci ai tunelului şi trăgându-şi picioarele, cu băgare de seamă pe pardoseală, până să păşească din nou.

Cât timp s-a chinuit în acest mod nu a avut de unde să ştie. Dar în cele din urmă, părându-i-se că lungimea tunelului este exagerată şi zdrobit de eforturile făcute, de spaimă şi de nesomn, s-a hotărât să se aşeze şi să se odihnească înainte de a merge mai departe.

Când s-a trezit nu a intervenit nici o schimbare în întunericul din jur. Probabil că a dormit foarte puţin sau o zi întreagă, nu avea cum să ştie. Dar faptul că dormise câtva timp o dovedea starea lui. Se simţea mai proaspăt şi îi era foame.

A început să înainteze din nou pe pipăite, ca şi mai înainte, dar nu a mers mult şi a ajuns până la o cameră care primea lumină printr-o deschizătură din tavan, de unde un şir de scări coborau în gol.

Pe deschizătura aceasta de deasupra, Werper putea să vadă lumina soarelui reflectată de coloane masive pe care crescuse iederă.

S-a oprit să asculte, dar nu a auzit decât freamătul vântului printre crengile înfrunzite, strigăte răguşite de păsări şi urlete slabe de maimuţe

Adunându-şi tot curajul, s-a urcat pe scară şi a ieşit într-o curte rotundă. În faţa lui se afla un altar de piatră plin de pete de un roşu închis.

În momentul acela, el nu s-a gândit să dea o explicaţie petelor din jur. Mai târziu însă şi-a dat prea bine seama de adevărata lor originea.

Pe lângă deschizătura de jos de lângă altar, prin care a intrat el în curte din camera subterană, belgianul a descoperit mai multe uşi în zidul curţii, la nivelul podelei.

Deasupra acestora şi în jurul curţii era un şir de balcoane deschise. Printre ruinele pustii săreau de colo până colo maimuţe mici, iar printre coloanele şi galeriile de deasupra, zburau păsări cu pene viu colorate.

Totul părea pustiu, nesimţindu-se deloc prezenţa omului.

Werper a răsuflat uşurat. A oftat ca şi cum i s-ar fi ridicat o mare greutate de pe umeri.

A făcut un pas înainte către o ieşire, dar s-a oprit, cu ochii holbaţi de uimire şi de groază, pentru că aproape în aceeaşi clipă, vreo zece uşi s-au deschis din zidurile curţii şi o ceată de oameni îngrozitori s-a aruncat asupra lui.

Erau preoţii „Zeului înflăcărat” din Opar, aceiaşi oameni mărunţi, păroşi, diformi şi urâţi care o târâseră

pe Jane Clayton la altarul de sacrificiu, cu mulţi ani înainte, chiar din locul acela.

Braţele lor lungi, picioarele scurte şi încovoiate, ochii lor mici şi încrucişaţi, precum şi frunţile lor joase, le dădeau un aspect bestial, care îi inspira o spaimă teribilă belgianului cu nervii zdruncinaţi.

A scos un ţipăt şi s-a întors să fugă spre acele locuri îngrozitoare, dar mai uşor de suportat, ale coridoarelor şi camerelor întunecoase de unde tocmai ieşise.

Însă aceşti oameni oribili i-au ghicit intenţiile.

I-au blocat drumul şi l-au prins, deşi Werper le-a căzut în genunchi, implorându-i să-i lase viaţa. L-au legat şi l-au aruncat jos la pământ în curtea rotundă.

Restul nu a fost decât o repetare a scenelor prin care trecuseră Tarzan şi Jane Clayton[2].

Au sosit preotesele şi împreună cu ele marea preoteasă La. Werper a fost ridicat şi dus la altar.

O sudoare rece îi ieşea prin toţi porii, în timp ce La ridica deasupra lui cumplitul cuţit de sacrificiu.

Cântecul de moarte ajungea ca o tortură până la urechile sale, iar ochii nu i se mai dezlipeau de cupele de aur din mâinile credincioşilor, care în curând urmau să-şi potolească setea lor inumană cu sângele lui cald încă.

Tocmai se ruga în sinea lui să-şi piardă cunoştinţa cu o clipă mai repede ca lama ascuţită să i se împlânte în piept, când deodată se auzi un răcnet îngrozitor care a răsunat aproape de urechile sale.

Marea preoteasă a lăsat cuţitul în jos. Ochii i s-au dilatat de groază. Preotesele şi credincioşii au început să ţipe şi au fugit speriaţi către ieşiri.

Preoţii au scos urlete de furie şi de spaimă, după temperamentul şi curajul fiecărui.

---

[2] Vezi volumul II (n. t.)

Werper şi-a întins gâtul cât a putut mai mult pentru a vedea cauza panicii. A rămas încremenit când a văzut un leu enorm în centrul templului, ţinând în gheare o victimă.

Regele animalelor a scos un nou răget, aruncând o privire fioroasă spre altar.

Preoteasa La s-a clătinat pe picioare, s-a aplecat în faţă şi a căzut leşinată peste corpul lui Werper.

CAPITOLUL VI - Atacul arabilor

După ce le-a mai trecut spaima cauzată de zguduitura cutremurului, Basuli şi cu războinicii săi au dat fuga în coridorul subteran, căutându-l pe Tarzan şi pe ceilalţi doi dintre ei care lipseau.

Au găsit drumul astupat cu blocuri de piatră căzute unul peste celălalt.

Două zile au muncit să-şi facă drum până la prietenii lor îngropaţi acolo, dar după o muncă istovitoare, abia au reuşit să disloce câţiva metri din zidul surpat, dând peste cadavrul strivit al unuia dintre cei care l-au ajutat pe Tarzan să care ultimul transport de aur.

Descoperirea aceasta i-a făcut să creadă că Tarzan şi celălalt Waziri sunt şi ei morţi, probabil puţin mai departe, sub masa enormă de stânci sfărâmate. Acolo nici un ajutor nu-i mai putea ajunge şi nici nu le mai putea fi de folos.

În timp ce lucrau, războinicii strigau tot timpul numele stăpânului şi al camaradului lor, fără să primească însă nici un răspuns.

În cele din urmă au renunţat la orice cercetare, aruncând o ultimă privire înlăcrimată asupra mormântului de stânci sfărâmate al stăpânului lor.

Au ridicat apoi pe umeri lingourile grele de aur care va aduce, dacă nu fericire, cel puţin confort stăpânei lor iubite.

Au pornit înapoi peste valea uitată a Oparului, apoi mai departe prin pădurile de dincolo de dealuri, spre îndepărtata lor reşedinţă.

În timp ce mergeau în acea direcţie, nici nu le trecea prin gând ce soarta teribilă îi aştepta în liniştita şi tăcuta lor aşezare.

De la nord venea Ahmet Zec, grăbit de scrisoarea scrisă de locotenentul său. Odată cu el venea întreaga bandă de renegaţi arabi şi de bandiţi, iar cu aceştia un grup de indigeni la fel de ticăloşi, adunaţi de prin cele mai sălbatice şi uitate triburi de canibali, din ţinuturile prin care banditul Ahmet se plimba fără nici o grijă.

Mugambi, acest Hercule de abanos, care a participat la aventurile primejdioase şi la drumurile iubitului său Buana, tocmai din Insula Junglei şi aproape de izvoarele râului Ugambi, a fost primul care a observat apropierea sinistrei caravane.

El era acela pe care Tarzan l-a lăsat ca şef al războinicilor rămaşi să o păzească pe lady Greystoke. Nici nu se putea găsi un paznic mai curajos şi mai devotat în lume.

Uriaş de statură, războinic sălbatic neînfricat, colosul negru avea sufletul şi judecata proporţionale cu trupul şi puterea lui.

Nici măcar un moment nu s-a îndepărtat de fermă, de când plecase stăpânul său. Numai când lady Greystoke avea plăcerea să se plimbe pe câmpia întinsă sau când dorea să întrerupă monotonia singurătăţii prin câte o scurtă expediţie de vânătoare se ducea mai departe de fermă, fără însă să o lase singură.

În asemenea împrejurări, Mugambi călărea pe un splendid cal arab, la doi paşi în urma calului ei.

Bandiţii erau încă departe când ochii ageri ai războinicului i-a descoperit.

A privit mai întâi cu atenţie câteva minute spre

ceata care se apropia fără zgomot, apoi s-a întors şi a alergat spre colibele indigene, care erau la câteva sute de metri mai departe de reşedinţă.

Acolo i-a strigat imediat pe războinicii care se odihneau.

Împărţi câteva ordine scurte, în urma cărora războinicii şi-au luat imediat armele şi scuturile.

Unii au alergat să-i cheme pe lucrătorii de pe ogoare şi i-au prevenit pe cei care se ocupau de vite. Majoritatea l-au urmat pe Mugambi înapoi la reşedinţă.

Praful ridicat de caii bandiţilor se vedea încă departe de tot. Mugambi nu ar fi putut afirma precis dacă acel nor de praf ascundea un inamic, dar el mai văzuse cete de oameni venind fără să se ştie.

Mulţi vizitatori au venit cu intenţii paşnice, alteori erau grupuri de oameni cu intenţii de furt şi braconaj. Nu se putea ştii ce doreau străinii care se apropiau.

Cel mai bun lucru era să fie pregătiţi. Lui Mugambi nu îi plăcea graba cu care înaintau acei străini.

Reşedinţa lui Greystoke nu era adaptată unei apărări împotriva unor atacuri armate. Nu avea gard de apărare, pentru că fiind situată în mijlocul Wazirilor săi devotaţi, stăpânul lor nu anticipase nici un atac cu forţe mari al vreunui duşman oarecare.

La ferestre erau obloane care se puteau închide ca apărare împotriva săgeţilor ostile şi tocmai cu acestea era ocupat Mugambi, închizându-le el singur, când lady Greystoke a apărut pe verandă.

— Ce s-a întâmplat, Mugambi, a exclamat ea, ce eşti atât de grăbit? De ce închizi obloanele?

Mugambi şi-a întins mâna spre câmpie, unde acum se vedeau bine călăreţii îmbrăcaţi în alb.

— Arabi, a explicat el. Şi nu vin cu intenţii bune, ştiind că marele Buana lipseşte.

Dincolo de poieniţa verde şi de tufişurile înflorite din

jurul căsuţei sale, Jane Clayton văzu corpurile lucitoare ale Wazirilor.

Soarele lucea pe vârfurile de metal ale suliţelor lor, iar penele viu colorate ale ţinutei lor de război, se reflecta pe pielea lucioasă de pe umerii lor largi.

Jane Clayton se uita la ei, cu sentimente de mândrie şi afecţiune. Ce rău putea să se abată asupra ei cu asemenea războinici curajoşi?

Bandiţii s-au oprit cam la o sută de metri, la marginea câmpiei. Mugambi s-a dus la războinicii lui.

Văzând că arabii s-au oprit, Mugambi a înaintat câţiva metri spre ei, ridicându-şi vocea, atrăgând atenţia străinilor. Ahmet Zec stătea în şa în faţa oamenilor lui, drept ca o statuie.

— Arabule, a strigat Mugambi, ce cauţi aici?

— Am venit în pace, a răspuns Ahmet Zec.

— Atunci întoarce-te şi pleacă în pace, a zis Mugambi. Nu te vrem aici şi nici nu poate fi pace între arabi şi Waziri.

Mugambi, deşi nu era născut Waziri, fusese adoptat de trib. Ţinea foarte mult ca tradiţiile acestui trib să nu moară şi să fie păstrate toate obiceiurile din străbuni.

Ahmet Zec şi-a tras calul mai la o parte din faţa cetei sale, spunând ceva încet oamenilor săi. Un moment după aceea, o salvă violentă de gloanţe a căzut asupra războinicilor Waziri.

Vreo doi războinici au căzut imediat, iar ceilalţi erau de părere să îi atace pe năvălitori. Însă Mugambi era un conducător tot atât de prudent, pe cât era de curajos.

Şi-a retras forţele în spatele tufişurilor din grădină. Pe unii i-a trimis în alte părţi din jurul reşedinţei, iar vreo şase chiar în reşedinţă, ordonându-le să o reţină pe stăpâna lor înăuntru şi să o apere cu vieţile lor.

Ahmet Zec, adoptând tactica luptătorilor din pustiul de unde venise, şi-a condus oamenii în galop, într-o linie

îngustă, formând un cerc mare pe care îl strângea treptat, din ce în ce mai mult, spre curajoşii apărători ai reşedinţei lui Tarzan.

De partea aceea a cercului, care venea mai aproape de Waziri, arabii îşi descărcau necontenit carabinele în tufişurile după care se ascundeau războinicii. Aceştia la rândul lor, trăgeau săgeţile în cei mai apropiaţi dintre duşmani

Wazirii, arcaşi îndemânatici, nimereau călăreţ după călăreţ.

Unul după altul, câte unul din călăreţii arabi ridicând mâinile peste cap cădea din şa.

Totuşi lupta era inegală, numărul arabilor fiind cu mult mai mare decât al Wazirilor, iar gloanţele lor străbăteau tufişurile, găsind ţinta pe care puşcaşii arabi nici măcar nu o vedeau.

După un timp, Ahmet Zec, ajungând cu linia cercului la vreo şapte sau opt sute de metri aproape de reşedinţă, şi-a strâns călăreţii şi a dat atacul decisiv.

Înaintau într-un galop nebun peste câmpie, sărind peste gardurile din drum. S-au repezit către puţinii apărători ai căsuţei în care se baricadase Jane Clayton.

Mugambi i-a văzut venind şi a început să strige războinicilor care au mai rămas, să alerge spre casă ca un ultim loc de rezistenţă.

Arabii se apropiau, strigând şi învârtind lungile lor carabine pe deasupra capetelor.

Au trecut în goana calului pe lângă verandă, descărcând salve ucigătoare asupra Wazirilor îngenunchiaţi, care au dat drumul la un stol de săgeţi de după scuturile lor lungi şi ovale, făcute să reziste săgeţilor duşmane sau să înlăture lovitura unei suliţi, dar care nu puteau opri gloanţele de plumb ale arabilor.

Iar pe sub obloanele ridicate numai de o palmă, alţi arcaşi trimiteau săgeţile lor ucigătoare. După acest atac,

Mugambi şi-a retras forţele în interiorul căsuţei.

Arabii au mai atacat de câteva ori, iar în cele din urmă s-au apropiat, formând un semicerc în faţa căsuţei, la o distanţă unde nu îi puteau ajunge săgeţile celor asediaţi.

Din noua lor poziţie, trăgeau cu înverşunare asupra ferestrelor. Wazirii cădeau unul după altul.

Din ce în ce mai puţine erau săgeţile care răspundeau focului ucigător al arabilor, până când Ahmet Zec a simţit că este momentul să ordone atacul decisiv.

Trăgând chiar din fugă, sângeroasa bandă a năvălit spre verandă. Vreo zece dintre ei au căzut loviţi de săgeţile celor care o apărau, dar majoritatea au ajuns până la intrare, unde au început să izbească cu paturile grele ale armelor.

Trosnitură lemnului sfărâmat al uşii s-a amestecat cu pocnetul unei singure arme, când Jane Clayton a tras prin spărtură, asupra duşmanului dezlănţuit.

Cădeau combatanţi de ambele părţi ale uşii, dar în cele din urmă, a căzut şi această barieră atât de fragilă. Când uşa s-a prăbuşit, vreo douăzeci de arabi au năvălit în cameră.

De partea cealaltă a camerei era Jane Clayton, înconjurată de puţinii care au mai rămas dintre curajoşii ei apărători.

În fruntea războinicilor era uriaşul Mugambi.

Arabii au ridicat armele, să tragă ultima salvă care ar fi pus capăt definitiv oricărei rezistenţe, dar Ahmet Zec a dat un ordin, care opri degetele arabilor pe trăgaciul carabinelor.

— Nu împuşcaţi femeia! strigă el. Cine îi va face vreun rău, îl omor. Trebuie să o luăm vie!

Arabii năvăliră asupra Wazirilor, dar aceştia i-au întâmpinat cu suliţele lor grele.

Săbiile au lucit, pistoalele au răpăit, iar moartea era

împărţită cu o dărnicie furioasă.

Mugambi şi-a aruncat suliţa în cel mai apropiat dintre agresori, cu atâta forţă încât până şi capătul minerului a ieşit prin spatele arabului. Apoi smucind un pistol din mâna altuia, l-a apucat de ţeava şi a început să îi lovească pe toţi cei care căutau să se apropie de stăpâna lui.

Îmbărbătaţi de exemplul lui, putinii războinici care au mai rămas în viaţă se luptau ca demonii alături de el. Au căzut însă unul câte unul, până când nu a rămas decât Mugambi, ca să apere onoarea şi viaţa soţiei lui Tarzan.

Ahmet Zec stătea lângă uşă, privind rece la această luptă inegală, dând din când în când ordine scurte oamenilor săi.

Într-o mână ţinea carabina lui cu patul de argint. A ridicat-o încet la umăr, aşteptând ca vreo mişcare a lui Mugambi să îl pună în bătaia armei.

Trebuia să tragă fără ca să pună în pericol viaţa femeii sau a vreunuia din arabii săi.

În sfârşit a venit şi momentul când Ahmet Zec a apăsat pe trăgaci.

Fără să scoată un sunet, bravul Mugambi s-a prăbuşit pe podea, la picioarele stăpânei lui.

O clipă mai târziu, Jane a fost înconjurată şi dezarmată. Fără să îi adreseze vreun cuvânt, au târât-o afară.

Un negru uriaş a ridicat-o în şa şi în timp ce alţi bandiţi cotrobăiau peste tot să fure ce puteau, negrul a trecut călare cu ea dincolo de porţi, aşteptând sosirea stăpânului său.

Jane Clayton i-a văzut pe bandiţi scoţând toţi caii din grajduri. Deasemenea, arabii au adunat toate vitele de pe câmp.

Au luat tot ce putea reprezenta valoare în ochii lor,

iar la urmă au aruncat torţe. Flăcările au cuprins ce a mai rămas din clădire.

În sfârşit, când bandiţii s-au strâns la un loc, după ce şi-au satisfăcut poftele de înavuţire prin jaf, au pornit cu Jane spre nord. Ea a mai văzut fumul şi flăcările ridicându-se departe spre cer, până când, la o cotitură a drumului, pădurea cea deasă a ascuns privirilor ei acest trist tablou.

În acest timp, în camera unde se desfăşurase ultima luptă, printre limbi lungi de foc care îşi făceau loc printre cadavre, cineva în al cărui trup a mai rămas o fărâmă de viaţă a început să se târască spre exterior.

Era un negru uriaş, care s-a rostogolit pe o parte şi pe alta, uitându-se în jur cu ochii injectaţi de sânge şi plini de durere.

Era Mugambi, pe care arabii îl crezuseră mort, dar care tot mai trăia.

În timp ce se ridica cu multă greutate, pe mâini şi pe genunchi, târându-se încet spre uşă, flăcările lacome şi nemiloase au ajuns până la el.

A căzut de câteva ori pe podea, din cauza slăbiciunii, dar de fiecare dată se ridica din nou, continuându-şi drumul către un loc ferit.

După un timp, care lui i s-a părut că nu mai are sfârşit, când deja flăcările au ajuns un adevărat cuptor de partea cealaltă a camerei, uriaşul negru a izbutit să ajungă la verandă, de unde s-a rostogolit pe trepte în jos.

S-a târât mai încolo pe iarba rece de sub un tufiş înflorit.

Toată noaptea a zăcut acolo, uneori leşinat de dureri, alteori răbdând cu stoicism.

În starea aceasta din urmă, privea cu o ură sălbatică spre flăcările care tot se mai ridicau din magaziile cu cereale şi fin.

Un leu ieşit la vânătoare urlă undeva pe aproape,

dar uriaşului negru nu îi era frică.

Acum nu mai rămăsese loc în creierul său sălbatic decât pentru un singur gând: Răzbunare!... Răzbunare!... Răzbunare!...

CAPITOLUL VII - Comoara de pietre preţioase

Tarzan a rămas câtva timp întins acolo unde căzuse, pe pardoseala de piatră a camerei cu lingourile de aur.

Zăcea întins şi nemişcat ca un cadavru, dar nu murise încă.

În cele din urmă, s-a mişcat, iar după câteva clipe, a deschis ochii în întunericul de nepătruns de acolo.

A ridicat o mână şi a dus-o la cap. A văzut că era plină de sânge. Şi-a mirosit degetele aşa cum o fiară şi-ar mirosi sângele de pe o labă rănită.

S-a ridicat încet, trăgând cu urechea, nici un sunet nu ajungea până în adâncimile întunecate ale mormântului său.

A mers clătinându-se pe picioare. A pipăit printre mormanele de lingouri de aur.

Ce se întâmplase? Unde era?

Numai capul îl durea. Nu simţea nici un alt efect mai rău după lovitura care îl trântise la pământ.

Nu-şi mai aducea aminte de accident, precum nu îşi mai amintea de nimic din tot ce se petrecuse până când s-a întâmplat accidentul.

Se pipăi cu mâna, de parcă nu ar fi ştiut cine este. Şi-a pus mâna pe picioare, pe corp şi pe cap. Mai pipăi tolba cu săgeţi şi cuţitul de la şold.

În creierul său era ceva care se zbătea pentru a fi adus la suprafaţă. Ah!....

Ştia acum: îi lipsea ceva!

S-a târât înapoi, căutând cu mâinile obiectul pe care

instinctul îi spunea că l-a pierdut.

În sfârşit a găsit suliţa cea grea, care cu mulţi ani înainte, era unul din cele mai importante obiecte ale vieţii sale zilnice, ba chiar al propriei sale existenţe.

Cunoştea această armă care fusese în legătură cu fiecare acţiune a lui, începând din momentul în care a smuls prima suliţă de la negrul care căzuse victimă dorinţelor sale sălbatice.

Era sigur că mai există o lume cu mult mai frumoasă decât cea mărginită de întunericul celor patru ziduri de piatră care îl înconjurau.

Şi-a continuat cercetările până când în sfârşit a găsit uşa care ducea înăuntru sub cetate şi templu.

A pornit pe acest drum fără nici o frică. A ajuns până la scările de piatră care urcau la nivelul superior. Le urcă, continuându-şi drumul spre fântâna adâncă.

Nimic nu i-a ajutat memoria ca să îşi poată aminti de ceva cunoscut lui din ceea ce era împrejur.

Mergea înainte prin întuneric, de parcă ar fi străbătut o câmpie largă în plină lumină, sub razele soarelui de amiază. Nu dădea importanţă nici unui obstacol, mergând foarte calm, având deplină încredere în instinctele sale animalice.

Ajungând la marginea fântânii, a păşit înainte în gol, prăbuşindu-se în adâncimea întunecoasă.

Cum era cu suliţa în mână, a lovit cu arma apa de sub el, scufundându-se lent.

Din fericire nu s-a rănit deloc în această căderea bruscă şi neaşteptată. Când s-a ridicat la suprafaţă şi-a scuturat apa din ochi şi a observat că putea să vadă.

Lumina zilei străbătea înăuntru pe o deschizătură îndepărtată deasupra capului său, luminând slab pereţii fântânii.

Tarzan s-a uitat în jur şi a văzut la acelaşi nivel cu suprafaţa apei în zidul umed şi alunecos, o deschizătură

destul de mare.

A înotat până acolo şi s-a tras în sus. A găsit gura unui tunel întunecos, pe care a pornit fără să mai piardă vremea.

Acum însă mergea cu băgare de seamă pentru că Tarzan al maimuţelor învăţa repede. Prăpastia neaşteptată i-a arătat că trebuie să fie atent când străbate trecători întunecoase. Nu mai avea nevoie de o a doua lecţie.

Tunelul l-a dus câţiva zeci de metri drept înainte. Pe jos era alunecos de parcă apa din fântână s-ar fi revărsat uneori, inundând tunelul.

Această situaţie neplăcută împiedica mersul lui Tarzan, piciorul desprinzându-se din loc cu mare greutate.

A ajuns la o scară de piatră, unde se termina tunelul şi pe care a urcat-o repede.

Era o scară în zigzag. A mers la dreapta şi la stingă, până când a ajuns în sfârşit, într-o cameră mică şi rotundă.

O lumină slabă pătrundea de sus, printr-un coş de vreo doi metri în diametru, care începea din centrul tavanului camerei, ridicându-se pe o lungime de treizeci sau patruzeci de metri, terminându-se cu un grătar de piatră, prin care Tarzan putea să vadă un petic de cer albastru luminat de soare.

Curiozitatea l-a împins să cerceteze peste tot în această încăpere. Aici erau mai multe lăzi mari, strânse cu benzi late de aramă.

Tarzan şi-a plimbat mâinile deasupra lor, pipăind cercurile de aramă trăgând de balamale. În cele din urmă, din întâmplare, a reuşit să ridice capacul uneia din ele.

O exclamaţie de plăcere îi ieşi de pe buze la vederea minunatelor comori pe care le conţinea.

O tavă mare, plină cu pietre strălucitoare, scânteia şi strălucea în lumina palidă a camerei.

Ajuns din cauza accidentului la mintea copilăriei, nu mai era în stare să-şi facă o idee privind fabuloasa valoare a descoperirii sale.

Şi-a înfipt mâinile în mormanul de pietre scumpe şi le-a răsfirat printre degete.

Apoi s-a dus la alte lăzi, în care găsi alte depozite de pietre preţioase. Aproape toate erau frumos şlefuite, iar Tarzan şi-a ales un pumn întreg, umplându-şi punga de piele care îi atârna la şold.

A aruncat înapoi în ladă pe cele care nu străluceau prea frumos.

Fără să vrea, fără să ştie, eroul nostru a nimerit în camera demult uitată, a nestematelor din Opar.

Secole întregi zăcuse această odaie îngropată sub templul „Zeului înflăcărat”, în mijlocul uneia din multele trecători subterane pe care descendenţii superstiţioşi ai vechilor locuitori nu au îndrăznit sau nu au avut voie să le exploreze.

Obosit de această distracţie, Tarzan a pornit pe coridorul care ducea din odaia cu nestemate, în sus, pe o pantă foarte înclinată. Tunelul l-a dus din ce în ce mai aproape de suprafaţă, terminându-se în cele din urmă într-o cameră joasă, mai luminată decât toate celelalte peste care dăduse până acum.

O deschizătură în tavan, deasupra lui, la capătul de sus al unui şir de trepte de ciment, i-a arătat o privelişte frumos luminată de soare.

Tarzan privi cu o mare mirare coloanele de piatră îmbrăcate cu plante agăţătoare şi s-a încruntat, în efortul pe care l-a făcut să îşi amintească de ceva asemănător văzut de el mai demult.

Nu era însă sigur de nimic. Era numai o obsesie tulburătoare de care nu putea să scape şi anume că

trebuia să ştie o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască.

Gândurile i-au fost întrerupte de un răcnet înfiorător, care se auzi prin deschizătura de sus. Au urmat strigăte şi ţipete de oameni.

A urcat scările, ţinându-şi suliţa şi mai strâns în mână. O privelişte stranie l-a întâmpinat la ieşirea din semiîntunericul din pivniţă, în lumina strălucitoare a templului.

Fiinţele pe care le-a văzut, le-a recunoscut. Acolo erau oameni şi un leu enorm.

Oamenii alergau spre ieşirile laterale ca să scape de fiorosul animal. Leul stătea chiar în mijlocul templului, deasupra corpului unuia care fusese mai puţin norocos decât ceilalţi.

Tarzan a mai văzut în faţa lui o femeie alături de un bloc de piatră, peste care era întins un om legat. În timp ce el se uita la această scenă, a observat cum leul arunca priviri, înfricoşătoare celor două persoane care mai rămăseseră în templu.

Încă un răget tunător a ieşit din pieptul sălbatic al fiarei, la auzul căruia femeia a leşinat, căzând peste corpul omului întins şi nemişcat pe altarul de piatră din faţa ei.

Leul a făcut câţiva paşi şi se pregătea să sară. Vârful cozii sale ondulate se zbătea nervos. Era pe cale să atace când privirile i-au fost atrase de Tarzan.

Werper, legat şi neputincios, l-a văzut pe carnivorul cel mare pregătindu-se să sară asupra lor. A văzut şi schimbarea neaşteptată în expresia fiarei, ai cărei ochi se îndreptaseră către ceva dincolo de altar şi în afara unghiului de vedere al belgianului.

Mai văzu formidabila creatură ridicându-se aproape drept în două picioare. Cineva a trecut precum o săgeată

pe lângă Werper.

Un braţ puternic s-a ridicat şi o suliţă mare a fost aruncată spre leu. Aceasta s-a înfipt adânc în pieptul animalului.

Werper a văzut cum leul, acum în patru labe se mişca rupând minerul suliţei şi a mai văzut, minunea minunilor, uriaşul alb, aproape gol care aruncase arma, atacând fiara, numai cu un singur cuţit lung, gata să întâmpine ghearele şi colţii regelui junglei.

Leul s-a ridicat şi el în două labe, să îl întâmpine pe noul său inamic. Fiara mârâia îngrozitor, dar mirarea belgianului a fost şi mai mare când a auzit mârâituri la fel de sălbatice cu ale leului ieşind de pe buzele omului care atacase fiara.

Dându-se repede un pas înapoi, Tarzan a evitat ghearele leului, care a bătut aerul zadarnic. Repezindu-se apoi în spatele fiarei, i-a sărit în spate, înconjurându-i gâtul cu braţele şi înfigându-şi colţii adânc în carnea gâtului, căutând să ajungă la beregată.

Răcnind şi sărind, rostogolindu-se şi zbătându-se, uriaşa felină a încercat să îl arunce de pe spate pe sălbaticul său adversar, în timp ce o mână puternică, încleştată pe cuţit, îl lovea necruţător.

În timpul acestei lupte, preoteasa La şi-a revenit şi a rămas extaziată de spectacolul din faţa ei.

Părea de necrezut ca o fiinţă omenească să îl poată învinge într-o luptă piept la piept pe regele animalelor, dar cu toate acestea, imposibilul se petrecea sub ochii ei.

În cele din urmă, cuţitul lui Tarzan nimeri în inima leului şi cu o ultimă zvâcnire în ghearele morţii, leul s-a rostogolit mort pe pardoseala de marmură.

Sărind în picioare, învingătorul şi-a pus un picior pe cadavrul animalului ucis şi ridicând faţa către cer, a dat drumul unui strigăt atât de înfiorător încât atât La, cât şi Werper s-au cutremurat.

Apoi, Tarzan s-a întors către ei şi Werper l-a recunoscut pe omul pe care crezuse că l-a lăsat mort în camera cu comoara.

CAPITOLUL VIII - Fuga din Opar

Werper era uimit. Era oare cu putinţă ca acest sălbatic să fie una şi aceeaşi persoană cu acel englez plin de demnitate, care îl primise atât de amabil în luxoasa sa locuinţă africană?

Se putea oare ca această fiară cu expresie animalică, cu ochii aprinşi, să fie în acelaşi timp un om?

Era cu putinţă oare ca acel strigăt îngrozitor de victorie, pe care nici nu-l mai auzise vreodată, să fi ieşit dintr-un gât omenesc?

Tarzan s-a uitat la bărbatul şi la femeia din faţa lui cu o expresie de nedumerire, fără vreun indiciu că ar înţelege ce se petrece.

Parcă descoperise o specie nouă de fiinţe şi se minuna de ceea ce găsise.

Preoteasa La, la rândul ei, studia trăsăturile lui Tarzan şi încetul cu încetul, ochii ei s-au dilatat.

— Tarzan! a exclamat ea.

Şi a continuat imediat, în limbajul maimuţelor antropoide, care datorită unei continue existenţe comune între locuitorii cetăţii şi maimuţe a devenit limba oparienilor:

— Ai venit înapoi la mine! La mine, care am nesocotit preceptele religiei mele şi te-am aşteptat mereu pe tine, Tarzan. La te-a aşteptat fără să se mărite şi acum ai venit! Spune-mi dar, spune-mi dacă într-adevăr ai venit pentru mine!

Werper asculta acest jargon de neînţeles, uitându-se când spre preoteasă, când spre Tarzan.

— Nu cumva şi el înţelege această limbă ciudată? se întreba el.

Spre marea lui surpriză, îl auzi pe englez răspunzând femeii în aceeaşi limbă.

— Tarzan, repetă el gândindu-se profund. Tarzan! Numele acesta îmi este foarte cunoscut.

— Este numele tău, tu eşti Tarzan! a strigat La.

— Eu sunt Tarzan? a zis el, dând din umeri. A continuat după o scurtă pauză:

— Bine, numele îmi place, nu ştiu să am altul, aşa că îl voi păstra pe acesta. Dar pe tine nu te cunosc şi nici nu am venit aici pentru tine. Nu ştiu nici de unde am venit, nici pentru ce am venit. Poţi să-mi spui?

La a clătinat din cap cu tristeţe.

— Nu am ştiut asta nici o dată, a răspuns ea.

Tarzan s-a întors atunci spre Werper, căruia îi puse aceeaşi întrebare, dar în limba marilor antropoizi.

Belgianul a dat din cap, semn că nu a înţeles nimic.

— Nu înţeleg limba aceasta, a spus el în franceză. Fără nici un efort şi după toate aparenţele, fără să-şi dea seama că a făcut vreo schimbare, Tarzan a repetat întrebarea tot în franceză.

Werper şi-a dat seama imediat de cumplita nenorocire a acestui alb. Acest om îşi pierduse memoria şi nu mai putea să-şi amintească evenimentele din trecut.

Belgianul tocmai a vrut să îi dea lămuririle necesare, când i-a venit deodată ideea că, ţinându-l o vreme oarecare în neştiinţă privind adevărata sa identitate, s-ar putea ca această nenorocire a lui Tarzan să îi fie de folos.

— Nu îţi pot explica de unde vii, a zis Werper, dar uite ce îţi pot spune! Dacă nu ieşim repede din acest loc îngrozitor, vom fi amândoi ucişi pe acest altar.

A continuat apoi uitându-se la marea preoteasă.

— Femeia aceasta era aproape să-şi înfigă cuţitul în pieptul meu, când leul le-a întrerupt diabolica ceremonie. Hai, a mai zis Werper, să căutăm un mijloc de scăpare

până nu se liniştesc după spaima prin care au trecut şi se adună din nou aici.

Tarzan s-a întors către La.

— Pentru ce, a întrebat el, ai vrut să-l ucizi pe acest om? Ţi-e foame?

Marea preoteasă a strigat cu dezgust:

— Nu, pentru că noi nu mâncăm carne de om.

— A vrut să te omoare pe d-ta? a continuat Tarzan. Femeia a răspuns negativ şi la această întrebare.

— Atunci de ce doreai să îl omori?

După cum se vede, Tarzan era hotărât să cunoască toate amănuntele problemei.

Preoteasa La a ridicat braţul ei delicat şi a arătat spre soare.

— Voiam să îi ofer sufletul său în dar „Zeului înflăcărat”, a răspuns ea.

Tarzan părea nedumerit. El era din nou acum o simplă maimuţă, iar maimuţele nu înţeleg ce înseamnă suflet şi zei înflăcăraţi.

— Vrei tu să mori? îl întrebă el pe Werper. Belgianul l-a asigurat cu lacrimi în ochi, că nu dorea acest lucru deloc.

— Foarte bine, a zis Tarzan, nu vei muri. Vom pleca de aici, pentru că această femeie te va ucide, iar pe mine mă va păstra pentru ea. Oricum, aici nu este de trăit pentru un mangani. Aş muri în scurtă vreme închis printre zidurile acestea.

S-a întors apoi către La.

— Noi plecăm, i-a mai spus.

La auzul acestor vorbe, La s-a repezit la el şi l-a prins de o mână.

— Nu pleca! s-a rugat ea, căzând în genunchi. Rămâi şi vei fi mare preot. La te iubeşte. Întregul Opar ţi se va supune şi vei fi servit de sclavi. Rămâi, Tarzan al maimuţelor şi dragostea mea îţi va fi recompensa.

Tarzan s-a uitat la femeia îngenunchiată din fata lui şi fără vreun semn de înduioşare a împins-o.

— Tarzan nu te vrea, a zis el simplu.

După aceea, s-a apropiat de Werper şi tăindu-i frânghia, i-a făcut semn să îl urmeze.

Suflând greu, cu faţa congestionată de furie, La a sărit drept în picioare.

— Vei rămâne! a strigat. La nu te va avea şi dacă nu va putea să te aibă viu, te va avea mort!

Ridicându-şi faţa către soare, a scos acelaşi strigăt cumplit pe care Werper îl mai auzise odată, iar Tarzan de atâtea ori.

Ca răspuns la strigătul ei, izbucni din camerele şi coridoarele din jur, un zgomot aproape asurzitor de voci.

— La mine, paznici ai templului! a strigat ea. Necredincioşii au profanat-o pe cea mai sfântă dintre sfinte. Haideţi! Băgaţi groaza în inimile lor, apăraţi-o pe La, apăraţi altarul ei, spălaţi templul cu sângele acestor profanatori!

Cu toate că Werper nu ştia ce spusese La, a înţeles imediat primejdia care îi ameninţa.

Tarzan, văzând că Werper nu este înarmat, a prins-o pe La de mână şi cu toată împotrivirea ei sălbatică, i-a smuls arma într-o clipă. La întins belgianului lungul ei cuţit de sacrificiu.

— Ia-l, pentru că vei avea nevoie, l-a sfătuit el.

În aceeaşi clipă, în templu năvăli pe fiecare uşă laterală câte o ceată de oameni mărunţi şi urâţi.

Erau înarmaţi cu măciuci şi cuţite. Erau ajutaţi în curajul lor de ură şi fanatism.

Werper a rămas locului îngrozit. Tarzan, drept ca un stejar, îşi privea duşmanii cu mare dispreţ.

Înainta încet către ieşirea pe care şi-o alesese.

Un preot vânjos îi ieşi în cale, în spatele lui fiind încă vreo douăzeci de inşi.

Tarzan îşi învârti suliţa ca pe un ciomag şi l-a lovit pe preot, care s-a prăbuşit la pământ cu ţeasta sfărâmată.

Ciomagul improvizat al lui Tarzan se învârtea mereu cu putere deschizându-le drumul spre ieşire. Werper venea în spatele lui uitându-se mereu înapoi, către mulţimea ameninţătoare din spatele lor.

Într-o mână ţinea cuţitul de sacrificiu, gata să lovească pe oricine care s-ar fi apropiat de ei.

La început se întreba cu mirare de ce ei îl atacă doar pe uriaşul alb, pe când asupra lui ezitau să se arunce, când de fapt, el era cu mult mai slab. Ştia bine că dacă s-ar fi năpustit asupra lui, ar fi căzut de la primul atac.

Tarzan a ajuns la uşă, peste cadavrele tuturor celor care i se împotriviseră, mai înainte ca Werper să fi putut ghici cauza imunităţii sale.

Preoţii se fereau de cuţitul de sacrificiu!

Ar fi înfruntat moartea primind-o bucuroşi, dacă îi ajungea în timp ce o apărau pe marea preoteasă şi altarul ei. Dar era clar că, după credinţa lor, era o deosebire între o moarte şi alta.

Probabil că exista o superstiţie stranie privind acea lamă strălucitoare, de nici un oparian nu îndrăznea să se lase ucis de ea, în timp ce mureau ucişi de suliţă cea grea a lui Tarzan.

Ajunşi afară din curtea templului, Werper i-a spus lui Tarzan despre ciudatul amănunt. Tarzan a zâmbit şi l-a obligat să meargă înainte, învârtind în aer cuţitul sacru încrustat cu aur şi pietre scumpe.

Oamenii din Opar s-au împrăştiat în toate direcţiile, ca frunzele bătute de furtună, iar Tarzan şi belgianul au găsit liberă trecerea prin coridoarele şi camerele vechiului templu.

Ochii belgianului aproape că au ieşit din orbite, când au trecut prin camera cu cei şapte stâlpi de aur

masiv. Reuşind cu greu să-şi ascundă uimirea, privea lacom la plăcile din aur masiv aşezate pe pereţii camerelor şi ale unora dintre coridoare.

Pentru Tarzan însă, toată această bogăţie părea că nu înseamnă nimic.

Au mers înainte şi ajutaţi de întâmplare, au ieşit în strada cea lungă, care trecea prin şirul de clădiri pe jumătate ruinate şi zidul interior al cetăţii.

Maimuţe mari le clănţăneau în faţă ameninţându-i, dar Tarzan le răspundea în propria lor limbă: insultă pentru insultă, provocare pentru provocare.

Werper a văzut un maimuţoi păros aruncându-se de pe una din coloanele sfărâmate şi înaintând spre uriaşul alb.

Rânjea scoţându-şi colţii enormi şi galbeni, mârâind înfiorător şi ameninţător, printre buzele sale groase şi mari care îi atârnau.

Belgianul s-a uitat la însoţitorul lui. Cu groază l-a văzut aplecându-se până când a ajuns să se sprijine de pământ în pumni, exact cum făcea şi antropoidul.

L-a văzut dând ocol cu picioarele ţepene, în jurul celuilalt. Auzi aceleaşi lătrături şi mârâituri ieşind din gura omului, exact ca cele scoase de fiară.

Daca ar fi stat cu ochii închişi ar fi crezut că nu sunt decât două maimuţe uriaşe care se pregătesc de luptă.

Dar nu a fost nici o luptă. S-a terminat aşa cum se termină multe din asemenea certuri în codru: unul din lăudăroşi îşi pierde răbdarea sau curajul, începând să se intereseze de vreo frunză bătută de vânt, de vreun gândac sau de purecii de pe pântecele său păros.

În cazul de faţă, antropoidul a fost acela care a bătut primul în retragere, cu o demnitate tipică regnului animal, ca să examineze o omidă nefericită pe care a şi devorat-o după câteva clipe.

În primul moment, Tarzan părea dornic să continue

distracţia S-a legănat cu putere pe picioare, şi-a umflat pieptul şi a răcnit, apropiindu-se şi mai mult de maimuţoi.

Cu mare greutate Werper a reuşit să îl convingă că trebuie să lase totul la o parte şi să meargă pe drumul care îi va scăpa din oraşul celor care se închină soarelui. Au umblat aproape o oră până să găsească ieşirea îngustă prin zidul interior. De aici drumul până dincolo de fortificaţiile exterioare le era cunoscut şi astfel că au ajuns în valea pustiită a Oparului. După câte putea să observe Werper, Tarzan habar nu avea despre locul unde se afla şi nici de unde venise acolo.

Mergea fără rost, într-o direcţie sau alta, căutându-şi hrana pe care o găsea sub pietre sau ascunsă în umbra vreunuia din micile tufişuri care erau peste tot. Belgianul era îngrozit de meniul lui Tarzan. Gândacii, omizile şi micile rozătoare erau devorate cu mare satisfacţie. Într-adevăr. Tarzan s-a transformat din nou în maimuţă.

În cele din urmă Werper a reuşit să-şi îndrepte însoţitorul spre dealurile din depărtare, care delimitau valea în partea de nord-vest, pornind împreună către reşedinţa lui Greystoke. Era greu de ghicit planul pe care îl avea belgianul să-şi conducă victima trădării sale înapoi către fosta sa locuinţă. Poate că socotea că fără Tarzan nu se putea primi nici o răscumpărare pentru soţia acestuia.

În prima noapte şi-au construit o mică tabără în valea de dincolo de dealuri. S-au aşezat şi au aprins un foc. Au fript un porc mistreţ, doborât de Tarzan. Uriaşul alb era pierdut în gânduri. Părea că încearcă încontinuu să prindă o imagine oarecare, dar care îi scăpa mereu.

În cele din urmă şi-a deschis punga de piele de la şold şi şi-a turnat în palmă pietrele preţioase luate din cetate.

Lumina focului care pâlpâia deasupra lor a aruncat o

mulţime de raze scânteietoare în jur. Belgianul privea fascinat, cu ochii măriţi. Expresia feţei sale arăta că găsise un scop anumit în tovărăşia sălbaticului de lângă el.

CAPITOLUL IX - Furtul pietrelor scumpe

Două zile la rând a căutat Werper micul grup de oameni care l-a însoţit din tabără până la dealurile de la marginea acestor ţinuturi.

Abia pe înserat a doua zi, le-a găsit urma şi aceasta într-o formă atât de dezgustătoare încât s-a cutremurat din creştet până în tălpi de ceea ce a văzut.

Într-o poieniţă a dat peste cadavrele a trei dintre indigeni, mutilaţi îngrozitor. Nu era nevoie de multă putere de înţelegere, ca să se explice uciderea lor.

Din micul grup numai aceştia trei nu fuseseră sclavi. Ceilalţi, ispitiţi de speranţa eliberării din ghearele crudului lor stăpân arab, au profitat de prilejul despărţirii de tabăra principală, ca să îi ucidă pe cei trei reprezentanţi ai puterii pe care o urau şi care îi ţinea în robie.

Apoi au fugit în junglă pentru a li se pierde urma.

O transpiraţie rece a apărut pe fruntea lui Werper când s-a gândit la soarta de care avusese norocul să scape. Dacă ar fi fost şi el acolo când a pornit acel atac şi el ar fi făcut parte dintre victime.

Tarzan nu s-a arătat deloc surprins sau interesat de această descoperire a belgianului. În starea în care se afla îi era indiferent ale cui erau aceste cadavre.

Stratul subţire de comportament civilizat pe care şi l-a dobândit într-o perioadă destul de scurtă din viaţa lui s-a şters datorită recentului său accident. Nu avea în minte decât deprinderile pe care le-a dobândit în

copilărie.

Ceea ce învăţase de la Kala, ce a văzut la Ciuk, Tub sau Koz, formau acum temelia fiecărui gând şi a fiecărei acţiuni.

Franceza şi engleza le vorbea în mod mecanic. Când Werper i s-a adresat în franceză a răspuns în aceeaşi limbă fără să observe trecerea de la limba antropoizilor în care a discutat cu La.

Dacă Werper ar fi vorbit engleza rezultatul ar fi fost acelaşi.

În noaptea aceea ca şi în celelalte două precedente, amândoi şedeau lângă focul din tabăra lor improvizată, iar Tarzan se juca cu pietricelele lui strălucitoare.

Werper l-a întrebat ce erau acelea şi unde le-a găsit. Tarzan i-a răspuns că sunt pietre colorate din care el vrea să îşi facă un lănţişor. I-a mai spus că le-a găsit la mare adâncime sub curtea de sacrificiu a templului „Zeului înflăcărat”.

Werper se simţea foarte uşurat când a văzut ignoranta lui Tarzan privind valoarea acelor pietre. În cazul acesta, îi era mult mai uşor să pună stăpânire pe ele.

Se putea ca Tarzan să i le dea la simpla sa cerere.

Werper întinse o mână spre grămada de pietre pe care Tarzan o aranjase pe o bucată de lemn, în faţa sa.

— Să le văd şi eu, l-a rugat belgianul.

Tarzan şi-a pus palma pe comoară şi a început să mârâie. Werper şi-a tras mâna înapoi mai repede decât a întins-o.

Tarzan şi-a reluat jocul cu pietrele, precum şi convorbirea cu Werper, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt nu fusese decât instinctul de apărare al fiarei pentru ceea ce posedă.

Când ucidea vânatul împărţea carnea cu Werper, dar dacă acesta ar fi pus mâna din întâmplare pe porţia

lui Tarzan, ar fi stârnit aceeaşi ieşire sălbatică.

Din acel moment în sufletul belgianului s-a născut o spaimă teribilă fată de acest alb sălbatic.

El nu putea să înţeleagă transformarea care s-a produs în Tarzan din cauza loviturii primite. Atribuia acest comportament doar unei forme de amnezie.

Însă neştiind că Tarzan fusese într-o vreme cu adevărat un sălbatic, o fiară de codru, nu îşi putea închipui că acest om a revenit la starea în care şi-a petrecut copilăria şi o parte din tinereţe.

El nu vedea în englez decât un maniac primejdios, pe care cel mai mic accident neaşteptat ar fi putut să îl facă să se arunce asupra lui. Totodată, nici prin minte nu îi trecea că ar fi putut să se apere cu succes contra vreunui atac din partea lui Tarzan.

Singura lui speranţă era să îi poată înşela vigilenţa şi să fugă spre îndepărtata tabără al lui Ahmet Zec. Şi asta cât mai repede! Dar înarmat numai cu cuţitul de sacrificiu, nu îndrăznea să pornească singur prin junglă.

Tarzan constituia o ocrotire care nu era de dispreţuit, chiar şi în faţa carnivorelor mai mari, fapt pe care Werper era silit să îl recunoască, în urma celor văzute în templul din Opar.

Pe lângă aceasta, gândul lui era mai mult la punga cu pietre preţioase. Sufletul său era torturat de spaimă, dar şi de lăcomie.

Dar această lăcomie ardea în pieptul lui cu mult mai multă putere, iar rezultatul a fost că a înfruntat toate primejdiile şi a suportat groaza de a fi cu acela pe care îl considera nebun.

Nu a renunţat la ideea de a pune mâna pe averea pe care o reprezenta conţinutul pungii.

Ahmet Zec nu trebuia să ştie nimic despre aceste pietre. Ele erau numai pentru el şi de îndată ce îşi va realiza planul va porni spre coasta de vest a Africii, de

unde îşi va cumpăra bilet spre America.

Acolo va putea să se ascundă sub o nouă identitate şi să se bucure de fructul hoţiei sale.

Deja se gândea că America era atât de provincială şi că nu se găseşte niciunde în lumea nouă un oraş pe care să îl poată compara cu frumosul Bruxelles.

A treia zi de la plecarea lor din Opar urechile agere ale lui Tarzan au perceput un zgomot de oameni în spatele lor.

Werper nu a auzit nimic în afară de bâzâitul de insecte din junglă şi de strigătele maimuţelor mici sau ale păsărilor.

Tarzan a stat un timp nemişcat ca o statuie, ascultând, apoi cu nările lui sensibile dilatate mirosind fiecare adiere trecătoare de vânt.

L-a tras pe Werper la o parte, ascunzându-se amândoi într-un tufiş des, unde au aşteptat.

Nu a trecut multă vreme şi de-a lungul cărării făcute de animale, pe care merseseră Tarzan şi Werper, a apărut un războinic care privea în jur foarte atent.

După el, într-un singur şir, urmau unul după altul încă vreo cincizeci, fiecare încărcat cu câte două lingouri de metal galben legate de spate.

Werper a recunoscut imediat grupul de oameni care îl însoţise pe Tarzan în călătoria sa la Opar.

S-a uitat la acesta, dar în ochii sălbatici şi atenţi ai lui Tarzan nu a văzut nici un indiciu care să îi arate că i-ar recunoaşte pe Basuli sau pe ceilalţi Waziri credincioşi din ascunzătoare, uitându-se pe cărare după oamenii care trecuseră. Apoi s-a întors spre Werper.

— Să îi urmărim şi să îi ucidem, a zis el.

— De ce? a întrebat belgianul.

— Sunt negri, a explicat Tarzan. Kala a fost ucisă de un negru. Sunt duşmanii tuturor manganilor.

Lui Werper nu îi surâdea ideea de a se angaja într-o

luptă cu Basuli şi teribilii săi luptători.

Pe de altă parte s-a bucurat foarte mult că îi văzuse întorcându-se către reşedinţa lui Greystoke, pentru că începuse să se îndoiască de abilitatea lui în a regăsi drumul către ţara Wazirilor.

Despre Tarzan ştia că nu îl interesează în ce direcţie merge.

Ţinându-se la o distanţă scurtă, dar sigură în spatele războinicilor, nu va fi nici o greutate să îi urmărească până acasă la ei.

Ajunşi la reşedinţa lui Tarzan, putea foarte uşor să se întoarcă spre tabăra lui Ahmet Zec.

Mai avea însă un motiv pentru care nu dorea să se amestece în treburile războinicilor Waziri.

Aceştia duceau o preţioasă comoară tocmai în direcţia în care mergea şi el.

Cu cât Waziri duceau mai aproape această comoară de tabăra lui Ahmet Zec, cu atât mai puţin efort urma el să depună la căratul aurului.

Iată de ce s-a împotrivit cu atâta înverşunare împotriva planului lui Tarzan de a-i extermina pe aceşti războinici. L-a convins să meargă liniştit aproape de ei, spunându-i că acesta era singurul mod de a ieşi din junglă, spre un ţinut bogat în vânat.

Au mers astfel mai multe zile, de la cetatea Opar, până la ferma lui Tarzan. Dar iată că a sosit şi momentul în care această ciudată expediţie a ajuns la ultimul deal împădurit, înainte de a intra în ţinutul Wazirilor.

Cam la doi kilometri înainte de ajunge la câmpia unde era ferma, războinicii s-au aşezat într-o frumoasă coloană ordonată.

În jurul lor vedeau tapiri şi zebre care păşteau în linişte. Lângă râu, i-a întâmpinat un bivol sălbatic, care s-a ascuns în nămolul râului.

Tarzan privea această privelişte cunoscută, fără ca

în ochii lui să apară vreun semn că ar recunoaşte ceva. Văzând animalele păscând, gura i-a lăsat apă de poftă. Werper îl privea uimit.

Apoi s-a întors spre poiana unde ştia că este ferma şi s-a uitat foarte atent. Însă nu îi venea să-şi creadă ochilor: casa dispăruse, odată cu magaziile şi celelalte depozite. Grajdurile nu se vedea niciunde.

Încetul cu încetul, Werper a găsit explicaţia acestei nenorociri, ale acestor schimbări. Ahmet Zec trecuse pe acolo!

Basuli şi ceilalţi Waziri au observat dezastrul imediat ce au intrat în poiană. Se grăbeau acum să ajungă cât mai aproape de fosta aşezare înfloritoare.

Comentau aprins şi îşi dădeau părerea cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla.

Au ajuns în sfârşit la locul unde fusese grădina fermei şi s-au oprit în faţa ruinelor arse ale reşedinţei stăpânului lor. Şi-au dat seama că totul a ars în urma unui atac înarmat, urmat de un jaf crud.

Pe pământ, se aflau resturi de cadavre. Erau rămăşiţele războinicilor, ale căror trupuri au fost devorate de hiene şi alte carnivore care trăiau în jur.

Printre aceste resturi omeneşti, Basuli a văzut arme şi obiecte din îmbrăcămintea lor de război. Şi-a dat seama imediat de lupta care s-a dat şi de întreaga nenorocire care s-a abătut asupra celor pe care i-a lăsat acasă.

Waziri au cercetat fiecare colţişor. În ochii lor se citea ură şi furie. Peste tot întâlneau urme ale cruzimii atacatorilor, care în lipsa lui Buana au devastat ferma.

— Ce au făcut cu lady!

Aşa o numiseră ei pe Jane Clayton.

— Au luat cu ei toate femeile şi pe ale noastre şi pe ea, a spus Basuli.

Unul dintre războinici şi-a învârtit ameninţător suliţa

în aer, scoţând un răcnet furios, plin de ură. Ceilalţi i-au urmat exemplul.

Basuli însă i-a oprit.

— Nu este timp să facem atâta zgomot acum. Marele Buana ne-a învăţat să nu acţionăm cu vorbe, ci cu fapte. Numai aşa putem să ne dovedim curajul. Să ne păstrăm forţele ca să îi urmărim pe aceşti criminali şi să îi pedepsim. Dacă lady şi femeile noastre trăiesc, trebuie să ne grăbim. Războinicii care au plămânii obosiţi de strigăte de război, când nu este necesar să facă atâta tărăboi, nu se pot deplasa repede în jungla deasă

În spatele unor copaci groşi, Tarzan şi Werper îi urmăreau pe războinici. Aceştia s-au apucat să sape un şanţ cu cuţitele şi cu mâinile goale. Aici au îngropat lingourile de aur pe care le-au adus din cetatea Opar.

Au astupat locul cu multă grijă pentru a camufla ascunzătoarea. Werper a trebuit să îi explice lui Tarzan, că ceea ce ascunseseră războinici Waziri nu era de mâncat. Tarzan a pierdut atunci orice interes faţă de comoara ascunsă.

Nu la fel s-a întâmplat însă şi cu Werper. Acesta ar fi dorit să îi aibă pe cei cu care pornise în expediţie, pentru a dezgropa şi a lua comoara, de îndată ce războinicii Waziri vor pleca în urmărirea celor care au devastat ferma lui Tarzan. Războinicii s-au îndepărtat de fermă unde mirosul de cadavre devenise foarte neplăcut şi s-au aşezat să se odihnească, înainte de a pleca în urmărirea arabilor.

S-a lăsat seara. Tarzan şi Werper şedeau pe pământ şi mâncau câteva bucăţi de carne, pe care le aveau cu ei, dintr-o vânătoare a lui Tarzan care a avut loc cu o zi în urmă.

Belgianul era ocupat cu planurile pe care şi le făcea în legătură cu acţiunile care urmau să aibă loc după plecarea Wazirilor. Bănuia că aceşti războinici vor pleca

în urma lui Ahmet Zec, pentru a se răzbuna şi a-şi aduce femeile înapoi.

Ştia că arabii vor avea de înfruntat o forţă teribilă, care nu putea fi deloc desconsiderată. Werper se gândea să se ducă mai repede decât Waziri spre tabăra lui Ahmet Zec, pentru a-l preveni pe conducătorul arabilor în legătură cu acest atac.

Mai dorea să îi spună şi de comoara îngropată. Nu îi păsa ce va face arabul cu lady Greystoke, dacă va vedea că soţul ei este bolnav mintal şi nu îşi mai aduce aminte de nimic.

Pentru el era suficient să ştie că există această comoară, care este îngropată lângă ruinele fermei şi era cu mult mai valoroasă decât orice recompensă ar fi pretins arabul. Iar dacă reuşea să îl convingă pe banditul arab să îi dea şi lui o parte, ar fi fost pe deplin satisfăcut.

Dar cel mai mult aprecia acum comoara de o valoare incalculabilă pe care o reprezenta punga lui Tarzan şi pe care acesta o purta tot timpul la şold. Dorea să pună neapărat mâna pe această comoară!

Era hotărât să obţină cu orice preţ această pungă cu pietre preţioase. S-a uitat la Tarzan şi la punga de care acesta nu se despărţea.

Vedea însă şi un bărbat cu o statură uriaşă, care era puternic şi agil.

Orice încercare care ar fi implicat forţa sau o luptă cu acest alb era exclusă. Într-o confruntare directă, Werper ar fi fost omorât.

S-a întins pe pământ neconsolat. Şi-a rezemat capul pe un braţ, întorcându-şi privirea de la Tarzan. Îl urmărea însă cu coada ochiului.

A stat aşa, în această poziţie mai multă vreme, încercând să se gândească la un plan de a deveni posesorul acelor pietre preţioase. Însă a înlăturat din minte imediat orice plan, dându-şi seama că fără o luptă

cu acest alb uriaş, nu putea avea comoara.

Tarzan s-a uitat la Werper întrebător, de parcă în gândurile sale ar fi stat de vorbă cu belgianul. Văzându-se studiat, Werper a închis ochii, a început să respire mai rar, prefăcându-se că a adormit.

Tarzan era nedumerit. Îi văzuse pe Waziri cum au îngropat acele lucruri grele pe care le-au adus cu ei. Werper i-a explicat că ei au vrut să ascundă acele obiecte ca nu acest sistem de păstrare a lucrurilor i-a plăcut foarte mult acestui om redus acum la stadiul gândirii marilor maimuţe antropoide.

De când Werper şi-a exprimat dorinţa de a avea şi el pietricele din acelea colorate din pungă, Tarzan a devenii foarte bănuitor. Acestea nu reprezentau o valoare pentru el, dar erau colorate şi strălucitoare.

A stat aşa, privindu-l pe acest alb, dar în acelaşi timp gândindu-se la ascunderea acestei pungi cu pietre atât de frumoase. Când s-a convins că belgianul a adormit, a scos de la brâu cuţitul său mare de vânătoare şi a început să sape o groapă în faţa lui.

Cu lama cuţitului săpa, iar cu mâinile scotea pământul, până a reuşit să aibă o mică groapă de vreo zece centimetri în diametru şi vreo douăzeci în adâncime. A pus punga în această groapă.

Werper s-a prefăcut că respiră ca unul care doarme adânc, văzând printre gene ce se petrece în faţa lui. Abia a putut să nu exclame de surprindere, dar şi de satisfacţie.

Tarzan s-a întors atunci spre el, pentru că nu mai auzea respiraţia regulată a unui om care doarme. Privea ţintă la belgian şi era încruntat.

Werper a simţit că totul este pierdut. Trebuia să întreprindă ceva foarte repede, altminteri viaţa lui era în pericol.

A scos un oftat şi s-a întors pe partea cealaltă,

mormăind ceva de parcă era cuprins de un coşmar. Apoi, după câteva clipe, şi-a reluat respiraţia regulată, semn că adormise din nou.

Acum nu mai putea să îl urmărească pe Tarzan, dar era sigur că uriaşul alb îl urmăreşte foarte atent cum respiră. După câteva minute însă, a auzit cum nişte degete scormoneau pământul, apoi aceleaşi degete au bătătorit pământul uşor, acoperind locul săpat.

A înţeles că punga a fost îngropată în acelaşi loc pe care îl ştia. A aşteptat mai bine de o oră, apoi s-a întors uşor spre Tarzan şi a deschis ochii.

Tarzan dormea într-un somn adânc şi liniştit. Werper şi-a întins mâna spre locul unde Tarzan săpase groapa şi a şi-a întins mâna spre locul unde Tarzan săpase groapa şi a pipăit în jur.

Apoi a mai stat aşa încă un sfert de oră. S-a ridicat apoi fără zgomot, ascultând şi uitându-se tot timpul la cel care dormea lângă el.

A făcut intenţionat mai mult zgomot ca să se asigure că Tarzan doarme adânc. Cu toate aceste zgomote nu a reuşit să îl trezească.

Şi-a scos de la brâu cuţitul de sacrificiu şi l-a înfipt uşor în pământ, în locul unde fusese săpată groapa. Era atent şi la Tarzan, dar acesta nu se mişca.

Belgianul a înfipt cuţitul, până a simţit că a atins punga. Apoi a apăsat pe mâner şi a scos pământul ce acoperea comoara. Pământul s-a ridicat, dar şi punga a apărut în vârful lamei.

Werper a luat repede mica pungă de pietre preţioase şi a pus-o în sân. Apoi a acoperit groapa cu pământul scos şi a bătătorit locul, fără să lase vreo urmă că cineva ar fi luat comoara.

Lăcomia l-a împins la un act necugetat şi imediat şi-a dat seama că fusese foarte norocos că Tarzan nu l-a auzit săpând în spatele lui. Se şi vedea prins, iar colţii

albului înfigându-se în gâtul lui. S-a cutremurat de spaimă.

Mai departe, în poiană, s-a auzit urletul unui leopard, iar apoi a auzit paşii moi ale unei alte feline. Îi era frică de aceşti vânători nocturni, dar frica cea mai mare i-o inspira acest alb sălbatic care dormea liniştit lângă el.

Încet şi cu foarte multă băgare de seamă Werper s-a ridicat de jos. Tarzan nici nu s-a mişcat.

Belgianul a luat-o spre câmpie, făcând câţiva paşi. Apoi s-a oprit, mângâind cuţitul său preţios, pe care îl avea la cingătoare.

Şi-a întors capul spre cel care dormea şi l-a privit îndelung.

— De ce nu? a murmurat. În acest caz, voi fi şi mai în siguranţă.

S-a întors şi s-a aplecat asupra lui Tarzan. În mână ţinea strâns cuţitul de sacrificiu pe care Tarzan l-a luat din templul „Zeului înflăcărat”, de la marea preoteasă La.

CAPITOLUL X - Ahmet Zec şi nestematele belgianului

Mugambi, slab şi rănit, se târa pe marginea drumului pe care banditii arabi au trecut spre tabăra lor.

Nu putea să meargă mai repede şi trebuia să se odihnească foarte des, însă o ură năprasnică de răzbunare îl împingea mereu înainte.

Zilele treceau şi rănile i se vindecau. Mânca destul de bine. În câteva zile şi-a recăpătat forţa de altădată.

A putut să meargă mai repede, dar arabii mergeau călare, aşa că distanţa dintre ei era încă foarte mare.

Arabii conduşi de Ahmet Zec au ajuns la tabăra lor şi

îl aşteptau pe Werper.

Jane Clayton a suferit foarte mult în tot acest timp, din cauza oboselii, dar şi mai mult din cauza gândurilor care o cuprindeau privind soarta ei. Nu a reuşit să afle de la Ahmet Zec ce avea de gând să facă după ce vor ajunge în tabăra arabilor. Îşi închipuia că arabii vor cere o recompensă pentru ea, în care caz lucrurile s-ar fi rezolvat foarte repede. Dar la fel de bine se putea ca răpitorii ei să aibă alte gânduri.

Auzise ea despre femei albe, care au fost vândute de către bandiţi, ca Ahmet Zec de pildă, unor căpetenii africane, pentru haremurile lor. Sau la fel de bine, putea fi trimisă în nord, unde căpeteniile arabe ar fi cumpărat-o tot pentru haremurile lor. Jane Clayton nu era femeia care să suporte o asemenea viaţă şi era pregătită pentru orice fel de soartă. Când orice mijloc de scăpare se va fi irosit, nu va da înapoi de la moarte ca să îşi apere onoarea.

Atâta timp însă cât Tarzan trăia, avea toate motivele să spere şi să se aştepte la un ajutor, care să o scape din mâinile acestor arabi.

Nu era fiinţă, om sau animal, pe acest continent negru, care să fie atât de puternic şi curajos ca soţul ei. Pentru ea, Tarzan reprezenta întruchiparea forţei, care nu avea duşman pe lume.

Desigur că Tarzan va veni şi ea va fi răzbunată. Era încredinţată de acest lucru, iar întreaga ei viaţă de captivitate îi era mult mai uşor de suportat, având acest gând dătător de speranţă.

Număra chiar zilele care trebuiau să treacă până la întoarcerea expediţiei din cetatea Opar, apoi mai calcula zilele cât ar fi avut nevoie Tarzan să vină până în tabăra lui Ahmet Zec.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că nu o va găsi. Orice urmă, fie ea cât de neînsemnată, era suficientă

pentru soţul ei de a găsi drumul până la ea. Iar urmele lăsate de caravana arabilor erau foarte evidente, mai ales că erau călare.

În timp ce ea nutrea aceste speranţe, în tabără a sosit un om. Era îngrozit de drumul pe care l-a făcut prin jungla plină de animale primejdioase.

Era Werper care era fericit că a scăpat viu în drumul lui spre tabăra arabilor. A fost atacat de peste zece ori de carnivorele junglei şi a scăpat ca prin urechile acului, de a nu fi transformat în prânzul unuia dintre stăpânitorii junglei.

Era înarmat numai cu cuţitul de sacrificiul al preotesei din Opar, iar această armă era mult prea puţin periculoasă pentru marile feline ale nopţii africane.

A trebuit să doarmă noaptea în copaci, iar ziua a mers tremurând de spaimă.

Mergea aproape de copaci, iar la primul zgomot se urca să se adăpostească. În cele din urmă a ajuns la gardul care înconjura tabăra lui Ahmet Zec, bucuros că este viu.

Dar în acelaşi timp cu el, a ajuns şi Mugambi în faţa taberei fortificate. Războinicul negru s-a ascuns să vadă ce se întâmplă în tabără, când a apărut un alb, murdar şi zdrenţăros, la câţiva paşi de el.

L-a recunoscut imediat pe oaspetele stăpânului său, care a stat la fermă câteva zile, înainte ca stăpânul lui să fi plecat spre cetatea Opar. Era cât pe aici să îl strige pe belgian, dar s-a oprit la timp. Înainte de a comite această imprudenţă.

Albul se îndrepta spre poarta principală fără nici un fel de teamă.

— Un om în toate minţile, gândea Mugambi, nu se apropie de aşezări de acest fel, din vestul Africii. Nu eşti primit nici o dată cu prietenie de către aceşti locuitori sălbatici, care te ucid înainte de a te întreba ce vrei. Doar

dacă nu le eşti foarte cunoscut lor...

Avea o bănuială deja şi aştepta ca evenimentele să se deruleze de la sine, pentru a-şi face o părere.

L-a auzit pe Werper strigând. Porţile s-au deschis imediat, iar belgianului i s-a făcut o primire cordială, de parcă ar fi fost o căpetenie militară.

Mugambi şi-a dat seama că fostul oaspete al lordului de Greystoke era un spion şi un trădător.

Deci el era vinovat pentru atacul dat de aceşti criminali arabi, care au profitat de absenţa lui Buana! La ura împotriva călăreţilor arabi, în sufletul războinicului negru, s-a adăugat şi ura cumplită faţă de acest spion alb.

De îndată ce a intrat în tabăra fortificată, Werper s-a îndreptat spre cortul lui Ahmet Zec. Arabul s-a ridicat la vederea albului şi i-a întins mâna.

Era însă foarte contrariat de starea jalnică a hainelor acestuia.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Werper i-a povestit toate aventurile sale, cu excepţia episodului cu punga de pietre preţioase, pe care o ţinea legată sub cămaşă.

Ochii arabului luceau de lăcomie, când Werper i-a povestit de enorma cantitate de aur ascunsă de Waziri. Întreaga cantitate era îngropată lângă ruinele fermei familiei Greystoke.

— Acum ne este foarte uşor să mergem acolo şi să dezgropăm această comoară, a spus atunci Ahmet Zec. Mai întâi îi vom aştepta pe Waziri să sosească. Îi vom ucide, iar apoi vom merge să dezgropăm comoara. Nimeni nu ne-o poate lua, pentru că cei care cunosc locul unde este îngropat acest aur, vor muri.

— Cu femeia, ce ai de gând? a întrebat Werper.

— Cu femeia, ce ai de gând? a întrebat Werper.

— Vreau să o vând undeva în nord, a răspuns

arabul. Ce să facem cu ea? Sper să primesc un preţ bun pentru ea.

Belgianul a dat afirmativ din cap: Gândurile sale au luat un contur mai precis.

Dacă ar fi putut să îl înduplece pe Ahmet Zec să îi dea comanda micii armate care urma să se deplaseze spre nord, care trebuia să o ia pe lady Greystoke, ar fi avut posibilitatea să scape de acest bandit arab şi de oamenii săi cruzi.

S-ar fi lipsit şi de partea lui din grămada de aur, pentru că era mulţumit de captura de nestemate.

Îl cunoştea prea bine pe acest arab, ca să ştie că odată ce ai intrat în armata sa, nu ieşi viu de sub ordinele sale.

Majoritatea care au dezertat au fost prinşi şi executaţi. Belgianul îşi amintea de desele torturi la care erau supuşi aceşti oameni, înainte de a fi omorâţi.

Werper nu dorea să rişte să fie prins ca dezertor.

— La cine te-ai gândit să meargă cu femeia spre nord, a întrebat el, în timp ce noi vom merge să dezgropăm aurul?

Ahmet Zec s-a gândit un moment. Aurul îngropat avea o valoare cu mult mai mare decât suma pe care o va primi pentru femeia albă.

Era deci bine să scape de ea cât mai repede, dar la fel de repede dorea să aibă şi aurul în tabără. Dintre toţi oamenii lui, singurul care ar fi putut duce o ceată de arabi spre nord era belgianul.

Dacă ar fi plecat un arab, acesta cunoscând partea de nord a Africii, şi-ar fi însuşit banii obţinuţi din vânzarea femeii şi ar fi fugit. Însă Werper nu s-ar fi descurcat într-o ţară unde toţi îi erau ostili şi nu s-ar fi putut strecura prea uşor şi să scape de acolo.

Dacă ar fi avut intenţia să dezerteze, Ahmet Zec era hotărât să îl oprească, trimiţând în nord, numai oameni

care nu puteau fi corupţi prea uşor, cel puţin nu majoritatea lor, pentru a permite o fugă a întregii caravane.

După ce a analizat situaţia în gând, arabul a spus:

— Nu cred că este nevoie ca să mergem amândoi după aur. Vei merge în nord cu femeia, ducând şi o scrisoare către un bun prieten al meu, care se pricepe la astfel de tranzacţii. Eu voi merge cu oamenii mei după aur. Ne întâlnim apoi aici, după ce fiecare dintre noi a terminat ce a avut de făcut. Werper abia şi-a putut ascunde bucuria cu care a primit această hotărâre a arabului, care parcă i-a ghicit gândurile. Dar nu se ştie dacă a reuşit să îşi ascundă atât de bine bucuria fată de un vulpoi atât de viclean cum era Ahmet Zec.

Au discutat apoi o mulţime de amănunte cu privire la cele două expediţii, despre locul exact al comorii şi alte detalii.

Apoi Werper s-a scuzat şi s-a dus până la cortul său, unde dorea să facă o baie şi să se bărbierească, lucruri după care tânjise atâta vreme.

După ce şi-a terminat baia, belgianul a scos o mică oglindă pe care a aşezat-o pe o măsuţă improvizată şi şi-a ras barba, care i-a crescut în multele zile ale călătoriei sale prin cetatea Opar şi sălbatica junglă africană. Pentru orice bărbat căruia îi place să umble curat, una din plăcerile sale este să se simtă cu pielea obrazului, netedă şi curată. Werper care trăise multă vreme într-o societate de oameni bine educaţi, nu făcea excepţie de la această categorie de oameni După ce s-a curăţat şi şi-a mai revenit după oboseala şi spaima călătoriei pe care a întreprins-o, s-a aşezat comod pe un scaun şi şi-a aprins o ţigară. Înainte de a se culca.

Şi-a pus mâna în brâu, unde a simţit punga prinsă de centura de la pantaloni. A tremurat de emoţie, numai la gândul valorii pe care o reprezenta acea pungă

decolorată, despre care nu ştia nimeni.

— Oare ce ar spune Ahmet Zec dacă ar şti de existenţa acestei comori? s-a gândit el, zâmbind, l-ar ieşi ochii din orbite, dacă ar vedea aceste pietre strălucitoare!

Niciodată nu a avut timp destul să privească aceste pietre preţioase. Nici măcar nu le-a numărat, ca să îşi dea seama cam cât ar valora.

Şi-a desfăcut cureaua şi a scos punga de la locul ei. Era acum singur, pentru că ceilalţi s-au culcat şi nimeni nu mai avea ce căuta la el în cort atât de târziu.

În cele din urmă, s-a apropiat de masă, unde ardea o luminare şi a vărsat conţinutul pe acea masă. Razele strălucitoare au transformat lumina acelui cort sărăcăcios într-o splendoare de palat regal.

Werper a început să se gândească la sălile luminoase ale localurilor care îşi vor deschide porţile în faţa proprietarului acestei imense averi, care se afla pe acea masă murdară şi scobită.

Se gândea la miile de plăceri pe care le va avea, la confortul şi puterea pe care o asemenea valoare o poate da cuiva.

În timp ce visa cu ochii deschişi, privirea lui s-a ridicat de pe masă spre oglindă. Spre marea lui mirare, văzu figura încruntată a lui Ahmet Zec, printre fâşiile de pânză care serveau drept uşă a cortului.

Şi-a înăbuşit o exclamaţie de ciudă şi nu s-a mai uitat în acea direcţie. Fără nici o grabă şi-a strâns comoara şi a pus-o înapoi la curea.

Şi-a aprins calm o ţigară şi s-a sculat în picioare. Şi-a întins mâinile leneş în sus şi a căscat. S-a întors către intrarea în cort.

Faţa lui Ahmet Zec a dispărut brusc. Să spunem că Werper era îngrozit de ce s-a întâmplat este numai jumătate din cât putea să simtă el acum.

Îşi dădea seama că atât această comoară, cât şi viaţa lui sunt în pericol. Ahmet Zec nu era omul căruia să îi scape o asemenea avere pe care o avea belgianul. Dar nici nu admitea să îl ierte pe Werper pentru că nu i-a spus de existenţa acestor nestemate.

O asemenea comoară trebuia să fie împărţită cu şeful belgianului, altminteri fapta sa trecea drept răzvrătire.

Werper s-a pregătit să se culce.

Dacă cineva l-ar fi urmărit, nu şi-ar fi dat seama cât de nervos şi de furios era, pentru că simţea că cineva îl priveşte şi îşi impunea să pară extrem de calm.

S-a urcat în pat şi a suflat spre lumânarea care se găsea pe masă.

Peste vreo două ore, cârpele care ţineau locul de uşă s-au dat la o parte, în cea mai mare linişte. Un bărbat îmbrăcat într-un costum, de culoare închisă, a trecut prin cort, apropiindu-se de pat.

Umbla cu mare băgare de seamă, având în mână un pumnal lung. A ajuns în cele din urmă la patul pe care îl căuta, pipăind uşor cu degetele.

A simţit o ridicătură în grămada de pături, după care a ridicat braţul cu pumnalul. După o secundă, mâna a coborât repede şi pumnalul s-a înfipt în locul unde atacatorul credea că trebuie să fie Werper.

Asasinul a lovit a doua oară şi a treia oară străpungând tot ce întâlnea în calea armei sale ascuţite. Dar corpul pe care l-a străpuns nu a dat nici un semn că ar fi fost viu.

Cu un tremur nervos, a smucit păturile şi a început să caute acea pungă pe care a văzut-o cu câteva ore mai devreme şi despre care credea că se află asupra victimei sale.

Nu a găsit nici cadavrul belgianului, dar nici punga cu nestemate. S-a ridicat şi a început un şir lung de

blesteme.

Era Ahmet Zec, care înjura de se cutremura pământul. În locul adjunctului său, găsise o grămadă de pături şi perne, care erau aşezate în formă de om care doarme.

Albert Werper fugise cu câteva ore mai devreme!

Arabul a ieşit repede din cort, strigându-şi supărat oamenii, care erau demult culcaţi. Au cotrobăit peste tot, dar belgianul nu era în aşezarea lor fortificată.

Spumegând de furie, Ahmet Zec a poruncit ca vreo douăzeci de călăreţi să meargă în pădure şi să îl caute pe fugar, în ciuda întunericului de nepătruns.

În timp ce aceşti arabi se depărtau de satul lor, lăsând poarta principală deschisă, Mugambi s-a furişat din tufişul în care era ascuns, în interiorul satului.

Vreo douăzeci de negri erau îngrămădiţi la intrare, asistând la plecarea călăreţilor. Când ultimul dintre călăreţi a ieşit, aceşti băştinaşi au închis porţile, iar Mugambi le-a dat o mână de ajutor, de parcă întreaga sa viaţă şi-a petrecut-o cu ei în sat.

În întuneric, a trecut drept unul dintre oamenii arabului, iar după ce porţile s-au închis, fiecare s-a dus să se culce în coliba sau în cortul lui. Mugambi s-a ascuns după primul cort de după intrare.

A aşteptat mai mult de o oră, ca să se liniştească locuitorii aşezării, apoi a pornit să cerceteze satul. Dorea să afle locul unde era ţinută prizonieră lady Greystoke.

A văzut o colibă în fata căreia era postată o santinelă, iar acest om înarmat a fost schimbat cu altul. Cel venit a întrebat:

— Prizoniera este în colibă? Totul este în regulă?

— Da, a răspuns santinela, nimeni nu a trecut pragul uşii de când am venit aici la post.

Cel care venise să schimbe santinela s-a aşezat în fata colibei. Cel schimbat s-a îndreptat spre una din

colibe unde s-a culcat.

Mugambi s-a apropiat de colibă, până a ajuns la colţul ei. În mână avea o măciucă puternică. Era foarte calm, dar şi bucuros că soţia stăpânului său era acolo şi el era în locul unde trebuia să fie.

Santinela era cu spatele către colţul colibei unde se ascundea uriaşul negru, aşa că nu l-a putut vedea cum se apropie.

Măciuca s-a ridicat şi a coborât repede şi cu putere. S-a auzit o bufnitură surdă, un sunet de oase sfărâmate, după care santinela s-a prăbuşit la pământ fără viaţă.

Peste câteva secunde, Mugambi a intrat în colibă şi a început să o cheme în şoaptă pe stăpâna lui:

— Lady, lady, murmura el.

Insă nimeni nu i-a răspuns, pentru că după o cercetare mai atentă, Mugambi şi-a dat seama că acolo nu era nici o fiinţă. Coliba era goală.

CAPITOLUL XI - Tarzan revine Ia viaţa sălbatică a tinereţii lui

Am întrerupt povestea noastră lăsându-l pe Tarzan dormind, în timp ce Werper ridica teribilul lui cuţit, pentru a-i da lovitura decisivă.

Însă o frică de neînţeles a pus stăpânire pe belgian. Dacă nu îl nimerea în inimă de la prima lovitură? S-a cutremurat la gândul că ar trebui să îi înfrunte pe uriaşul alb, chiar dacă acesta ar fi fost rănit grav.

Dacă s-ar fi trezit, acest om atât de puternic, chiar dacă ar mai fi avut de trăit doar câteva minute, l-ar fi sfâşiat în bucăţi.

Din pădure s-au auzit paşi de animal de pradă, determinându-l pe Werper să se îndepărteze de cel care dormea. Ce rost mai avea să se complice acum cu acest alb, de vreme ce avea asupra lui punga cu pietre

preţioase?

Să rămână acolo ar fi însemnat să rişte să fie atacat de Tarzan, sau să fie ucis de una din fiarele junglei, care îşi avea culcuşul prin apropiere.

Tarzan dormea fără să îi pese de frământările omului de lângă el. Unde erau acele forţe protectoare miraculoase, care altădată l-ar fi trezit ca să nu fie surprins?

A redevenit somnorosul şi insensibilul Tarzan, din adolescenţă? Oare lovitura primită de stâncă desprinsă de cutremur din zidul cetăţii Opar să-i fi amorţit temporar simţurile? Cine putea şti!

Dar de el se apropia şi un animal fioros al junglei, care era mai periculos decât belgianul laş, care dorea să îl omoare în somn lovindu-l pe la spate.

La câţiva paşi de bărbatul care dormea adânc, vegetaţia înaltă şi deasă s-a dat la o parte, iar în această deschizătură, a apărut capul unui leu enorm. Fiara a stat câteva clipe, privind cu atenţie în jur.

Şi-a tras picioarele sub burtă, iar din coadă bătea într-o parte şi în alta semn că peste câteva clipe va sări asupra victimei sale. Însă la zgomotul produs de coada felinei, Tarzan s-a trezit brusc.

Fiinţele care trăiesc în junglă nu se trezesc treptat, ca oamenii, ci deodată. Într-o singură secundă ele îşi revin având un control perfect asupra tuturor muşchilor şi fibrelor din corp, iar creierul le funcţionează perfect.

Tarzan a sărit în picioare, a pus mâna pe suliţa grea de lângă el şi s-a pregătit să întâmpine atacul animalului. Era din nou acelaşi Tarzan sălbatic, dar în acelaşi timp vigilent.

Nu se ştie din ce motive, leul s-a răzgândit să îl atace pe acest om. S-a întors cu coada între picioare şi a dispărut în jungla deasă.

Uriaşul alb a ridicat din umeri şi s-a uitat să vadă

dacă prietenul lui este pe aproape şi în siguranţă. Werper nu se vedea nicăieri.

La început, Tarzan a crezut că belgianul a fost prins de vreun animal carnivor al pădurii şi transformat în mic dejun, sau cel puţin târât de acolo spre interiorul junglei.

A examinat însă cu mai multă atenţie terenul din jur şi a observat că belgianul a traversat poiana şi a dispărut, plecând pe jos. Tarzan nu ştia ce să creadă despre această dispariţie, dar a tras concluzia că Werper a fugit de groaza leului, pe care l-a văzut apropiindu-se.

Un zâmbet dispreţuitor i-a apărut pe buze, gândindu-se că Werper s-a speriat şi a fugit, fără însă a-l anunţa pe Tarzan de primejdia care se apropia de ei amândoi.

Foarte bine că a plecat! Decât cu un asemenea prieten care te părăseşte la greu, mai bine singur. Dacă a vrut să plece, să-i fie de bine!

Tarzan nu dorea să ştie ce s-a întâmplat cu Werper, dar nici să îl urmărească nu avea chef.

La o mică distanţă de unde s-a culcat cu câteva ore mai devreme, era un copac mare, care creştea singur, fără nici un alt copac în jur. Tarzan s-a suit în acest copac şi s-a întins leneş pe o creangă, unde a dormit până a doua zi dimineaţa.

Dimineaţa s-a trezit şi a simţit că nu îi este foame. A hotărât să mai doarmă câteva ore.

Mintea lui era la stadiul copilăriei lui şi nu avea alt gând decât să mănânce bine şi să se păzească de animalele care l-ar putea omorî pentru hrană. Deci a dormit până i-a venit foamea, singurul lucru pentru care merita să se deranjeze.

Şi-a deschis ochii şi şi-a întins mâinile, căscând prelung. S-a ridicat şi s-a uitat în jur, prin frunzişul des al copacului care l-a adăpostit.

Prin poiana care a fost mai demult reşedinţa lordului

de Greystoke şi a soţiei lui, Jane Clayton, Basuli şi războinicii lui îşi pregăteau ceva de mâncare, înainte de a porni în expediţia de urmărire a celor care atacaseră ferma.

Tarzan îi privea pe aceşti războinici cu multă curiozitate, în creierul lui, ceva îi spunea că această imagine nu îi este complet necunoscută, dar nu putea face nici o legătură între el şi alte lucruri sau fiinţe, de când a ieşit din coridoarele întunecate ale subsolului cetăţii Opar.

Într-o negură deasă îi apărea imaginea unei maimuţe enorme pentru care avea un sentiment cald, de duioşie. Amintirea acestei fiinţe îl durea nespus, dar nu ştia cine este.

Mintea lui era din nou al lui Tarzan care nu era mai în vârstă de zece ani. Imaginea acelui animal drag aparţinea femelei Kala, care i-a fost mamă atâţia ani.

Rând pe rând îi veneau în minte imagini ale unor fiinţe asemănătoare, care îi erau cunoscute şi le ştia şi numele: Tub, Koz sau Ciuk. Mai era o femelă drăguţă cu care ştia că s-a jucat: Nita.

Aceste imagini îi dominau creierul, reuşind să îşi adune un bagaj suficient de amintiri, care să îl ajute să se identifice. Multe imagini din copilărie i-au revenit în minte, iar odată cu ele dorinţa puternică de a fi din nou în mijlocul lor.

Băştinaşii pe care îi vedea stingând focurile şi pornind la drum nu îi trezeau nici o amintire, deşi nu s-a despărţit de ei decât de vreo două săptămâni. După plecarea Wazirilor, Tarzan a coborât din copacul unde dormise şi a pornit să caute ceva de mâncare.

Nu departe de el, păştea o cireada de ierbivore. S-a îndreptat spre nişte zebre grase, făcând un ocol pentru a fi în direcţia opusă vântului, pentru a nu fi simţit de sensibilele animale.

A făcut această mişcare tactică, fără să se gândească de ce face acel ocol. Instinctul lui animalic i-a comandat să facă aşa.

Tot datorită acestui instinct, se târa sau se arunca pe burtă pentru a nu fi simţit de ierbivore şi de a putea să se apropie mai mult de ele.

Apropiindu-se mai mult de zebre a văzut un exemplar tânăr, o femelă. Lângă această femelă, păştea un mascul puternic şi sprinten. Tarzan a făcut alegerea.

S-a apropiat până aproape de aceste două animale şi s-a ascuns după un tufiş care creştea la numai câţiva metri de victima lui. S-a ridicat într-o clipă şi a aruncat suliţa cea grea. În coastele femelei.

Nu s-a oprit locului, ci a fugit imediat spre pradă, având în mână cuţitul său de vânătoare.

Cele două animale au rămas ca împietrite. Femela a nechezat de durerea produsă de suliţa lui Tarzan şi s-a întors să fugă. Amândouă animalele erau hotărâte să plece din acel loc unde fuseseră atacate.

Însă Tarzan era un vânător iscusit şi sprinten. Zebra nici nu a apucat să facă mai mulţi paşi, că a simţit cum o fiară îi sare în spate.

Animalul şi-a întors capul, pentru a-l muşca pe agresor şi s-a răsucit, încercând să îl lovească cu copitele. Celălalt animal s-a uitat în urmă să vadă de ce nu vine cealaltă zebră, dar apoi a pornit în galop spre restul cirezii, care deja pornise la o fugă nebună de spaimă.

Tarzan era agăţat de gâtul zebrei, izbind puternic în gâtul şi pieptul animalului, cu lungul său cuţit de vânătoare. Rezultatul acestei lupte inegale nu putea să fie pus la îndoială.

Zebra s-a zbătut fără rost câteva secunde, fără nici o speranţă de scăpare. A căzut apoi, cu inima străpunsă.

Tarzan s-a ridicat şi şi-a pus piciorul pe cadavrul

femelei de zebră şi a scos strigătul de victorie al masculului din tribul de maimuţe antropoide.

La o depărtare nu prea mare, Basuli s-a oprit în loc la auzul acestui strigăt sălbatic. S-a oprit câteva clipe.

— Maimuţe mari, a spus el războinicilor săi. A trecut multă vreme de când nu au mai fost printre animalele ţinuturilor noastre. Oare ce le-a făcut să vină aici?

Tarzan şi-a dus prada până la copacul care i-a servit ca adăpost. Aici, şi-a tăiat o bucată mare din carnea animalului, mâncând cu poftă carnea caldă şi plină de sânge.

Scurta vânătoare a lui Tarzan a trezit interesul a două hiene, care erau în poiană. Cele două animale de pradă s-au apropiat de Tarzan, oprindu-se la câţiva metri de el şi de restul de zebră

El s-a uitat la ele şi a mârâit ameninţător. Hienele au făcut la fel, ca în semn de salut, apoi s-au aşezat mai departe în poiană. Nu au schiţat nici un semn de atac, ci au păstrat o distanţă, care să nu îl deranjeze pe cel care mânca.

Aşteptau ca omul alb să-şi termine prânzul, pentru ca să se înfrupte şi ele cu ceva resturi. După ce s-a săturat, Tarzan a tăiat câteva bucăţi din vânat, pe care le-a luat cu el spre râu, unde dorea să bea apă, pentru că îi era o sete cumplită după acea masă bogată.

Drumul spre râu, trecea pe lângă hiene, dar el nu şi-a schimbat direcţia de mers, din cauza unor animale. Mergea majestuos ca Numa, leul, regele pădurii, în timp ce hienele au început să mârâie.

Hienele nu aveau de gând să îl atace pe acest om puternic şi s-au dat la o parte mârâind cu blana zbârlită. După ce Tarzan a trecut pe lângă ele ca un prinţ, hienele s-au aruncat asupra restului de zebră, mâncând cu poftă.

Tarzan s-a îndreptat spre apă, trecând prin tufişuri de trestie. Apropierea lui a deranjat o turmă de bivoli

sălbatici, care erau gata fie de atac, fie de fugă.

Un mascul puternic l-a văzut pe intrus şi era gata să îl atace pentru a-şi apăra semenii. Însă Tarzan a trecut pe lângă ei, fără să îi bage în seamă.

Mugetul ameninţător al bivolului s-a sfârşit într-un scâncet prelung. Şi-a întors capul şi a alungat roiul de muşte care se aşezase pe spatele său plin de noroi.

Restul turmei i-a urmat exemplul, uitându-se curioşi după Tarzan, care a dispărut după trestia înaltă, care creştea pe malul râului.

Ajuns la apă, a băut pe săturate, apoi s-a gândit să se arunce în râu. După ce a înotat aproape o oră, s-a aşezat la umbra unui copac stufos.

Privirile îi rătăceau pe câmpia din faţa lui, uitându-se cu plăcere la această natură sălbatică. Era stăpânit de o senzaţie de fericire în lumea aceasta, singura pe care o cunoştea.

S-a gândit. că după ce se va odihni destul, va străbate câmpia intrând în junglă. Nu era nici o grabă, avea suficiente zile de mâine sau poimâine, când nu avea altceva mai bun de făcut decât să-şi caute hrană şi un loc plăcut pentru somn.

Nu avea nici un regret pentru trecut, pentru că nu îl cunoştea, iar de aspiraţii pentru viitor nu se punea problema. Va sta aşa, cât va avea chef, sau se va sui pe o creangă groasă, unde va dormi cât mai mult.

Putea să stea în copaci cât mai mult, pentru că nu avea nici o grijă. Nu îşi amintea de un alt mod de viaţă decât foarte vag, ca şi cum nişte umbre i-ar fi trecut cu multă vreme în faţa ochilor.

Sălbaticul Tarzan era foarte fericit, în timp ce lordul de Greystoke şi-a încetat existenţa.

Tarzan se legăna de mai multe ore în culcuşul lui de frunze, până când foamea şi setea l-au obligat să se dea jos. A coborât leneş şi a pornit-o spre râu.

Cărarea era bătătorită de animalele care veneau să se adape, de multe sute de ani. Pe mal, crescuseră arbuşti şi plante agăţătoare, formând un zid de vegetaţie încâlcită.

Tarzan era aproape de locul unde cărarea se deschidea în mai multe poteci mai mici, când a văzut că o familie de lei se îndrepta spre râu. Erau şapte: un leu, două leoaice şi patru pui care erau aproape atât de mari ca şi părinţii lor.

Omul alb s-a oprit mârâind, ceea ce i-a făcut pe lei să se oprească. Leul cel mare, a rânjit şi el scoţându-şi colţii, semn de prevenire, dar şi de ameninţare.

Deşi era înarmat cu suliţa sa grea, Tarzan nu dorea să se măsoare cu şapte lei deodată. A rămas totuşi locului, mârâind şi scoţând sunete ameninţătoare. Leii au făcut acelaşi lucru.

Nu făceau altceva decât să se sfideze, încercând fiecare să îşi pună adversarul pe fugă. Niciuna dintre părţi nu dorea să dea înapoi, dar nici să lupte.

Leii erau sătui şi nu doreau să se lupte cu o fiinţă a cărei putere nu o cunoşteau. Tarzan nu fusese prea încântat nici o dată de carnea de leu, aşa că nu dorea nici el să înfrunte aceste fiinţe.

Leii şi Tarzan stăteau faţă în faţă, scoţând tot felul de sunete ameninţătoare, insultându-se reciproc, conform bunelor obiceiuri din junglă.

Este greu de precizat cât ar fi durat această confruntare sonoră, acest duel fără vărsare de sânge. Dar a apărut ceva, care a pus capăt acestei situaţii fără ieşire.

Atât leii cât şi Tarzan făceau un zgomot asurzitor, încât nu au auzit apropierea unui animal enorm, până când acesta nu a apărut chiar în spatele lui Tarzan.

Simţind totuşi că este ameninţat de la spate, Tarzan s-a întors brusc şi l-a văzut pe Buto, rinocerul. Acesta

avea ochi mici şi aprinşi şi se pregătea să îl doboare.

Reflexele lui Tarzan erau însă perfect coordonate şi în clipa când s-a întors şi a văzut primejdia, a aruncat suliţa drept în pieptul animalului care ataca.

Suliţa lui Tarzan era o armă grea, cu vârf de fier, lung şi ascuţit. Forţa cu care a fost aruncată l-a împins în faţă pe Tarzan, care a fost nevoit să sară deasupra animalului, pentru a nu fi străpuns de cornul care era pregătit să îl spintece.

Suliţa grea a intrat prin gâtul rinocerului, pe la încheietura umărului stâng şi a intrat adânc în corp. Rinocerul după ce a văzut că fiinţa albă din faţa sa a dispărut, s-a îndreptat spre leii care şedeau pe aproape.

Tarzan a sărit repede de pe spinarea animalului furios şi s-a adăpostit în spatele peretelui de vegetaţie încâlcită. Unul dintre lei a fost azvârlit în aer, dar ceilalţi şase s-au azvârlit asupra atacatorului, rupându-i bucăţi mari de carne de pe spinare.

La adăpostul unor crengi groase, Tarzan privea acest spectacol interesant. Astfel de confruntări nu sunt prea dese în junglă, deci ele reprezintă o distracţie pentru cei din jur.

Se părea că Buto va ieşi învingător din această încleştare pe viaţă şi pe moarte.

Patru lei din cei şapte erau deja ucişi, iar ceilalţi trei erau grav răniţi. Însă rinocerul s-a prăbuşit deodată la pământ.

Suliţa lui Tarzan şi-a făcut datoria, dovedind că o armă a omului este cu mult mai puternică decât şapte lei. Deşi carnivorele au luptat eroic, dacă rinocerul nu ar fi pierdut sânge şi nu ar fi murit, soarta lor nu era dintre cele mai plăcute.

Tarzan a coborât din ascunzişul său şi şi-a scos suliţa din corpul rinocerului. În jurul lui, leii răniţi gemeau şi se târau spre pădure.

Sălbaticul alb şi-a tăiat o bucată din carnea rinocerului şi a dispărut în jungla deasă.

Spectacolul a luat sfârşit.

De fapt, nu a fost decât o parte din viaţa junglei. Un muritor de rând ar fi avut ce povesti despre aceste scene, dar această luptă teribilă a dispărut din memoria lui Tarzan, fiind doar a părticică a existenţei dure pe care o ducea, împreună cu fiinţele din jur.

CAPITOLUL XII - La doreşte să se răzbune

Făcând un ocol mare prin pădure, Tarzan s-a înapoiat la râu, unde a băut pe săturate. Apoi s-a întors în pădure pentru a-şi continua viaţa fără griji.

În timp ce pornea din nou la vânătoare, fără să-şi aducă aminte de nimic din trecut şi fără să îl preocupe viitorul, în căutarea lui a pornit una dintre cele mai cumplite expediţii.

Cincizeci de oameni, cu corpuri păroase şi picioare răsucite şi noduroase au plecat pe urmele lui, prin jungla întunecată, prin poieni deschise şi locuri unde păşteau nenumărate ierbivore ale acestui continent misterios.

Erau înarmaţi cu nişte cuţite lungi şi buzdugane grele, iar în fruntea lor mergea o femeie, aproape goală, dar foarte frumoasă.

Era La din Opar, marea preoteasă a „Zeului înflăcărat”, cu cincizeci de preoţi din templu, care s-au hotărât să caute cuţitul de sacrificiu, furat de cei doi albi.

La nu a ieşit nici o dată din perimetrul ruinelor cetăţii Opar, dar nici o dată nu a fost atât de înverşunată.

Cuţitul de sacrificiu dispăruse!

Trecut din mână în mână de secole, a ajuns la ea ca o moştenire, ca un semn al religiei lor şi al autorităţii supreme. Cuţitul provenea de la strămoşii lor din

pierduta şi uitata Atlantida.

Pierderea giuvaierurilor aparţinând coroanei Angliei nu ar fi provocat o mai mare consternare unui rege englez, ca această pierdere a cuţitului sacru de sacrificiu al templului din Opar. Era cuţitul marii preotese La, urmaşa vechii civilizaţii dispărute în adâncul Oceanului Atlantic.

Când cu zeci de secole în urmă, Atlantida s-a scufundat, ducând cu ea puternice cetăţi, câmpii cultivate şi roditoare, un comerţ înfloritor al unei civilizaţii avansate. Au rămas doar câţiva oameni care lucrau în minele de aur din Africa.

Dintre aceşti oameni, de un rang social inferior şi din sclavii care lucrau cu ei, a apărut această populaţie de degeneraţi. Printr-o ciudăţenie a naturii sau printr-o selecţie naturală întâmplătoare, vechiul sânge al atlantizilor a rămas curat şi nealterat la femeile, care descindeau dintr-o singură prinţesă a casei regale, care era pe continent în timpul catastrofei.

Una dintre aceste descendente era marea preoteasă La.

Era plină de ură acum, împotriva lui Tarzan, care a respins-o şi i-a profanat altarul. La era conştientă de frumuseţea ei, nu numai după modelul Atlantidei, dar şi după toate pretenţiile civilizaţiei modeme.

Avea un fizic perfect.

Înainte ca Tarzan să fi venit pentru prima oară în cetatea Opar, ea nu mai văzuse alţi bărbaţi, decât pe degeneraţii ei preoţi. Mai curând sau mai târziu, ea va trebui să se mărite cu unul dintre ei, ca să aibă descendenţi care să slujească mai departe în templu.

Dar ea se putea mărita cu cine dorea, fiind mare preoteasă şi putea să îşi aleagă soţul. Înainte de venirea lui Tarzan, ea nu văzut alte făpturi de sex masculin, decât pe urâţii ei preoţi sau masculii tribului de maimuţe

antropoide care trăiau cu ei din timpuri imemorabile.

Printre legendele Oparului, erau unele care povesteau de oameni albi şi arătoşi, frumoşi ca zeii. Mai existau relatări de existenţa unor oameni cu pielea neagră, nu departe de ei, dar aceştia aveau faima de hoţi şi nu erau agreaţi. De fapt, băştinaşii erau priviţi întotdeauna ca duşmani periculoşi, care furau şi omorau.

Deasemenea, printre legendele lor, erau unele care erau pline de speranţa că acel continent din care veneau strămoşii lor, se va ridica din apa mare de la apus, trimiţând din nou spre ei vapoare care să încarce tot ce a rămas acolo, împreună cu oamenii, descendenţii atlantizilor.

Venirea lui Tarzan, a declanşat în sufletul marii preotese această speranţă a venirii urmaşilor strămoşilor lor. Însă, fiind femeie, s-a îndrăgostit de acest bărbat puternic.

În inima ei, nu au avut loc nici o dată vreunul dintre preoţii care slujeau în templu, fiind mici şi respingători.

S-ar fi măritat cu unul dintre ei, conform obiceiului, dar acest soţ nu ar fi beneficiat de dragostea ei. Devenise o femeie rece, urmaşa a sute de femei frumoase şi reci, care nu au cunoscut nici o dată dragostea.

Când l-a văzut pe Tarzan, s-a îndrăgostit nebuneşte de el, iar în ea au izbucnit pasiunile zăvorite de sute de generaţii. A devenit un vulcan viu, clocotind de pasiune.

Când aceste dorinţi au fost nesocotite de bărbatul alb, înflăcărarea ei s-a transformat în ură şi răzbunare. În această stare sufletească, La a pornit în fruntea micii ei armate, pentru a readuce cuţitul de sacrificiu înapoi în cetatea Opar şi de a se răzbuna pe Tarzan.

Pe Werper îl ignora. Faptul că belgianul a avut cuţitul în mână în timpul luptelor din templu, nu a afectat-o deloc, neavând nici un gând de răzbunare

împotriva lui.

Dacă îl vor întâlni şi pe el, îl vor omorî bineînţeles, dar
moartea lui nu o va face mai fericită pe La. Plăcerea cea mai mare va fi capturarea lui Tarzan şi supunerea acestuia la torturi îngrozitoare.

Moartea trebuie să vină încet pentru acest alb, pe măsura crimei comise. El a fost acela care a smuls cuţitul din mâna preotesei, el a atins-o şi tot el a fost cel care a profanat altarul şi templul sfânt al soarelui.

Va muri deci, pentru aceste crime, dar şi pentru că a dispreţuit dragostea marii preotese şi a respins-o. Trebuie să moară în cele mai mari dureri.

Expediţia celor cincizeci de oparieni conduşi de La, nu era lipsită de primejdii. Ei nu erau obişnuiţi cu jungla, pentru că foarte rar au ieşit din cetate.

Erau însă mulţi şi bine înarmaţi. În cele din urmă, au dat de urmele vizibile ale celor doi fugari: Werper şi Tarzan. Cei trei antropoizi pe care i-au luat cu ei, au simţit urma fugarilor.

Oparienii au luat cu ei aceste animale, pentru că ştiau că ele au simţuri cu mult mai dezvoltate decât ei. Aceste trei maimuţe erau de mare folos, în întreaga lor deplasare prin junglă.

Comanda generală a expediţiei o avea La. Ea alegea locul de tabără, ora de pornire sau de odihnă. Deşi nu prea avea experienţa deplasărilor prin junglă, inteligenţa ei nativă o ajuta să se ridice deasupra celorlalţi, oparieni sau maimuţe.

Era o comandantă aspră mai ales pentru că îşi compara supuşii cu Tarzan, în tot ce făceau ei. Se răzbuna pe ei, datorită durerii provocate de respingerea dragostea ei, de către uriaşul alb.

În fiecare seară, oparienii construiau o tabără puternic apărată de un zid de copaci doborâţi, iar toată

noaptea ardea un foc mare, care nu avea voie să se stingă. Când La obosea, era dusă pe o targa improvizată de crengi elastice.

Nici unul dintre supuşii ei nu punea la îndoială supremaţia ei şi nici nu contesta dreptul ei de a comanda. De fapt, nici nu se gândeau la aşa ceva.

Pentru ei, marea preoteasă La era o zeiţă, pe care o iubeau toţi, fiecare sperând să fie el alesul ei. Cu acest gând munceau şi îndurau cele mai aspre porunci, precum şi dispreţul ei faţă de urâţenia lor.

Au mers mai multe zile, pe urma pe care o lăsase Tarzan, iar maimuţele erau în faţa micii armate pentru a-i preveni, dacă l-ar fi zărit pe fugar.

În timpul unui popas de prânz, unul dintre maimuţoi s-a ridicat deodată în două labe şi a început să adulmece aerul. Le-a spus celorlalţi să facă linişte, iar el s-a îndreptat tiptil către junglă, în direcţia de unde a simţit că vine mirosul celui pe care îl urmăreau.

La şi preoţii ei au rămas locului şi fiecare a început să îşi verifice armamentul, pipăindu-şi cu nervozitate cuţitele şi buzduganele.

Antropoidul s-a întors şi a pornit-o drept spre La, căreia i-a spus în limba marilor maimuţe, care devenise şi limba degeneraţilor din Opar:

— Marele tarmangani doarme acolo, a zis el arătând în direcţia de unde tocmai venise. Să mergem acolo şi să îl omorâm.

— Să nu îl omorâţi, a poruncit ea, cu o voce dură. Tarmangani cel mare, trebuie prins viu şi nevătămat. Răzbunarea este a mea, a marii preotese La. Mergeţi la el, dar nu faceţi nici un zgomot! a dat ea poruncă, punând în mişcare întreaga armată de degeneraţi.

Au pornit toţi spre pădure, în urma maimuţei, până când aceasta i-a oprit, ridicând o labă şi arătând ceva, care se găsea mai departe printre copaci.

Au văzut statura uriaşă a lui Tarzan, care era întins pe o creangă groasă şi dormea adânc. Era sătul, cu stomacul plin, visându-i de Numa, leul şi pe Horta, mistreţul, ducându-şi viaţa lor alături de celelalte vieţuitoare din junglă.

Simţurile sale erau şi ele adormite, aşa că nu i-a simţit pe oparieni apropiindu-se. Nu a simţit nici mirosul celor trei maimuţe uriaşe care au sărit lângă el, fără să mişte măcar o frunză.

S-a deşteptat numai după ce a primit o lovitură puternică peste spate din partea uneia dintre maimuţe. A fost trântit de pe creangă, direct pe pământul umed, unde ameţit de lovitură şi căzătură, a trebuit să înfrunte cincizeci de oameni mici şi păroşi.

Lupta s-a înteţit, iar Tarzan a devenit un uragan în plină dezlănţuire. Se lupta cu mult curaj, aşa cum rar se mai luptase, dar numărul duşmanilor săi era prea mare.

L-au copleşit prin numărul lor mare, prin armele lor, care îl loveau necontenit. nici unul însă dintre atacatori nu a scăpat fără să nu simtă pe propria sa piele greutatea pumnului sau muşcătura colţilor marelui sălbatic alb.

CAPITOLUL XIII - Condamnat la tortură şi la moarte

Marea preoteasă a venit după atacatori şi când a văzut că au intenţia de a-l omorî pe Tarzan, le-a strigat că prizonierul trebuie capturat viu. A observat şi că puterile sălbaticului alb slăbeau din ce în ce mai mult, fiind copleşit de numărul foarte mare al atacatorilor.

După câteva minute, puternica fiinţă din junglă zăcea nemişcată, bine legată de mâini şi de picioare. Tarzan a fost întins la picioarele preotesei.

— Duceţi-l în tabără! a poruncit ea.

Oamenii ei l-au ridicat pe Tarzan pe umerii lor şi l-au dus până în tabăra lor, unde poposiseră cu o seară înainte.

— Să-mi construiţi un adăpost, a continuat ea cu ordinele. Rămânem aici peste noapte, iar mâine, în faţa zeului nostru, La îi va oferi inima acestui profanator al templului nostru.

Oamenii au început să pună întrebări:

— Dar cuţitul sacru? Unde este cuţitul nostru? Cine l-a luat de la el?

Nimeni însă nu a văzut cuţitul de sacrificiu la acest sălbatic şi erau foarte siguri că nu l-a avut la el când l-au atacat.

Prizonierul se uita la aceste fiinţe duşmănoase din jurul lui şi mârâia ameninţător.

Şi-a întors ochii spre La şi a zâmbit. Până şi în faţa morţii nu îi era teamă.

— Unde este cuţitul? l-a întrebat ea.

— Nu ştiu, a răspuns Tarzan. Celălalt om l-a luat cu el în timp ce dormeam şi a fugit cu el.

Văzând dezamăgirea de pe faţa ei frumoasă, a continuat:

— Dacă doreşti atât de mult să îl primeşti înapoi, mă duc bucuros să ţi-l aduc, dacă mă dezlegi. Dar dacă mă vei omorî, nu îl vei mai vedea. La urma urmei, nu este decât un cuţit şi dacă vrei poţi să îţi faci altul. Pentru asta aţi făcut atâta drum? Numai pentru un cuţit? Dă-mi drumul şi mă duc să ţi-l aduc.

Un râs răutăcios a izbucnit din pieptul marii preotese, care ştia în adâncul inimii ei, că greşeala lui Tarzan este cu mult mai mare decât profanarea cuţitului de sacrificiu din Opar.

Totuşi s-a uitat la el, aşa cum zăcea legat şi neputincios şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. S-a întors

pentru a-şi ascunde slăbiciunea.

Era însă neclintită în hotărârea ei de a-l face să plătească. Trebuia să moară după chinuri îngrozitoare, pentru că i-a respins dragostea.

După ce adăpostul a fost terminat, La a poruncit oamenilor ei să îl ducă pe Tarzan acolo.

— Îl voi tortura eu însămi, toată noaptea, a spus ea preoţilor. Mâine de dimineaţa, să începeţi să construiţi altarul pe care inima lui va fi jertfită zeului nostru. Adunaţi lemne cu răşină şi aşezaţi acest altar în mijlocul câmpiei, aşa cum este cel din templul nostru. Zeul nostru trebuie să fie mulţumit de jertfa pe care i-o oferim

Preoţii s-au apucat însă imediat de lucru, fără să mai aştepte venirea dimineţii de a doua zi. În timpul lucrului intonau imnuri ciudate în vechea limbă a acelui continent care zace pe fundul Oceanului Atlantic.

Ei nu ştiau ce înseamnă cuvintele pe care le spuneau, dar repetau aceste versuri care le-au fost transmise de sute de generaţii, pe vremea când în ţara pe care acum o numim Anglia, nu erau decât nişte maimuţe din care a provenit neamul omenesc.

În adăpostul improvizat pentru La şi prizonier, marea preoteasă se plimba supărată, uitându-se din când în când la Tarzan, care se resemnase cu soarta lui. Ştia că muşchii lui puternici nu sunt în stare să rupă funiile de la mâini şi de la glezne, pentru că a făcut de câteva ori efortul de a le încerca rezistenţa.

Nu se aştepta ca cineva să îi sară în ajutor, pentru că în jur erau numai duşmani. Se uita zâmbind la această femeie furioasă, care se plimba în jurul lui.

Ea îşi tot pipăia cuţitul şi murmura câte ceva, dar nu îl lovea cu această armă.

— La noapte, se gândea ea, îl voi tortura.

Se uita la corpul lui perfect proporţionat şi la faţa lui zâmbitoare. S-a întors imediat gândindu-se cum acest

om i-a respins dragostea.

Acest om o profanase pe sfânta sfintelor.

Şi ce este mai grav, de trei ori a furat jertfa de pe altarul zeului lor. Deci de trei ori, acest om l-a supărat pe Dumnezeul strămoşilor ei.

La acest gând, preoteasa La s-a aşezat în genunchi, înaintea lui Tarzan, strângând cuţitul în mână. I-a pus vârful lamei în coastă şi a apăsat uşor.

Tarzan s-a uitat la ea şi a zâmbit.

Ce bărbat frumos era!

La s-a ridicat şi l-a privit din nou drept în ochi. Ce corp perfect avea!

Îl compara pe acest uriaş alb cu piticii noduroşi ai neamului ei, dintre care trebuia să îşi aleagă un soţ şi s-a cutremurat.

S-a lăsat întunericul. Un foc mare a fost aprins în mijlocul taberei. Flăcările luceau pe altarul ridicat pe jumătate, iar marea preoteasă se gândea la spectacolul de a doua zi.

Îl şi vedea pe Tarzan zvârcolindu-se în flăcările rugului de sacrificiu. Îi vedea arzând acest chip zâmbitor, aceste buze frumoase.

Vedea cum îi arde părul acesta negru şi lucios.

La era lângă obiectul uri ei, cu ochii închişi şi cu pumnii încleştaţi. În faţa ochilor ei, treceau imaginile sumbre ale sacrificiului de a doua zi.

Dar ura ei era chiar atât de mare?

Tabăra era acoperită de întunericul nopţii, fiind luminată doar de flăcările focului din mijlocul aşezării. Tarzan era lângă ea, suferind de sete.

Legăturile de la mâini şi de la picioare erau foarte strâns legate şi simţea dureri peste tot. Cu toate acestea, nu se plângea.

Tarzan era o fiară din junglă şi îndura totul asemenea unui animal captiv, care gândeşte cu mintea

omului primitiv

Ştia că este pierdut şi că nu mai are nici o şansă de scăpare. Nu cerea îndurare, ci aştepta răbdător, fiind convins că suferinţele lui nu vor fi de lungă durată.

În întunericul colibei lor, La era aplecată asupra lui, cu un cuţit ascuţit în mână, iar în mintea ei, era hotărâtă ca să înceapă tortura cât mai repede.

O creangă uscată s-a aprins deodată, luminând puternic interiorul adăpostului.

Atunci, ca l-a văzut pe Tarzan în toată perfecţiunea lui, iar inima ei de femeie a fost din nou răscolită de dragoste pentru acest bărbat. Era din nou îndrăgostită de el, cu aceeaşi pasiune pe care a simţit-o la prima lor întâlnire.

Marea preoteasă La s-a ridicat cu privirea plină de ură, deasupra fiinţei care a îndrăznit să o refuze şi să profaneze altarul templului din Opar.

S-a hotărât brusc, că nu are nici un rost să îl tortureze pe acest prizonier. Acest om nu mai are voie să fie pus pe altarul zeului lor.

O singură lovitură de cuţit va fi suficientă, apoi cadavrul va fi aruncat în focul de afară. A ridicat cuţitul, încordându-se pentru această lovitură de graţie, dar s-a prăbuşit fără vlagă, peste corpul bărbatului pe care îl iubea.

A început să îl mângâie peste pielea lui delicată. I-a acoperit fruntea, ochii şi buzele cu sărutări fierbinţi. înflăcărate. L-a acoperit cu trupul ei, de parcă ar fi vrut să îl protejeze de soarta cumplită pe care ea singură i-a hărăzit-o.

Ore întregi a fost stăpânită de pasiune pentru acest om, până când a căzut leşinată lângă el. Tarzan nu a dat atenţie acestei atitudini pline de dragoste şi a adormit liniştit, cuprins de braţele acestei femei care îl iubea.

Dimineaţa, preoţii din Opar l-au trezit cu cântece

religioase. Imnurile lor aveau tonuri joase, iar sunetul la început era slab, crescând în intensitate, pe măsură ce le creştea pofta de sânge.

La a tresărit în somn. Îl strângea încă în braţe pe Tarzan şi zâmbea. Când s-a trezit însă de-a binelea, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

Auzea imnurile care precede sacrificiul şi ochii i s-au mărit de groază.

— Iubeşte-mă, Tarzan! a strigat. Iubeşte-mă şi vei fi salvat.

Frânghia îi producea mari dureri şi suferea din cauză că sângele nu mai circula normal în membrele sale înţepenite. A scos un mârâit de supărare şi s-a întors pe partea cealaltă, cu spatele la femeia care stătea lângă el.

Acesta era răspunsul lui.

Marea preoteasă a sărit în picioare. O flacără de ruşine îi ardea faţa. Apoi s-a făcut albă ca varul şi s-a îndreptat spre uşa adăpostului.

— Veniţi şi pregătiţi altarul pentru sacrificiu! a strigat ea cu putere.

Oamenii aceia mici şi urâţi au venit spre ea şi au intrat în adăpost. L-au prins pe Tarzan în braţe şi au pornit spre ieşire, cântând şi legănându-se în ritmul sumbrului lor marş.

Marea preoteasă La venea şi ea după ei, legănându-se în ritmul cântecului. Era trasă la faţă, dar hotărârea ei era neclintită.

Acest nemernic va muri!

Cel care i-a respins dragostea va plăti cu moartea, pe altarul acesta, care îşi aştepta victima.

Preoţii au depus corpul lui Tarzan pe crengile aspre şi ţepoase. S-a uitat la preotul cu cel mai înalt rang. Era urât, gârbovit şi gras.

Acesta este cel cu care se va mărita.

Figura păroasă a acestui preot s-a strâmbat la

plăcerea ce va urma şi şi-a strâns palmele căuş pentru a primi sângele pe care urma să îl bea.

Era nectarul roşu care în cetatea Opar era băut din cupele de aur ale templului.

La s-a apropiat de acest rug, cu cuţitul ridicat. Faţa ei era întoarsă acum spre soarele ce strălucea deasupra lor, iar de pe buze îi ieşeau cuvintele unei rugăciuni.

Preotul de lângă ea s-a uitat la marea preoteasă cu ochi întrebători. În mâna lui era o torţă pe care dorea să o folosească, dând foc rugului de crengi.

Tarzan a închis ochii, în aşteptarea sfârşitului. Ştia că va muri într-o mare suferinţă, pentru că într-un trecut nu prea îndepărtat, a văzut şi el astfel de sacrificii.

Moartea este un element obişnuit al traiului din junglă, toţi locuitorii de aici sunt obişnuiţi cu ameninţarea ei. Tarzan dorea să se gândească la ceva frumos în aceste clipă. I-a venit în minte punga cu acele pietricele frumos colorate.

Şi-a deschis ochii şi a văzut-o pe La deasupra lui. Faţa ei era slăbită, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Tarzan, iubitul meu! plângea ea. Spune-mi că mă iubeşti şi că vrei să vii cu mine în cetatea Opar. Dacă vrei să vii cu mine, vei trăi. Voi înfrunta mânia poporului meu, dar te voi salva. Este ultimul prilej de a mai scăpa cu viaţă. Care îţi este răspunsul?

În sufletul ei, femeia iubitoare a înlocuit-o pe preoteasa cea crudă. Ea nu vedea pe altar sacrificiul închinat zeului crud şi sângeros, ci pe bărbatul pe care ea l-ar fi iubit, împotriva preceptelor poporului ei.

Dar alături de ea, era fanaticul mare preot, care într-o zi, va deveni soţul ei, deşi ea nu va putea găsi un alt bărbat mai puţin respingător. Torţa era aprinsă în mâinile acestui fanatic, care abia aştepta să dea foc rugului.

La era aplecată asupra lui Tarzan, palpitând de emoţie. A mai pus o dată întrebarea urmată de o şoaptă:

— Da sau nu?

De departe, s-a auzit un zgomot prelung, iar ochii lui Tarzan au început să sclipească. A ridicat şi el capul, scoţând nişte sunete nearticulate. La s-a îndepărtat de el cu teamă.

Nerăbdătorul preot, care privea această scenă cu dispreţ, mormăia tot timpul câte ceva. Şi-a apropiat torţa de vreascurile uscate de sub Tarzan.

— Răspunde! a strigat La. Ce răspuns ai pentru preoteasa La din Opar, care îţi oferă dragostea ei?

Sunetul care a atras atenţia lui Tarzan cu câteva secunde mai înainte, s-a auzit acum mai aproape. Erau nişte zgomote ascuţite, scoase de elefanţi furioşi, prin trompele lor subţiri.

Oparienii au auzit şi ei aceste sunete teribile şi şi-au întors capetele, îngroziţi de zgomotul din pădure.

La se uita cu priviri întrebătoare la Tarzan, pentru a-şi putea da seama după faţa lui, dacă viitorul ei va fi fericit sau va fi distrus de răspunsul lui negativ.

Dar pe faţa lui se citea îngrijorare.

Abia atunci ea a ghicit ce a însemnat acel strigăt al lui: chemase elefanţii în ajutor. Sprâncenele ei s-au încruntat şi era foarte furioasă.

— O refuzi pe La? Atunci vei muri! Torţa! Tarzan s-a uitat în ochii ei.

— Vine, Tantor, a spus el îngrijorat, iar eu am crezut că mă recunoaşte şi mă va salva. Dar după vocea lui, îmi dau seama că mă va omorî şi pe mine şi pe toţi pe care îi va întâlni în cale. Este în perioada de împerechere şi vrea să doboare tot ce îi stă în faţă.

La cunoştea şi ea ferocitatea acestui animal în călduri, îşi dădea seama că Tarzan nu a exagerat. Ştia că elefantul îi va urmări pe toţi, fără să obosească până îi va ucide până la unul.

Nu exista nici o cale de scăpare.

— Nu te pot iubi, La, a spus el încet. Şi nu mă înţeleg, pentru că eşti foarte frumoasă. Nu pot concepe să mă duc să trăiesc cu tine în Opar, eu care iubesc jungla şi să mă plimb în voie, pe unde vreau.

S-a oprit un moment pentru ca să audă sunetele elefanţilor, apoi a spus:

— Nu, nu te iubesc, dar nici nu doresc să te văd ucisă de colţii ascuţiţi ai elefantului furios. Taie-mi frânghia, până nu este prea târziu. Vine Tantor şi este turbat. Uite-l că a intrat în poiană. Grăbeşte-te ca să te pot salva.

O spirală de fum a început să se ridice din rug, semn că preotul dăduse foc vreascurilor. La stătea ca o statuie, privind flăcările care se apropiau de ea şi de Tarzan.

Peste câteva clipe focul îi va cuprinde pe amândoi.

Dinspre junglă s-a auzit un zgomot de copaci răsturnaţi şi de crengi călcate În picioare. Elefantul venea spre ei ca o locomotivă în plină viteză

Un sentiment de nelinişte i-a cuprins pe preoţii din Opar. Se uitau cu îngrijorare când la marea lor preoteasă, când la elefantul care se apropia.

— Fugiţi, a strigat ea.

Apoi s-a aplecat şi a tăiat frânghia de la mâinile şi gleznele lui Tarzan, care a sărit de pe altarul improvizat.

Preoţii au răcnit de furie şi de dezamăgire, iar cel care ţinea torţa în mână s-a îndreptat spre ea.

— Eşti o trădătoare! a strigat el. Pentru ceea ce ai făcut vei muri.

Şi-a ridicat măciuca şi s-a repezit spre ea. Dar Tarzan s-a aruncat imediat asupra lui, i-a apucat arma şi i-a smuls-o din mână.

O mică încăierare a început între el şi preotul fanatic din Opar. Tarzan l-a ridicat pe preotul oparienilor deasupra capului şi l-a aruncat între ceilalţi, care s-au

regrupat pentru a se repezi împotriva celui, care cu câteva minute mai înainte, fusese victima lor.

La stătea mândră, în spatele lui Tarzan, gata să se apere cu cuţitul pe care îl avea asupra ei. Nu se vedea nici urmă de frică pe faţa ei frumoasă.

Era stăpânită de dispreţ faţă de aceşti preoţi şi de admiraţie faţă de sălbaticul alb, care lupta pentru ca să o apere.

Deodată toate privirile s-au îndreptat spre locul de unde venea elefantul furios. Acesta s-a hotărât să îi atace pe oamenii din poiană şi venea spre ei uitându-se cumplit la ei, cu ochii injectaţi de sângele unei furii cumplite.

Preoţii s-au oprit paralizaţi de frică, însă Tarzan a prins-o pe La în braţe şi a alergat cu ea, spre cel mai apropiat copac.

Tantor i-a văzut şi s-a repezit în urma lor.

La se ţinea cu amândouă braţele de gâtul lui Tarzan. A simţit cum a sărit cu ea în aer şi s-a minunat de puterea lui şi de agilitatea deosebită de care a dat dovadă, urcând atât de repede în copac, în ciuda greutăţii pe care o purta.

Tarzan s-a suit până în vârful copacului pentru a fi cât mai departe de trompa puternică a acestui animal furios. Elefantul era furios că nu a reuşit să îi lovească pe aceşti duşmani rapizi şi s-a întors spre preoţii care se uitau cu groază la scena din faţa lor.

După mai multe momente de ezitare, toţi s-au împrăştiat cu groază, în toate direcţiile.

Insă unii din ei, care erau mai lenţi, nu au reuşit să se împrăştie atât de repede şi au fost aruncaţi în lături de colţii puternici ai lui Tantor. Pe unul dintre ei, l-a prins cu trompa şi l-a zdrobit de un copac din apropiere, apoi s-a năpustit spre ceilalţi.

Pe doi dintre ei i-a omorât călcându-i în picioare.

Între timp, ceilalţi au putut să se ascundă în pădure, urcându-se în copaci.

Tantor şi-a întors capul furios spre copacul unde erau ascunşi Tarzan şi La. Lucru ciudat, pentru că între elefanţi şi Tarzan era o prietenie şi o relaţie extrem de caldă, care nu a fost nici o dată întunecată de scene de acest fel.

Nici un elefant din jungla africană nu ar fi dorit să îi facă vreun rău acestui tarmangani. Dar acum, în furia perioadei de împerechere, acest animal nu putea să deosebească duşmanul de prieten.

Tantor era hotărât să îi ucidă pe cei doi, care s-au adăpostit în copacul acela înalt. S-a suit cu picioarele pe trunchiul gros şi şi-a întins trompa pentru a-i prinde.

Tarzan, prevăzător, s-a urcat cât mai sus posibil, iar elefantul nu îi ajungea chiar dacă se ridica în cele două picioare din spate.

Dar această primă înfrângere l-a întărâtat pe Tantor. Scotea sunete ascuţite pe trompă şi se plimba în jurul copacului, zguduind pământul.

S-a hotărât să doboare copacul unde erau aceşti duşmani. S-a dat câţiva paşi înapoi şi a lovit copacul şubred cu capul lui enorm. Copacul însă nu a cedat.

Atitudinea lui Tarzan era foarte ciudată şi schimbată. Dacă Numa sau Sabor ar fi procedat aşa, ar fi încercat să intervină să se lupte cumva, sau măcar să arunce cu crengi groase în atacator.

Nici măcar nu îi adresa obişnuitele insulte din bogatul repertoriul al pădurii.

Stătea tăcut, iar pe fata lui era o expresie de adâncă tristeţe şi milă, pentru că dintre toate animalele junglei, pe Tantor îl iubea cel mai mult.

Chiar dacă ar fi avut posibilitatea să îl ucidă, nu ar fi făcut aşa ceva, pentru nimic în lume. Singura sa intenţie era să scape de el.

Ştia că dacă îi va trece furia perioadei de împerechere, va putea din nou să încalece pe gâtul lui puternic şi va fi din nou docil şi prietenos.

Tantor însă era cumplit de supărat, văzând că acel copac pe care îl izbea nu vrea să cadă la pământ.

Apoi şi-a schimbat tactica. Şi-a încolăcit trompa în jurul trunchiului şi a încercat să smulgă copacul, care îi adăpostea pe cei doi inamici ai lui.

A început să tragă cu o putere nemaivăzută de trunchiul copacului, care începea să cedeze, spre marea dezamăgire a celor doi.

Pământul se ridica în grămezi în jurul rădăcinii copacului, semn că rezistenţa lemnului va ceda în curând. Tarzan a luat-o pe La în spate şi în momentul când copacul s-a înclinat, poate chiar pentru ultima oară. s-a aruncat într-un alt copac din apropiere.

Saltul a fost lung şi periculos. La a închis ochii şi s-a cutremurat. Dar când a privit înjur, şi-a dat seama că Tarzan fugea cu o viteză nemaipomenită, depărtându-se de acel animal înnebunit de furie.

Tantor a reuşit în cele din urmă să scoată copacul din rădăcini, dar şi-a dat seama prea târziu că efortul a fost făcut în zadar.

Cei doi pe care îi dorea atât de mult să îi calce în picioare erau departe de el.

S-a hotărât să îi urmărească şi s-a afundat în jungla deasă.

CAPITOLUL XIV - Preoteasă şi femeie

După ce Tarzan a sărit din copac, La şi-a ţinut ochii închişi, cuprinsă de groază. Se ţinea strâns agăţată de el, dar nu a scos nici un sunet.

Apoi, peste câteva minute, şi-a deschis ochii şi a avut curajul să se uite în jurul ei. A continuat să îşi tină ochii deschişi, ca să vadă pe unde merg.

Se simţea într-o mare siguranţă, pentru că avea încredere în această fiinţă atât de puternică, iar acum soarta ei depindea în întregime de muşchii şi îndemânarea acestui sălbatic alb.

Şi-a ridicat ochii spre soarele care ardea puternic şi a murmurat o rugăciune de mulţumire zeului ei, că nu a lăsat-o să îl omoare pe acest bărbat cu o faţă atât de frumoasă.

Schimbarea care s-a produs în această fiinţă a fost dramatică, de la preoteasa crudă şi însetată de sânge, la femeia plină de tandreţe şi bunătate.

Şi-a pus obrazul pe umărul lui Tarzan şi şi-a întors uşor capul spre trupul său puternic. Şi-a lipit buzele de pielea lui fierbinte. Îl iubea pe acest om şi ar fi murit pentru el.

Acum era foarte iubitoare, uitând că în urmă cu o oră fusese gata să îi înfigă un cuţit în piept şi să îi dea sângele acelor preoţi mici şi cumpliţi.

În locul unde fusese altarul nu mai era nimeni. Unul dintre preoţi şi-a căutat loc unde să se ascundă, dar elefantul furios l-a urmărit şi l-a strivit cu picioarele.

După ce s-a uitat înjur şi nu a văzut pe nimeni, Tantor s-a îndepărtat supărat spre sud. Scotea sunete teribile pe trompă, zgomot care s-a auzit încă multă vreme în timp ce se îndepărta.

Tarzan a coborât pe pământ din copacul unde şi-a găsit adăpost şi a ajutat-o pe La să vină lângă el.

— Cheamă-ţi oamenii, a spus Tarzan.

— Mă vor omorî, i-a răspuns La.

— Nimeni nu te va omorî nimeni, a replicat el. Nimeni nu se va atinge de tine, atâta vreme cât sunt eu aici. Trebuie să vorbim cu ei.

La a început să scoată sunete stridente, de parcă ar fi suflat într-un flaut, din pădure, s-au auzit strigăte de răspuns, care semănau mai mult a lătrături de câine.

— Venim, venim! s-au auzit strigăte din pădure, din toate direcţiile.

La a repetat strigătul ei de câteva ori, iar preoţii au început să se adune, unul câte unul sau în perechi, oprindu-se la o mică distantă de marea preoteasă şi salvatorul ei.

Erau însă încruntaţi şi aveau o atitudine ameninţătoare. După ce s-au adunat toţi, Tarzan a început să le vorbească.

— La este salvată. Dacă m-ar fi omorât, ar fi fost şi ca moartă acum, ca de altfel mulţi dintre voi. Mergeţi înapoi în cetatea Opar acum, împreună cu ea, iar eu voi rămâne aici în jungla mea. Trebuie să fie pace între Tarzan şi La. Vreau să ştiu răspunsul vostru!

Preoţii erau furioşi şi dădeau din cap. Au început să discute între ei, însă era foarte clar că nu erau nici pe departe de acord cu cele spuse de Tarzan.

Nu doreau să o ia pe La înapoi, iar cu Tarzan aveau aceeaşi intenţie: să îl sacrifice zeului lor.

Tarzan a început să îşi piardă răbdarea. Le-a spus:

— Dacă nu vreţi să faceţi aşa cum v-am spus eu şi să vă duceţi în cetate cu La, voi aduna toate fiarele junglei, care vă vor ucide pe toţi de nu rămâne nimeni care să se întoarcă acasă să povestească ce vi s-a întâmplat. La m-a salvat pe mine, ca să vă pot salva eu pe voi toţi de animalul acela furios. Ce vă făceaţi dacă eram mort şi nu era nimeni care să îl facă pe elefant să se oprească din furia lui. Sper că vă duce mintea atât să vă daţi seama că ar fi mai bine să vă duceţi liniştiţi acasă, împreună cu La.

S-a oprit ca să se uita la ei, apoi a continuat:

— Nu ştiu unde este cuţitul vostru sacru, dar sunt sigur că vă puteţi face altul. Dacă nu l-aş fi luat de la preoteasa voastră, m-aţi fi ucis, dar zeul vostru este mulţumit acum că am putut să vă salvez. Mergeţi sau nu

acasă cu ea?

Preoţii s-au strâns din nou, discutând şi argumentând. Se băteau cu pumnii în piept, ridicau capetele şi mâinile spre soare, mârâiau, strigau, până când Tarzan a observat că numai unul nu era de acord cu ce le-a propus.

Era preotul cel mare, care dorea să îi aprindă rugul şi era foarte gelos, pentru că La a recunoscut în faţa celorlalţi că îl iubeşte pe acest străin. Dragostea marii preotese îi aparţinea lui, iar el era cel îndreptăţit să fie soţul ei.

După aproape o oră de discuţii fără rezultat, unul dintre preoţi a ieşit înaintea celorlalţi şi ridicând mâna s-a adresat celor doi.

— Cadj, marele preot, a spus el ceremonios, doreşte să vă sacrifice pe amândoi zeului nostru, dar noi vrem să ne întoarcem în Opar cu regina noastră.

— Sunteţi foarte mulţi contra unui singur om, le-a spus Tarzan. De ce nu vă impuneţi voinţa, împotriva lui. Plecaţi cu La în cetate, iar dacă acest preot vi se opune, omorâţi-l!

Preoţii din Opar au primit această hotărâre cu urale şi bucurie. Aceste cuvinte erau ca o inspiraţie divină.

De secole ascultau ce le spunea marele preot sau orice altă autoritate religioasă, fără să conteste nici o hotărâre. Dar acum şi-au dat seama că trebuie să îşi impună punctul de vedere.

Erau fericiţi, ca nişte copii cărora li s-au adus jucării noi.

S-au repezit la Cadj, l-au prins de mâini şi au început să îl ameninţe. Şi-au ridicat buzduganele şi cuţitele.

Marele preot a cedat insistenţelor lor, pentru că nu dorea să moară.

Tarzan s-a îndreptat atunci spre el şi i-a spus:

— Să ştii că La se întoarce în cetatea Opar sub

ocrotirea preoţilor ei, iar eu vă previn că dacă cineva se va atinge de ea, va muri de mâna mea. Voi veni din nou pe la voi, înainte ca marile ploi să vină, iar dacă i se va întâmpla ceva marii preotese, va fi vai şi amar de tine, Cadj!

Cadj a promis că nu îi va face nici un rău reginei lor.

— Voi trebuie să o apăraţi, a spus apoi Tarzan celorlalţi oparieni. Trebuie să o protejaţi, ca atunci când voi veni din nou pe la voi să o găsesc sănătoasă.

— Te voi aştepta, a spus marea preoteasă. Când vei veni, mă vei găsi acolo. Dar trebuie să ştiu că vei veni!

— Cine ştie, i-a răspuns Tarzan, aruncându-se într-un copac din apropiere, pornind spre răsărit.

Marea preoteasă din Opar a stat câteva clipe fără să schiţeze nici un gest. suspinând adânc. Apoi s-a întors către supuşii ei şi au pornit spre casă.

Tarzan a mers prin junglă până s-a întunecat. S-a suit într-un copac mai înalt, unde s-a întins şi a adormit. Nu s-a mai gândit nici o clipă la ce s-a întâmplat cu oparienii, iar amintirea preotesei La nu mai era decât o umbră a unui trecut îndepărtat.

La numai câţiva zeci de kilometri mai la nord, lady Greystoke aştepta ziua când puternicul ei bărbat va descoperi crima lui Ahmet Zec şi va porni într-o goană nebună ca să o salveze şi să se răzbune.

Dar în timp ce în mintea ei era deja zugrăvită scena sosiri lordului de Greystoke şi a salvării ei, Tarzan al maimuţelor, pe jumătate gol, stătea aplecat, scormonind cu degetele murdare prin pământ după vreun gândac gustos sau o rimă zemoasă.

Trecuseră deja două zile de la furtul pietrelor preţioase, fără ca Tarzan să se fi gândit la ele. După câteva ore de căutări prin junglă, i-a venit un chef nebun să se uite la acele pietricele colorate.

Nu avea nimic altceva mai bun de făcut aşa că s-a

sculat de pe pământ, unde s-a odihnit câteva ore şi a pornit spre marginea de pădure unde ascunsese punga cu nestemate.

Deşi nu a lăsat nici un semn ca să găsească mai uşor acel loc, Tarzan s-a dus exact acolo unde săpase acea mică groapă pentru punga din piele de capră

Şi-a scos de la brâu cuţitul de vânătoare şi a dat la o parte pământul sub care ar fi trebuit să se afle punga. Dar deşi a săpat mai adânc făcând o gaură cu mult mai mare, nu era nici urmă nici de pungă şi nici de pietre.

Fruntea i s-a încreţit şi ochii i-au lucit de supărare, pentru că fusese jefuit de un om pe care nu îl credea în stare să îl şi fure. Nici nu s-a gândit că altcineva ar fi putut fi făptaşul, deoarece Werper a fost singurul om din jur care ar fi putut lua comoara.

Tarzan era hotărât să pornească pe urmele belgianului şi deşi hoţul a trecut prin acele locuri cu două zile în urmă, Tarzan al maimuţelor mergea exact pe urmele paşilor acestuia.

Nici un om nu ar fi putut urmări un alt om care a trecut prin junglă cu câteva ore mai devreme. Un alb experimentat ar fi pierdut urma după câţiva paşi, iar un negru, care are o experienţă mare de vânătoare ar fi mers cel mult un kilometru.

Însă Tarzan a fost obligat încă din copilărie să îşi exerseze simţul mirosului. Un om obişnuit simte un miros, ca al usturoiului sau al alcoolului de exemplu, dar acest simţ nu este atât de dezvoltat ca la animale.

Pe locul unde un om a pus piciorul sau un animal o copită, rămâne multe zile un miros pe care un alt animal îl simte. Animalele care vânează sau care sunt vânate simt aceste mirosuri aşa cum noi citim o revistă.

Tarzan însă nu se baza numai pe simţul său dezvoltat al mirosului. Vedea şi auzea cu mult mai bine decât orice alt om normal, pentru că, în primul rând,

supravieţuirea sa depindea de perfecta funcţionare a acestor simţuri.

Mergea pe urmele belgianului, însă fără grabă pentru că ştia că distanţa dintre ei este mare, dar că într-o bună zi se vor întâlni, pentru a pune la punct divergenţele dintre ei.

Se ţinea după acea urmă veche, aşa cum ar face un câine, oprindu-se numai pentru a ucide vreun animal pentru a-şi astâmpăra foamea, iar noaptea se urca într-un copac pentru a dormi adânc, fără nici o grijă.

De câteva ori, a observat cete de războinici băştinaşi, însă i-a ocolit, căci nu dorea să se abată de la scopul pentru cate pornise în această urmărire.

Însă aceste cete de războinici erau cei din tribul Waziri, pe care Basuli i-a adunat pentru a forma o mică armată, pentru a porni împotriva acelora care au atacat ferma lordului de Greystoke.

Toţi războinicii mergeau spre un loc comun de întâlnire, fixat cu două zile în urmă, pentru a se pregăti pentru asaltul împotriva fortăreţei lui Ahmet Zec Pentru Tarzan însă, aceşti oameni erau duşmani şi nu ţinea minte să fi avut vreodată un prieten negru.

A ajuns în cele din urmă la marginea satului întărit al banditului arab. Noaptea se lăsase, aşa că s-a hotărât să se urce într-un copac mai înalt pentru a putea observa câte ceva din cele ce se întâmplă în aşezare.

Urma l-a adus până aici, deci hoţul era într-una dintre aceste colibe. Deşi era conştient că este puternic, cunoştea că această putere a sa, supraomenească, are limitele sale.

Ştia că nu va putea înfrunta numărul mare de luptători din acea aşezare, aga că s-a gândit la un plan, cum ar proceda un animal din junglă în această situaţie.

A rămas în copac, rozând un os din piciorul lui Horta, mistreţul, aşteptând prilejul favorabil ca să intre în

sat, către care avea acum îndreptate privirile.

Vedea un număr foarte mare de oameni îmbrăcaţi în alb, precum şi negri goi până la brâu, dar nu vedea pe nimeni care ar fi semănat cu hoţul nestematelor.

A aşteptat cu răbdare, până ce aleile s-au golit de locuitori. Doar câteva santinele se mai plimbau prin faţa unor adăposturi.

Tarzan avea la brâu pe lângă acel cuţit de vânătoare şi o funie din piele, o evoluţie firească de la funia împletită din ierburi pe care o folosise în copilărie.

A desfăcut acest colac şi a făcut un ochi larg la un capăt. A aruncat acest ochi de frânghie peste un stâlp, din
gard, care se ridica mai mult decât ceilalţi stâlpi ai gardului de apărare.

A smucit frânghia ca să se convingă că această instalaţie de escaladat este sigură. Satisfăcut de soliditatea frânghiei, a urcat uşor pe gard, ţinând strâns între mâini această funie subţire.

Ajungând sus, a strâns din nou colacul şi l-a atârnat de şold, aşa cum era înainte de a urca gardul.

A aruncat o privire spre aşezare şi convins că nimeni nu l-a observat, a coborât uşor pe pământ.

Era acum în sat, iar în faţa lui erau o mulţime de colibe şi corturi. Ca să cerceteze fiecare colibă sau cort implica un risc foarte mare, dar cum primejdiile nu l-au înspăimântat nici o dată, era hotărât să meargă până la capăt în această expediţie de găsire a acelui hoţ.

De fapt, în întreaga sa viaţă a fost atras de riscuri, pentru că viaţa plină de primejdii era cea care îi punea la încercare forţa şi îndemânarea.

Dar nu a avut nevoie să intre în fiecare cort. Era suficient să se apropie de o uşă sau fereastră pentru a simţi mirosul celor dinăuntru. În cele din urmă, a dat peste un cort, unde mirosul pe care îl ştia atât de bine

era puternic.

S-a apropiat mai mult de cort şi şi-a lipit urechea pe pânza aspră. Nu se auzea nici un zgomot.

A tăiat o deschizătură şi şi-a băgat capul pentru a se convinge cu ochii de ceea ce simţise cu nasul. Era linişte şi întuneric.

A intrat după ce a lărgit cu cuţitul crăpătura din pânza cortului. Mirosul era puternic, dar nimeni nu era înăuntru. Tarzan a început să examineze interiorul cortului, după ce s-a încredinţat că nu este nici o fiinţă acolo.

Într-un colţ a găsit un morman de pături şi de haine împrăştiate, dar nici urmă de punga cu pietre colorate.

A căutat peste tot şi s-a convins că mica sa comoară nu se afla acolo, unde fusese cu siguranţă hoţul. A observat însă că într-o parte a cortului, legăturile erau slăbite şi şi-a dat seama că Werper a ieşit pe acolo.

A pornit, din nou condus de miros, după hoţul pungii cu nestemate. Şi-a dat seama că belgianul a plecat astfel ca nimeni să nu îl vadă şi a plecat singur.

Tarzan şi-a închipuit că Werper a trebuit să plece într-o misiune şi nu putea să rişte să fie văzut de cineva.

A ajuns lângă o colibă, unde a observat o deschizătură făcută de curând, printre nuielele, care înconjurau acea căsuţă primitivă.

Fără nici o teamă, Tarzan s-a strecurat înăuntru prin această deschizătură.

Aici, nările sale au fost izbite de o mulţime de mirosuri, dar printre acestea, era unul care îi aducea aminte de ceva dintr-un trecut plin doar de nişte umbre: mirosul delicat al unei femei.

În sufletul lui s-a pornit o furtună ciudată. Dorea neapărat să o cunoască pe această femeie, fiind atras spre ea de un instinct foarte puternic şi necunoscut lui.

Mai simţea şi mirosul belgianului, care se amesteca

delicat cu acel miros de femeie.

Deodată a fost cuprins de o gelozie furioasă, de neînţeles, deşi memoria lui nu îl ajuta deloc să îi apară în faţă imaginea acelei femei, pe care desigur că o cunoştea.

Ca şi cortul pe care l-a cercetat mai înainte, această colibă era deasemenea goală. După ce s-a încredinţat că nici aici nu se găseşte punga lui, a ieşit pe gaura din peretele colibei, pe acolo pe unde intrase.

A mers pe urmele mirosului lăsat de cei doi, apoi a trecut de gard, intrând adânc în junglă.

CAPITOLUL XV - Fuga lui Werper

După ce Werper a aranjat patul, astfel ca să pară că cineva doarme acolo, s-a strecurat pe sub pânza cortului, pe care a slăbit-o la o margine. A pornit drept spre coliba unde Jane Clayton era ţinută prizonieră.

În faţa colibei şedea un negru, care păzea prizoniera.

Werper s-a apropiat cu îndrăzneală şi i-a şoptit ceva la ureche. Apoi i-a dat un pachet de tutun şi a intrat.

Ca unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec, putea să meargă oriunde dorea prin aşezarea fortificată sau în afara ei. Santinela nu i-a contestat dreptul de a intra în coliba unde era femeia cea albă, adusă ca şi captivă de stăpânii lui.

Înăuntru, Werper a început să şoptească în limba franceză:

— Lady Greystoke! Sunt eu, domnul Frecoult. Unde eşti? însă nu a primit nici un răspuns. A început să o caute prin colibă, pipăind peste tot cu mâinile întinse.

Nu era nimeni în colibă!

Uimirea lui întrecea orice măsură. Era cât pe aici să întrebe santinela, când ochii lui, deja deprinşi cu întunericul, au descoperit o pată mare neagră la baza

peretelui din spatele colibei.

La o examinare mai atentă, a văzut că acea pată era o tăietură în perete.

Tăietura era destul de largă ca să încapă cineva prin ea, aşa că Werper era încredinţat că lady Greystoke a ieşit pe acea deschizătură, ca să poată fugi din sat. Nu a mai stat pe gânduri şi a folosit şi el aceeaşi cale de scăpare.

Viaţa lui depindea acum de iuţeala cu care se putea depărta cât mai departe de Ahmet Zec, până când banditul arab va descoperi lipsa lui.

Din planul de evadare făcea parte şi lady Greystoke, din două motive foarte bine întemeiate.

Mai întâi, dacă o salva, va câştiga stima opiniei publice din Anglia, aşa că perspectivele de extrădare se vor micşora considerabil, dacă cumva i s-ar fi descoperit adevărata identitate şi va fi acuzat de crima comisă asupra superiorului său.

În al doilea rând, ştia foarte bine că există doar o singură direcţie în care putea merge în siguranţă.

Spre vest nu putea merge din cauză că acolo se aflau posesiunile belgiene şi ar fi riscat să fie arestat.

Spre nord, deasemenea era imposibil de mers, din cauză că oamenii lui Ahmet Zec l-ar fi prins foarte uşor.

Spre sud nu putea risca o plecare din cauza sălbaticului alb, căruia îi furase punga cu pietrele preţioase.

Deci singura direcţie în care putea merge era spre est, către coloniile britanice, unde era o posibilitate de scăpare. Iar însoţit de o aristocrată din Londra, pe care el a scăpat-o din ghearele unor bandiţi arabi, era în deplină siguranţă, mai ales că lady Jane ar fi fost crezută că salvatorul ei este un francez cu numele de Frecoult.

Dar acum că lady Greystoke evadase înainte de a veni el, acest plan a trebuit schimbat, deoarece

aristocrata britanică trebuia scoasă din combinaţie.

Pe de altă parte, din momentul când a făcut cunoştinţă cu ea, a simţit o pasiune puternică pentru această frumoasă femeie.

După ce Ahmet Zec i-a descoperit comoara şi a fost nevoit să fugă din aşezarea banditului, s-a gândit că o va convinge pe lady Jane că soţul ei este mort şi folosindu-se de recunoştinţa ei de a fi salvat-o, ar fi avut şanse de a o cuceri.

Ieşind prin spărtura din spatele colibei, a ajuns până la gardul care înconjura satul şi a văzut doi stâlpi care erau aşezaţi oblic pe gard. Era o posibilitate de a trece gardul, destul de instabilă, dar singura.

Şi-a închipuit că şi lady Greystoke s-a folosit de aceşti doi stâlpi în evadarea ei din sat. Nu a stat pe gânduri şi a pornit şi el tot pe acolo.

Odată ajuns în jungla deasă, a pornit-o spre răsărit.

La câţiva kilometri mai spre sud, Jane Clayton era aşezată pe o creangă a unui copac gros, tremurând de emoţie. Se urcase în mare grabă, datorită unei leoaice înfometate care pornise la vânătoare.

Nici nu şi-ar fi închipuit că scăparea din satul banditilor arabi va fi atât de simplă. Găsise un cuţit înfipt într-unui dintre stâlpii colibei, probabil uitat din întâmplare de unul dintre cei care locuiseră acolo înaintea ei.

Nu a avut nevoie decât de câteva secunde ca să traverseze satul, mergând prin spatele colibelor în întunericul serii care se lăsase. Găsise şi acei doi stâlpi, pe care s-a putut urca şi astfel a putut trece gardul înalt de apărare.

A pornit-o spre sud imediat ce a ieşit din sat. mergând aproape o oră pe o potecă bătătorită de animalele care mergeau fie la vânătoare, fie spre locurile de adăpat.

La auzul unor paşi de felină, s-a urcat imediat într-un copac, ca să vadă ce fel de animal trece pe sub ea. sau dacă ea este chiar vânatul acelui animal.

Werper a fost mai norocos, mergând fără oprire până în zori. După câteva ore de mers, a auzit tropote de copite în spatele lui şi a văzut un călăreţ arab apropiindu-se de el.

Era unul dintre oamenii lui Ahmet Zec, care au fost trimişi în pădure pentru a-l captura pe belgian.

Fuga prizonierei nu fusese descoperită încă de Ahmet Zec, când şi-a trimis oamenii să îl captureze pe Werper.

Singurul om care îl văzuse pe belgian înainte ca acesta să fi evadat din sat, a fost negrul care a fost postat ca santinelă la uşa colibei unde fusese ţinută prizoniera. Dar această persoană nu mai era în viaţă de multă vreme, pentru că Mugambi l-a lichidat în momentul când a dorit să intre şi el în colibă.

Negrul mituit de Werper a crezut că belgianul a ucis santinela la ieşirea lui din colibă, aşa că nu îndrăznea să spună nimic de această întâmplare, temându-se de răzbunarea arabilor.

El a fost şi cel care a descoperit cadavrul santinelei ucise de Mugambi, când s-a dat prima alarmă, după ce Ahmet Zec a constatat fuga belgianului. Negrul a tras cadavrul celui ucis într-un cort din apropiere, apoi şi-a reluat postul în faţa colibei, unde mai credea că se află prizoniera albă.

De îndată ce l-a observat pe călăreţul arab, Werper s-a ascuns după nişte tufe dese. Arabul venea pe un drum drept, ca într-un coridor de crengi şi arbuşti.

Când s-a apropiat la numai câţiva metri, Werper s-a dat câţiva paşi înapoi pentru a se pune mai bine la adăpost. În spatele lui ceva s-a mişcat.

Nu era pic de vânt aşa că această mişcare a

frunzelor din spatele lui, probabil că au fost provocate de un animal. Belgianul a privit cu mare atenţie tufa care se afla la numai trei metri de el şi care prindea viaţă.

O formă mare şi galbenă s-a ridicat, cu o coamă enormă şi cu doi ochi verzi strălucitori. Werper era cât pe aici să scoată un ţipăt de spaimă, dar din partea cealaltă venea tot o fiinţă care îi dorea moartea.

A rămas locului, paralizat de spaimă.

Arabul era însă deja foarte aproape. Leul şi-a schimbat gândul şi se pregătea să sară acum asupra călăreţului.

Werper a văzut capul enorm al felinei carnivore întorcându-se spre arabul călare, iar inima lui a încetat să îi bată câteva clipe.

Aştepta rezultatul acestei întoarceri de situaţie.

Călăreţul venea fără nici o teamă spre locul unde era Werper şi leul. Dacă animalul nervos pe care îl călărea acest arab se sperie de mirosul leului şi va fugi, Werper era servit ca mic dejun al regelui junglei!

Calul însă era liniştit şi nici nu bănuia prezenţa leului. Se apropia agale cu frâul între dinţi şi cu gâtul încovoiat.

Belgianul s-a întors să vadă reacţiile leului. Călăreţul s-a apropiat acum chiar în faţa leului, dar acesta încă nu era hotărât să atace.

Nu cumva carnivorul aştepta ca aceştia să treacă şi apoi să îl atace pe Werper?

Belgianul s-a cutremurat şi s-a ridicat puţin ca să se mai îndrepte. În aceeaşi clipă, leul a sărit drept în pieptul călăreţului.

Calul a scos un nechezat puternic de spaimă şi a sărit în lături, aproape să îl doboare pe belgian. Leul l-a doborât pe călăreţ, iar calul a sărit din nou pe potecă, pornind într-un galop nebun spre vest.

Dar nu a mers singur. Când s-a apropiat de Werper,

acesta a observat imediat că nu mai este nimeni pe spinarea animalului şi a profitat imediat de această ocazie.

Punând o mână pe şa şi cu cealaltă prinzând coama calului, s-a urcat pe animalul speriat.

Peste o jumătate de oră după această întâmplare, un sălbatic alb cu o statură uriaşă, venea azvârlindu-se pe crengile copacilor. S-a oprit şi a adulmecat mirosurile din junglă.

A simţit imediat mirosul de sânge amestecat cu cel al lui Numa şi a început să asculte cu mare atenţie. De la o foarte mică distanţă, dinspre potecă, se auzea foarte bine, zgomotul făcut de leu, care îşi devora prada.

Zgomotul zdrobirii oaselor, înghiţirea unor bucăţi enorme de carne şi mârâitul de satisfacţie arătau că regele animalelor mănâncă prin apropiere, cu multă poftă.

Tarzan s-a apropiat de leu, privindu-l printre crengile copacilor. Nu şi-a dat nici o osteneală pentru a se ascunde şi era convins că Numa l-a simţit.

Leul a început să mârâie, prevenindu-l pe intrusul care îl deranja de la masă.

Tarzan s-a apropiat şi s-a urcat pe o creangă, chiar deasupra locului unde animalul mânca. Vedea ce mânca leul, dar forma aceea era oare omul pe care îl urmărea?

Nu prea îi venea să creadă şi s-a hotărât să se apropie să fie sigur. După miros, belgianul a ajuns aici, deci trebuia să fie sigur că prânzul lui Numa era chiar fiinţa pe care o căuta.

A trecut dincolo de locul unde se ospăta leul, mirosind în jur. Mirosul omului pe care îl urmărea nu trecea de locul unde înfuleca leul.

S-a întors în copac şi a început să examineze de sus, cadavrul sfâşiat de leu, în speranţa că va putea zări punga cu pietricelele colorate. Nu era însă nici urmă de

pungă!

A început să strige la leu, încercând să îl gonească. Dar singurul rezultat pe care l-a obţinut cu această tactică a fost să îl înfurie pe leu.

Atunci a încercat să arunce cu crengi îl el, însă Numa nu avea de gând să se ridice de pe prada lui şi să plece.

Tarzan şi-a scos atunci o săgeată, întinzând coarda arcului său subţire până la refuz. A trimis o săgeată ascuţită cu toată forţa armei sale primitive.

Săgeata a pătruns adânc între coastele leului, care a sărit în sus cu un răcnet de furie, amestecat de un urlet de durere din cauza săgeţii înfipte în el.

S-a ridicat furios, ca să se repeadă la Tarzan, dar s-a oprit ca să tragă cu dinţii de săgeata care ieşea din blana sa. Nu a reuşit să o tragă afară şi s-a hotărât să îl atace pe acest om.

A sărit până la mijlocul potecii şi a început să se plimbe furios sub creanga pe care era aşezat cel care a tras cu săgeata. O altă săgeată a pornit din acelaşi arc elastic, oprindu-se în şira spinării.

Leul s-a clătinat şi s-a oprit din mişcările sale nervoase. S-a aplecat de parcă ar fi băut prea mult şi s-a prăbuşit paralizat în praf.

Tarzan a sărit din adăpostul lui, s-a repezit la Numa şi i-a înfipt adânc în piept suliţa sa grea. A scos săgeţile din corpul leului şi s-a apropiat de rămăşiţele mutilate ale omului atacat de leu.

Faţa îi era de nerecunoscut. Îmbrăcămintea nu era nici un indiciu asupra identităţii acestui nenorocit, pentru că belgianul s-ar fi putut îmbrăca în astfel de haine, trăind împreună cu arabi în aşezarea fortificată.

Tarzan era sigur că se află în faţa cadavrului celui care îl prădase, încât a renunţat să mai încerce să se asigure de identitatea celui atacat de Numa. Nici nu şi-a

mai folosit mirosul fin, mai ales că locul era plin de miros de sânge şi de leu.

S-a gândit să caute punga, dar aceasta nu se găsea niciunde, nici asupra cadavrului, nici în jur.

Tarzan era foarte dezamăgit, dar nu de pierderea pungii, ci de faptul că Numa l-a privat de plăcerea unei răzbunări. Tot întrebându-se cu mirare ce s-ar fi putut întâmpla cu punga lui, a pornit pe cărare, în direcţia de unde venise.

În creierul lui, concepea un plan de a intra în tabăra arabilor şi de a căuta acolo punga, în fiecare cort sau colibă.

A luat-o spre sud acum, în intenţia de a vâna ceva şi de a-şi potoli foamea, înainte de a se face foarte cald. Apoi se gândea că se va adăposti aproape de tabăra arabilor, unde se va odihni într-un copac înalt şi stufos, unde la fel de bine putea să tragă şi un pui de somn până la lăsarea serii.

De îndată ce Tarzan a dispărut de pe potecă, printre copaci a apărut un războinic negru. Înalt şi voinic, care alerga într-un trap mărunt, mergând spre răsărit.

A observat cadavrul leului şi o expresie de nedumerire a apărut pe faţa sa. de îndată ce a început să examineze rănile care au pricinuit moartea regelui junglei.

Deşi Tarzan scosese săgeţile, pentru Mugambi era clar ce a provocat moartea acestui animal feroce, de parcă ar fi văzut suliţa şi săgeţile încă înfipte în leu.

Mugambi s-a uitat în jur cu multă atenţie. Corpul leului era cald încă şi deci cel care l-a doborât trebuia să fie pe aproape.

Însă nici o fiinţă omenească nu se vedea.

Mugambi a dat din cap foarte îngrijorat şi a mers mai departe, dar de data aceasta cu mai multă atenţie, privind în jur de foarte multe ori.

A mers aşa toată ziua, oprindu-se din când în când, pentru a o striga pe Jane Clayton. Spera că va fi auzit de stăpâna lui, însă în loc de răspuns, a dat peste un alt necaz.

Dinspre nord-est, cu mai multe luni în urmă. Abdul Murak, pornise în căutarea banditului Ahmet Zec, în fruntea unui detaşament de soldaţi indigeni. Ahmet Zec îl jignise pe împăratul Menelik, conducând expediţii de vânătoare de sclavi în interiorul graniţelor conduse de acest împărat puternic.

Tocmai în ziua aceea când s-au întâmplat cele povestite mai sus, Abdul Murak a făcut un scurt popas pe cărarea pe care Werper şi Mugambi au folosit-o în drumul lor spre răsărit.

Nu mult timp după ce călăreţii lui Abdul Murak au descălecat, belgianul, fără să bănuiască ceva, a trecut cu calul chiar prin mijlocul taberei pe care Abdul Murak voia să o ridice.

A fost înconjurat şi dat jos de pe cal. Werper i-a spus lui Abdul Murak că este francez şi că vânează în Africa, dar că a fost atacat de nişte bandiţi necunoscuţi, care i-au ucis întreaga escortă, el fiind singurul supravieţuitor.

După câteva minute de discuţii. Werper şi-a dat seama de adevărata destinaţie a acestei mici armate şi dându-şi seama că are de a face cu inamicii lui Ahmet Zec, inima i-a venit la loc.

Însă de teama de a fi dus din nou în apropierea banditului arab, l-a încredinţat pe Abdul Murak că Ahmet Zec comandă nişte forţe foarte numeroase şi puternic înarmate şi că acum este într-o expediţie spre sud.

Abdul Murak s-a gândit că i-ar trebui cam multă vreme până să îl găsească pe banditul arab, iar într-o confruntare directă, rezultatul nu i-ar fi deloc favorabil, s-a hotărât să-şi aşeze tabăra exact unde erau, iar a doua zi să pornească spre casă.

Spre prânz, cei din tabără au auzit nişte sunete.

— Lady, lady, lady! se auzeau strigăte din pădure.

Soldaţii lui Abdul Murak fiind foarte prudenţi, s-au îndreptat spre junglă în direcţia acelei voci.

S-au întors după o jumătate de oră, târându-l pe Mugambi. Negrul l-a observat imediat pe oaspetele stăpânului său, cel care intrase în tabăra arabilor. Însă a crezut de cuviinţă să nu vorbească despre el sau să arate prin vreun gest că l-a recunoaşte.

I-a spus lui Abdul Murak că locuieşte mai la sud şi că a trecut prin acea pădure pentru a vâna. I-a rugat pe soldaţi să îi dea drumul, pentru a-şi continua drumul spre casă.

Abdul Murak însă a admirat fizicul acestui războinic şi s-a hotărât să îl ia cu el, pentru a-l dărui regelui Menelik. După câteva minute, Werper şi Mugambi au fost puşi sub pază

Cu această ocazie, Werper şi-a dat seama că şi el este prizonier şi nu oaspete în acea tabără de războinici băştinaşi. Zadarnic a început să protesteze, iar când a ridicat vocea, unul dintre soldaţi l-a lovit peste faţă fără milă, spunându-i că îl va împuşca dacă nu termină cu gălăgia.

Mugambi însă nu era deloc îngrijorat, pentru că spera că în lunga expediţie ce va urma, va găsi destule prilejuri de a evada. Dorea ca aceşti soldaţi să îşi facă o impresie bună despre el, punându-le o mulţime de întrebări despre ţara lor şi despre puternicul lor împărat.

Manifesta o dorinţă vie de a ajunge cât mai repede în ţara lor, în capitala lor, Addis Abeba, despre care soldaţii povesteau că este un oraş foarte bogat. Toţi credeau că acest negru nu va încerca să fugă, aşa că paza lui era de fapt inexistentă

Mugambi dorea neapărat să ştie cât mai multe de soarta lui Tarzan şi îl întreba de multe ori pe Werper cam

ce ştie despre stăpânul lui sau despre autorii atacului împotriva fermei. Werper era la fel de convins că identificarea lui de către Mugambi i-ar aduce multe necazuri, însă nu i-a povestit prea multe, lăsându-l pe negru să creadă, că habar nu are de atacul asupra fermei.

Cel puţin aşa credea că Mugambi va fi înşelat în legătură cu faptul că făcuse parte din banda de criminali ai lui Ahmet Zec.

Dar într-una din zile, Mugambi a descoperit ceva care l-a surprins foarte mult.

Detaşamentul de soldaţi şi-a instalat tabăra în apropierea uni râu, într-una dintre cele mai călduroase zile ale acelui anotimp. Apa era limpede de se vedeau toate pietrele de pe fund

În această parte a Africii, crocodilii erau mai puţini, aşa că soldaţii au profitat de această ocazie, pentru a se spăla şi a-şi curăţa echipamentul.

Şi celor doi prizonieri li s-a dat voie să facă baie. Când Werper s-a dezbrăcat, Mugambi a observat grija cu care albul ţinea ceva legat de cămaşă şi mai ales faptul că nu dorea ca acest obiect să fie văzut de cineva.

Tocmai aceste precauţiuni au stârnit curiozitatea lui Mugambi. Deodată, Werper a scăpat acel obiect din mână. Pe pământ a căzut o pungă de piele din care au ieşit câteva pietre preţioase.

Acest războinic negru nu era un sălbatic neştiutor, pentru că fusese cu stăpânul lui în Anglia şi cunoştea valoarea pietrelor preţioase şi a banilor.

Şi-a adus aminte că a stat multe minute în faţa unor vitrine unde a văzut obiecte minunate făcute din astfel de pietricele frumos colorate.

În clipa când a văzut nestematele rostogolindu-se pe malul apei şi-a dat seama că ele reprezintă o valoare imensă Dar în acelaşi timp şi-a dat seama şi de altceva,

care i-a atras atenţia.

De zeci de ori a văzut el acea pungă atârnând la şoldul lui Tarzan, în zilele când stăpânul lui dorea să se ducă în junglă şi să îşi amintească de viaţa sălbatică pe care a dus-o atâţia ani.

Atunci, se înconjura de războinicii lui dragi, se dezbrăca de hainele lumii civilizate şi îşi lua echipamentul de vânător sălbatic, mergând să vâneze lei şi leoparzi.

Werper a văzut imediat reacţia negrului, dar s-a aplecat şi şi-a adunat pietrele, punându-le la loc în pungă. S-a uitat la Mugambi cu un aer indiferent, după care s-a dus să facă o baie.

A doua zi, Abdul Murak era foarte furios că războinicul cel voinic pe care dorea să îl ducă în dar împăratului lor, a fugit în timpul nopţii.

Werper era şi el îngrozit şi imediat şi-a pipăit buzunarul în care era punga. Aceasta era acolo, la locul lui, cu conţinutul intact.

CAPITOLUL XVI - Tarzan conducător al manganilor

Ahmet Zec, împreună cu doi oameni de-ai lui, a făcut un mare ocol spre sud pentru a-i tăia belgianului drumul de scăpare. Ceilalţi s-au dispersat în diverse direcţii, astfel că erau răspândiţi pe o arie foarte întinsă pe care o micşorau spre centru.

Ahmet şi cei doi călăreţi s-au oprit pe la amiază să se odihnească puţin. Doreau să stea la umbră câteva ore la marginea unei câmpii.

Şeful bandiţilor era în toane foarte rele. Era furios că a fost întrecut în şiretenie de către un necredincios, dar în acelaşi timp a pierdut şi punga aceea cu multe pietre

preţioase, pe care dorea neapărat să o aibă.

Allah avea tot dreptul să fie supărat pe el!

Oricum, mai avea o şansă de a face rost de bani. I-a rămas acea prizonieră, pe care va primi un preţ bun la târgul de sclavi din nord şi apoi era comoara îngropată lângă ferma pe care au prădat-o.

Un zgomot uşor l-a trezit dintre gândurile acestea. A pus mâna pe puşcă, fiind gata să o folosească la nevoie.

Le-a făcut semn oamenilor săi să fie pregătiţi pentru a se apăra şi să facă linişte.

Toţi trei aşteptau cu atenţia încordată să vadă ce va apare de după crengi.

Peste câteva secunde crengile s-au dat la o parte şi a apărut capul unei femei, care privea speriată în dreapta şi în stânga. După câteva clipe, după ce s-a asigurat că nu este nici un pericol, a ieşit în poiană.

Ahmet Zec abia şi-a putut înăbuşi un strigăt de surpriză.

Era prizoniera pe care o credea bine păzită în tabăra lui fortificată.

După toate aparenţele, femeia era singură, dar arabul a aşteptat câteva minute ca să fie sigur. Abia după aceea s-a hotărât să meargă şi să o prindă.

Jane Clayton a pornit să traverseze câmpia. Până atunci, scăpase de două ori de sub urmărirea unor carnivore, dar era hotărâtă să facă toate eforturile pentru a ajunge acasă, la fermă.

Deşi era disperată, şi-a pus în gând că trebuie să ajungă acasă, altminteri o aşteaptă moartea.

În acest timp, arabii o pândeau din spatele unor copaci, iar Ahmet Zec a observat cu satisfacţie că Jane venea drept spre ei.

Însă o altă fiinţă privea la această scenă cu acelaşi interes. Doi ochi o urmăreau cu o privire tulburată de o imagine nedefinită că ar cunoaşte această femeie.

Dinspre pădure a apărut deodată o maimuţă uriaşă, care făcea un zgomot nemaipomenit. Crengile trosneau sub picioarele sale grele şi mârâia ameninţător.

Femeia s-a întors să vadă ce sunt aceste zgomote şi spre groaza ei a văzut maimuţoiul enorm. Un alt exemplar, la fel de mare şi de periculos era în urma primului.

A ţipat şi a început să alerge mai repede în direcţia pe care o avusese mai înainte. Când a ajuns la marginea poienii, a dat peste Ahmet Zec şi cei doi călăreţi ai lui, care au prins-o.

Însă în acelaşi timp, un alb uriaş cu pielea bronzată, sări de pe crengile din apropiere, aproape gol. S-a îndreptat spre maimuţe şi le-a strigat ceva cu o voce guturală şi fără să aştepte efectul acestor sunete asupra enormelor animale, s-a întors, repezindu-se la arabi.

Femeia se zbătea în braţele atacatorilor ei şi întorcându-şi capul, l-a văzut pe Tarzan. Faţa i s-a luminat de speranţă.

— John, a strigat ea, slavă Domnului că ai sosit la timp!

În spatele lui Tarzan veneau maimuţele, mirate de cele ce se întâmplă, dar supunându-se comenzii omului alb.

Arabii şi-au dat seama că nu mai au vreme să încalece şi să se pregătească de plecare cu captiva lor. Omul alb şi maimuţele puternice erau lângă ei.

Ahmet Zec l-a recunoscut pe albul acesta şi a încercat să se gândească la un plan de a scăpa. Dorea ca acum să îl omoare pe acest om periculos, de care voia să scape de foarte multă vreme.

Le-a strigat oamenilor săi să ia armele şi să pornească la atac împotriva sălbaticului, care venea spre ei.

Cei doi arabi, care îl însoţeau pe Ahmet Zec, au tras

aproape simultan asupra atacatorilor. Tarzan şi două dintre maimuţe au căzut cu fata în jos, în iarba deasă.

Zgomotul armelor de foc le-a făcut pe celelalte maimuţe să se oprească şi profitând de această întrerupere a atacului, arabii au încălecat şi au luat-o cu ei şi pe Jane, care era zdrobită de durere, cu toate speranţele pierdute.

Au ajuns din nou în aşezarea lor fortificată, iar lady Greystoke a fost trimisă în coliba bine păzită. De data aceasta însă a fost legată de un stâlp.

Unul câte unul, arabii trimişi după belgian se întorceau cu mâinile goale. Cu fiecare care venea fără un rezultat, furia lui Ahmet Zec creştea, încât nici unul dintre oamenii lui nu mai dorea să dea ochii cu el.

Ameninţa, înjura şi se plimba nervos prin cortul lui. Dar această furie nu îi era de nici un folos.

Werper era dus şi odată cu el şi punga cu nestemate.

După ce arabii au încălecat şi au fugit, maimuţele şi-au îndreptat privirile spre cei care căzură la pământ. Unul era mort, dar celălalt şi maimuţa albă mai respirau.

Maimuţele s-au adunat în jurul celor doi supravieţuitori şi au început să mormăie şi să se agite.

Primul care şi-a revenit a fost Tarzan. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur. Apoi şi-a examinat rana de la umăr din care a curs sânge foarte mult.

Rana era adâncă, iar sângele îi mai curgea. Glontele l-a lovit, însă nu i-a provocat nici o leziune internă gravă.

S-a sculat cu greu în picioare şi şi-a îndreptat privirile spre locul unde dorise să fugă şi să o ia pe acea femelă pentru care simţea ceva foarte interesant şi nefiresc.

— Unde este ea?

— Au luat-o tarmanganii cu ei, a răspuns unul dintre maimuţoii de lângă el.

— Dar tu cine eşti de vorbeşti limba manganilor? a întrebat un alt maimuţoi.

— Eu sunt Tarzan, cel mai mare şi cel mai puternic dintre vânătorii pădurii. Când strig eu, toate fiinţele din junglă tac, tremurând de groază. Sunt Tarzan al maimuţelor. Am fost plecat, dar acum m-am întors la poporul meu.

— Da, a început să vorbească unul dintre maimuţoii bătrâni. Îl cunosc. Este Tarzan, regele pădurii. Bine că te-ai întors. Acum vom avea vânat destul!

Celelalte maimuţe s-au întors spre Tarzan şi au început să îl miroasă. Acesta stătea nemişcat, cu colţii pe jumătate rânjiţi, cu muşchii încordaţi, gata de atac.

Însă nimeni nu i-a contesta dreptul de a fi cu ei. Apoi şi-au îndreptat atenţia spre celălalt supravieţuitor.

Şi acesta nu a fost rănit decât foarte uşor, glontele lovindu-l în cap şi ameţindu-l. După ce şi-a revenit, a pornit după ceilalţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Maimuţele i-au povestit lui Tarzan că au pornit spre răsărit, când deodată au simţit mirosul de femelă tarmangani şi au urmărit-o.

Acum însă doreau să îşi continue drumul, dar Tarzan a spus că doreşte să îi urmărească pe călăreţi şi să le ia femela.

După multe discuţii, în care niciuna din părţi nu a cedat, au ajuns la un compromis, că mai întâi vor pleca să vâneze câteva zile spre est, apoi vor merge în tabăra arabilor pentru a lua femela.

Şi cum timpul nu are mare importanţă la cei care trăiesc în junglă, Tarzan a consimţit să vâneze cu ei câteva zile. Apoi se gândea că rana din umăr trebuie să se vindece înainte de a se putea duce să se lupte cu tarmanganii, care aveau armele lor de foc atât de periculoase.

Şi astfel, pe când Jane Clayton era împinsă în

închisoarea ei şi legată strâns de mâini şi de picioare, singurul ei protector şi salvator se plimba liber prin junglă, depărtându-se de ea, în tovărăşia a douăzeci de maimuţoi păroşi.

Era între ei aceeaşi atmosferă prietenească, ca şi acea familiaritate cu care îi înconjura pe prietenii lui de la Londra, din cele mai selecte cluburi de aristocraţi.

Dar în creierul lui circula acum o idee, care începea să prindă rădăcini foarte puternice, ideea că el trebuia să fie altundeva şi printre altfel de creaturi şi nu în mijlocul acestor maimuţe.

Era obsedat şi de gândul de a porni cât mai repede după acei călăreţi, pentru a salva femela răpită de ei. pentru care avea acele sentimente ciudate. Dar pentru el era importantă „prinderea” ei, mai degrabă decât „salvarea” ei.

El nu era decât o fiară din junglă şi dorea ca această femelă să fie a lui şi nu a altuia.

Din primul moment când i-a simţit mirosul din luminişul în care arabii au prins-o, a ştiut că a regăsit femela pentru care avea acea pasiune inexplicabilă şi atât de puternică.

Punga cu pietrele colorate îi ocupa doar o mică parte din gânduri. Însă ducându-se în aşezarea arabilor, o va căuta şi o va lua împreună cu femela lui.

În aceeaşi zi, va fi posesorul pungii şi a femelei!

Apoi se va putea întoarce printre maimuţele lui, împreună cu noua lui soţie şi cu jucăriile acelea colorate şi va pleca cu ei la vânătoare, departe de ţinuturile oamenilor.

Dorea să ducă o viaţă liniştită, fără griji, vânând şi luptând cu fiinţele junglei.

Le vorbi maimuţelor despre aceste planuri, încercând să îi convingă să îl însoţească. Au refuzat însă aproape toţi, în afară de doi: Taglu şi Ciule.

Acesta din urmă era tânăr, puternic şi înzestrat cu o inteligenţă superioară celorlalte maimuţe. Avea şi o imaginaţie foarte bogată.

Această expediţie îl atrăgea mult, mai ales prin ineditul ei.

Taglu însă avea un gând ascuns, despre care dacă Tarzan ar fi aflat l-a fi ucis imediat într-un acces de gelozie.

Maimuţoiul acesta nu mai era tânăr. Era însă un exemplar cu o musculatură puternică. Taglu era foarte şiret, dar şi crud, având o experienţă bogată de viaţă de junglă plină de primejdii, la tot pasul.

Mărimea lui excepţională şi greutatea sa cu mult peste media obişnuită a speciei lui, l-a făcut învingător în multele confruntări cu masculi mai tineri şi mai agili.

Avea însă o fire supărăcioasă şi era veşnic încruntat. Fără ca Tarzan să bănuiască, Taglu îl ura cu o înverşunare pe care şi-o ascundea numai pentru că forţa imensă a acestei creaturi albe îi impunea respect şi o teamă inexplicabilă.

Aceştia erau aşadar cei cu care trebuia Tarzan să meargă în satul banditului arab Ahmet Zec. La plecarea celor trei, restul tribului le-a aruncat o ultimă privire lungă, apoi toţi şi-au reluat vechile îndeletniciri, dintre care cea mai importantă era căutarea hranei.

Tarzan a avut multe necazuri ca să menţină mintea maimuţoilor lui concentrată asupra scopului expediţiei lor. pentru că maimuţele nu se pot concentra multă vreme asupra unui singur obiect sau asupra unui singur gând.

A porni într-o călătorie ca aceasta pe care a intenţionat-o Tarzan şi având o destinaţie precisă era un lucru cu mult mai simplu decât să ai în vedere numai acest scop cel puţin până ajungi acolo unde ai avut intenţia.

Iar ca să distragi atenţia unei maimuţe în junglă este lucrul cel mai simplu!

La început, Ciule a fost de părere să alerge imediat spre satul arabilor, de parcă ar fi fost la o aruncătură de băţ şi nu la o distanţă de câteva zile de mers. Dar la numai câteva minute după ce au pornit, atenţia lui s-a concentrat asupra unor rime care ieşeau de sub un copac căzut nu de multă vreme.

Tarzan, care a observat imediat lipsa lui Ciule s-a întors şi l-a găsit aplecat sub trunchiul putred al copacului doborât, preocupat să sape găuri adânci după râme şi viermi suculenţi. Un astfel de meniu nu trebuie să mire pe nimeni pentru că viermii fac parte din delicatesele hranei din junglă.

Tarzan nu l-a putut dezlipi pe Ciule de lângă trunchiul căzut şi a trebuit să aştepte până maimuţoiul s-a săturat. Nu dorea să se lupte cu el, pentru că fiecare minut era preţios în această expediţie.

Când Ciule şi-a terminat masa, a pornit cu Tarzan după Taglu. Dar acesta a dispărut în desişul junglei şi nu era nicăieri.

Au mers câteva minute şi l-au văzut distrându-se cu o veveriţă rănită. Bietul animal încerca să se scoale, iar când făcea câţiva paşi, maimuţoiul răutăcios o lovea cu palma, doborând-o din nou la pământ.

S-a jucat aşa câteva minute după care s-a plictisit şi a devorat veveriţa pe care a chinuit-o înainte de a o omorî.

Din cauza atâtor întârzieri, călătoria lui Tarzan spre satul lui Ahmet Zec s-a prelungit foarte mult. Dar el avea răbdare, pentru că în mintea lui şi-a făcut un plan, în care avea nevoie de cei doi maimuţoi puternici.

Iar după cum am mai amintit, nu era uşor să menţii ideea exactă a acestei expediţii în mintea unor maimuţoi primitivi. Ciule era permanent nemulţumit că drumul

este prea lung, iar perioadele de odihnă foarte scurte.

Cu plăcere ar fi renunţat la această excursie aventuroasă, dacă Tarzan nu i-ar fi povestit tot timpul despre ademenitoarele depozite de alimente din satul tarmanganilor.

Taglu era copleşit de gândul lui secret şi de multe ori ar fi abandonat şi el expediţia, dacă nu ar fi fost atras de acel lucru minunat la care se gândea mai tot timpul.

Într-o după-amiază fierbinte ale unei zile tropicale toride, simţurile extrem de dezvoltate ale celor trei, le-au dat de ştire că se găsesc în apropierea aşezării arabilor.

Au început să se furişeze încet, la adăpostul vegetaţiei dese.

Înainte mergea uriaşul tarmangani, cu pielea lui netedă şi arsă de soare, lucind din cauza transpiraţiei provocate de mersul rapid prin jungla fierbinte.

Era urmat de Ciule şi Taglu, care erau simple caricaturi ale staturii semeţe ale conducătorului lor. Mergeau în tăcere, ajungând repede la gardul care înconjura aşezarea. Aici, s-au urcat pe un copac mare, de unde se vedea în interior.

Era un loc ideal pentru a ţine sub observaţie satul fortificat al lui Ahmet Zec.

Un călăreţ, îmbrăcat în alb şi purtând un turban mare a ieşit pe porţile satului. Tarzan le-a şoptit ceva celor doi şi a pornit-o după acest călăreţ.

Arabul călărea în trap uşor, neştiind de fiinţa care s-a hotărât să îl urmărească. Tarzan a făcut un mic ocol şi a mărit viteza deplasării sale printre copaci, ajungând într-o poiană, unde l-a aşteptat pe arab.

La marginea poienii, s-a oprit pe o creangă, care atârna deasupra cărării. Victima se apropia fredonând un cântec popular al ţinuturilor din nord.

Tarzan era hotărât să ucidă. Era aceeaşi persoană care cu câtăva vreme în urmă şi-a ocupat locul în

Camera Lorzilor de la Londra, ca un membru respectat şi distins al acestei adunări de aristocraţi onorabili.

Arabul a apărut şi a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan. S-a auzit un foşnet uşor, iar calul a simţit că un alt călăreţ îi sare în spinare.

Arabul a fost prins şi smuls din şa. Tarzan l-a târât printre copaci, iar peste câteva minte s-a înapoiat cu nişte haine în mână. S-a apropiat din nou de cei doi maimuţoi povestindu-le pe scurt ce s-a întâmplat.

Cei doi maimuţoi au pipăit stofa, au mirosit hainele şi le-au dus la urechi ca să le asculte foşnetul. Tarzan însă le-a tăiat cheful de joacă, poruncindu-le să îl urmeze.

S-au îndepărtat puţin de aşezare, unde s-au ascuns din nou şi au aşteptat. Dar după câteva minute, alţi doi călăreţi, de data aceasta negri lui Ahmet Zec, îmbrăcaţi în haine de arabi, au apărut dinspre junglă, mergând încet spre sat.

Râdeau şi vorbeau zgomotos, dar viaţa lor s-a sfârşit foarte repede, fără să îşi mai termine poveştile. Cele trei fiinţe puternice nu cunoşteau milă pentru oameni.

Tarzan le-a luat hainele şi turbanele şi le-a dus la locul unde ascunsese şi primul rând de haine furat de la călăreţul arab. I-a îmbrăcat pe cei doi maimuţoi în hainele albe şi s-a îmbrăcat şi el la rândul lui.

Păreau ca trei oşteni de-ai lui Ahmet Zec, care se odihneau pe creanga unui copac înalt. Au rămas acolo până s-a întunecat.

Tarzan şi-a concentrat toată atenţia asupra colibelor şi corturilor din sat, pentru a se putea orienta mai bine noaptea. Deasemenea, mai ştia că există şi o colibă unde simţise acel miros de femelă.

A văzut două santinele postate în faţa cortului lui Ahmet Zec şi ceva îi spunea că acolo trebuie să fie punga cu pietricelele colorate.

La început, cei doi maimuţoi au fost încântaţi de hainele lor. Pipăiau stofa şi o miroseau şi se uitau unul la celălalt cu satisfacţie şi admiraţie.

Ciule, care era mai tânăr şi mai jucăuş, şi-a întins braţul păros şi i-a îndesat turbanul lui Taglu. Acesta s-a supărat pentru că nu avea chef de joacă.

Nimeni nu avea dreptul să pună laba pe el, doar dacă dorea să îl caute de purici. Altminteri, acest gest însemna un început de atac.

Iar această apăsare peste ochi a obiectului care mirosea a tarmangani nu semăna nici pe departe cu un căutat de purici. Era atacat! Ciule l-a provocat.

A început să mârâie înfiorător şi a sărit la gâtul celuilalt, fără să îşi mai ridice turbanul şi să vadă unde sare.

Tarzan s-a aşezat între ei doi şi după ce i-a apucai pe amândoi de unde a putut, i-a aruncat de pe creangă, reuşind să îi despartă.

La strămoşii omului, scuzele nu erau cunoscute, iar explicaţiile inutile şi zadarnice. Tarzan le-a distras atenţia de la motivul încăierării, începând să le expună planul de atac asupra satului.

Maimuţoii sunt obişnuiţi să se bată foarte des între ei. În aceste dispute se pierea mai mult păr decât sânge, aşa că astfel de altercaţii erau repede uitate.

Cei trei s-au aşezat din nou pe o creangă, aşteptând momentul când locuitorii se vor linişti şi vor putea pătrunde în sat.

După ce s-a întunecat, Tarzan le-a făcut semn să coboare şi făcând un mic ocol au pornit spre gardul înalt. Tarzan mergea cu hainele ridicate, pentru a se putea deplasa mai repede. A făcut o mică săritură şi a ajuns până pe vârful gardului. Îi era teamă că maimuţele îşi vor rupe hainele şi i-a rugat să aştepte până se va gândi cum să se urce şi ei pe gard.

Şi-a întins suliţa spre Ciule şi acesta apucând vârful s-a ridicat până sus pe gard. Într-o clipă era lângă Tarzan. La fel s-a urcat şi Taglu.

Apoi au sărit toţi trei în interiorul satului. Tarzan i-a condus până lângă coliba în care era închisă Jane Clayton. Deschizătura din spate fusese reparată, aşa că a căutat un alt loc prin care să se strecoare.

Dar mai întâi a trebuit să miroasă locul, pentru a se încredinţa că ea este acolo. Cei doi maimuţoi au început să miroasă şi ei, împreună cu conducătorul lor

Fiecare dintre cei trei a simţit mirosul femelei din interiorul colibei, dar reacţiile lor au fost diferite, în funcţie de temperament, obiceiuri şi intenţii de moment.

Pe Ciule mirosul nu l-a interesat în mod deosebit. Femela era pentru Tarzan. Tot ce dorea el era să se ducă la depozitele de alimente ale tarmangani lor şi să mănânce cât mai mult, aşa cum le-a făgăduit Tarzan.

Însă şiretul Taglu şi-a dat seama că este foarte aproape de îndeplinirea vechii sale dorinţi. Este adevărat că în timpul expediţiei, ar fi dorit de multe ori să renunţe la gândul lui mai vechi, dar de fiecare dată Tarzan le aducea aminte de ce merg ei spre satul tarmanganilor şi ce trebuie ei să facă acolo.

Îşi lingea buzele enorme, iar ochii îi erau mici de satisfacţie, că a reuşit să ajungă aici.

Tarzan era mulţumit că a găsit femela pe care o dorea, dar acum s-a îndreptat cu cei doi spre cortul lui Ahmet Zec.

Un arab care trecea pe acolo i-a observat, precum şi vreo doi negri care stăteau de vorbă lângă o colibă. Dar fiind întuneric, iar hainele aveau mâneci lungi, care acopereau labele păroase ale maimuţelor, nu au fost recunoscuţi, mai ales că toţi trei s-au aşezat pe pământ, de parcă ar fi vrut să înceapă o discuţie serioasă.

Apoi, s-au ridicat şi s-au îndreptat spre cortul lui

Ahmet Zec. Au trecut în spate şi au început să asculte. Banditul arab vorbea cu mai mulţi dintre soldaţii lui.

Tarzan asculta cu foarte mare atenţie.

CAPITOLUL XVII - Jane este în pericol

Locotenentul Albert Werper era îngrozit de soarta ce îl aştepta la Addis Abeba şi începea să îşi facă planuri de evadare. Dar după fuga lui Mugambi, abisinienii şi-au dublat paza, pentru a-l împiedica pe belgian să urmeze exemplul negrului.

O vreme s-a gândit să îl miruiască pe Abdul Murak cu o parte a conţinutului pungii sale. Dar temându-se ca abisinianul să nu pretindă toate nestematele ca preţ al eliberării, Werper, stăpânit de lăcomie, a căutat o altă modalitate de a ieşi din încurcătură.

În mintea lui începea să ia contur un plan, care putea să aibă sorţi de izbândă, lăsându-l în posesia pietrelor scumpe, dar satisfăcând în acelaşi timp şi lăcomia africanului, care trebuia convins că belgianului i s-a luat tot ce putea oferi.

Astfel că a doua zi după evadarea lui Mugambi, Werper s-a dus în cortul lui Abdul Murak. Acesta era foarte supărat, iar faţa îi era încruntată.

Werper însă s-a încurajat singur, gândindu-se că acest negru, chiar dacă era supărat, nu s-ar da la o parte să se îmbogăţească fără efort.

Abdul Murak s-a uitat la el şi l-a întrebat scurt:

— Ce vrei?

— Libertatea, a răspuns la fel de scurt belgianul. Negrul a zâmbit şi s-a uitat apoi din nou supărat la el.

Încât acesta a dat un pas înapoi

— Şi pentru asta m-ai deranjat tu acum, ca să îmi spui o asemenea prostie?

— Pot să plătesc, a răspuns Werper Abdul Murak a început să râdă cu poftă

— Să plăteşti? a strigat el. Cu ce? Cu cârpele pe care le porţi? Sau poate ai o mie de kilograme de fildeş sub cămaşă.

S-a ridicat furios şi a continuat:

— Ieşi afară! Eşti un dobitoc! Să nu mai vii la mine cu minciuni din acestea, că te voi biciui!

Dar Werper nu s-a speriat. Dacă nu insista, libertatea sau poate viaţa lui va fi pierdută.

— Ascultă-mă! Dacă vei avea atâta aur cât ar putea căra zece oameni, m-ai duce spre coloniile britanice?

— Aur cât să ducă zece oameni? a repetat uluit Abdul Murak. Eşti nebun! Unde ai tu atâta aur?

— Ştiu unde este ascuns, a continuat Werper. Dacă îmi promiţi să mă ajuţi, te conduc eu acolo. Îţi sunt de ajuns zece încărcături?

Abdul Murak a încetat să mai râdă S-a uitat la belgian cu mai multă atenţie.

Individul din faţa lui părea sănătos la minte, dar totuşi... zece încărcături de aur!

Abisinianul a rămas câteva clipe pe gânduri.

— Bine, te duc unde vrei şi te eliberez. Cât de departe
este aurul acesta?

— Este de mers cam o săptămână, spre sud, a explicat Werper.

— Dar dacă nu mai este acolo unde zici tu, îţi dai seama ce te aşteaptă?

— Dacă aurul nu este acolo, mă poţi ucide. Ştiu bine că este acolo, pentru că am fost de faţă când a fost îngropat, însă este o cantitate cu mult mai mare decât ţi-am spus. Este încărcătura pe care au dus-o cincizeci de oameni. Tot acest aur este al tău, dacă îmi promiţi că mă eliberezi şi mă duci autorităţilor britanice.

— Deci îţi dai garanţie viaţa pentru acest aur? a întrebat Abdul Murak.

Werper a dat afirmativ din cap.

— Foarte bine atunci, a zis abisinianul. Îţi promit că dacă voi găsi numai cinci încărcături de aur, tot te voi elibera, însă până când acest aur nu va fi în posesia mea, vei rămâne prizonierul meu.

— Sunt de acord, a spus Werper. Plecăm deci mâine de dimineaţa?

Abdul Murak a dat afirmativ din cap, iar belgianul s-a întors spre locul de unde venise, unde îl aşteptau cei doi soldaţi care îl păzeau.

A doua zi, spre mirarea soldaţilor, s-a dat ordin de deplasare spre sud, în loc să se meargă spre nord-est, spre casă.

Acestea s-au întâmplat în aceeaşi noapte când Tarzan şi cele două maimuţe au intrat în satul bandiţilor lui Ahmet Zec. Tabăra lui Abdul Murak era la numai câţiva zeci de kilometri mai la est.

În timp ce Werper visa la libertate şi se bucura de punga plină cu pietre preţioase, iar Abdul Murak nu mai putea să adoarmă gândindu-se la fabuloasa avere promisă de belgian, Ahmet Zec dădea ordine pentru pregătirea unei mici armate de soldaţi şi cărăuşi, pentru a pleca spre fosta fermă a lordului de Greystoke.

Arabul dorea să dezgroape aurul şi să îl transporte la el în aşezare.

În timpul acestor pregătiri, în spatele cortului său, stătea cineva care asculta cu foarte multă atenţie, aşteptând momentul când să poală intra şi să caute punga cu pietre scumpe. Această idee era înaintea tuturor altor gânduri în mintea lui Tarzan.

În cele din urmă căpeteniile lui Ahmet Zec au părăsit cortul şefului lor, iar acesta a ieşit să fumeze o pipă, cu alţi soldaţi, pentru a mai discuta cele ce vor trebui făcute a doua zi.

Dar de îndată ce a ieşit, lama unui cutii a pătruns

prin pânza cortului, cam la doi metri înălţime şi dintr-o singură mişcare, pânza a fost tăiată în lungime, până jos.

Prin această tăietură au intrat Tarzan şi Ciule, iar Taglu a rămas afară să stea de pază. Dar de îndată ce a rămas singur afară, Taglu s-a îndepărtai de cort, mergând spic coliba unde era femela pe care o dorea.

În fata colibei unde Jane era legată strâns, de mâini şi de picioare, şedeau două santinele, care discutau. Înăuntru, tânăra femeie era întinsă pe o rogojină, resemnată de soarta ei tristă, având acum un singur gând: să îşi ia viaţa.

Nici nu se gândise la aşa ceva înainte de întâmplarea din poiană, când arabii l-au doborât pe Tarzan cu armele lor.

O siluetă îmbrăcată în alb, se strecura fără cel mai mic zgomot, ajungând repede în spatele acestei colibe.

Inteligenta lui redusă nu i-a permis nici măcar să îşi dea seama de avantajele pe care le avea cu acele haine, care îi dădeau înfăţişarea unui adevărat luptător arab.

Ar fi putut merge liniştit pe aleile satului, chiar prin fata santinelelor, pentru că în întunericul ce domnea, nimeni nu şi-ar fi dat seama de adevărata identitate a acestei fiinţe.

Ajuns în spatele colibei, s-a uitat de după colţ, să vadă dacă santinelele l-au simţit. Nu dorea să fie observai, pentru că îi era o frică de moarte de acele beţe care fac zgomot şi cu care tarmanganii omoară pe oricine vor ei.

Dorea să se strecoare fără să fie observat, pentru a scăpa de neplăcerea unei lupte cu santinelele. Ar fi dorit, ca deasupra colibei să fi fost un copac de pe care să se strecoare în colibă.

Însă nu vedea nici o posibilitate de a intra în colibă, fără să se lupte cu cei doi tarmangani de la uşă.

S-a hotărât să se suie pe acoperiş şi de acolo să sară

asupra negrilor şi să îi răpună cu muşcături adânci, în cea mai mare grabă.

S-a retras în spatele colibei, pentru a sta puţin pe gânduri, înainte de a porni la atac. S-a aruncat pe acoperiş, sărind drept pe vârf. Însă nu a ţinut seama că acel acoperiş era din paie lipite cu lut.

De îndată ce a vrut să mai facă un pas, s-a trezit alunecând printr-o spărtură care se lărgea sub el, cu mult zgomot. După câteva clipe, maimuţoiul era pe podeaua colibei, ameţit de această întorsătură de situaţie.

La auzul acestui zgomot, santinelele au sărit în picioare şi au intrat înăuntru, cu cea mai mare grabă. Jane Clayton era aşezată nu departe de locul unde căzuse maimuţoiul şi a simţit imediat că cineva o apucă de haine trăgând-o de pe locul unde era legată.

Maimuţoiul a tras-o spre el, cuprinzând-o cu labele lui puternice. Jane a simţit că acel cineva era îmbrăcat cu haine şi a sperat, în culmea deznădejdii, că cineva a venit totuşi, să o salveze şi să o scoată din tabăra lui Ahmet Zec.

Cele două santinele, erau deja înăuntru lângă uşă şi nu înţelegeau ce a produs acel zgomot infernal de scânduri rupte şi lut spart. Le era frică şi ezitau să înainteze.

Nu vedeau nimic, pentru că ochii lor nu s-au deprins încă bine cu întunericul colibei, dar nu se mai auzea nici un zgomot, pentru că Taglu stătea liniştit, aşteptând să fie atacat.

S-a hotărât însă că mai bine ar fi să fugă împreună cu prada sa, pentru că nu putea să lupte cu femela în braţe.

A strâns-o pe Jane puternic în braţe şi s-a repezit spre uşă printre cei doi care stăteau nehotărâţi. Forţa lui şi viteza pe care a avut-o în acele momente, i-a doborât

pe cei doi soldaţi negri, trecând ca o săgeată şi pe lângă celelalte colibe, fugind spre gardul de întărituri.

Jane Clayton era uimită de puterea şi viteza acestei fiinţe, începând să creadă că Tarzan nu a fost ucis de gloanţele arabilor şi că a venit să o salveze în sfârşit.

Cine mai era în întreaga junglă africană, care ar fi putut duce pe cineva în braţe cu această uşurinţă?

I s-a adresat, spunându-i pe nume, dar nu a primit nici un răspuns.

Totuşi, nu a pierdut nici o speranţă.

După ce a ajuns la gard, maimuţoiul şi-a luat avânt, sărind până sus, pe vârful stâlpilor.

Aici a stat câteva clipe, pentru a-şi restabili echilibrul, apoi a sărit jos cu o agilitate ieşită din comun.

Jane era sigură că fiinţa aceasta este soţul ei, iar când maimuţoiul a început să sară prin copaci, la fel cum făcea Tarzan, a fost convinsă că a fost salvată de acesta.

Taglu a fugit cam la doi kilometri de tabăra lui Ahmet Zec, apoi s-a oprit şi a coborât din copaci.

Aici a pus-o pe Jane pe pământ.

Erau într-o mică poiană, luminată de luna care tocmai ieşise din nori.

Jane era surprinsă doar de faptul că fiinţa aceasta era mai greoaie şi cu braţe mai groase, dar aceste amănunte nu au deranjat-o, fiind sigură de identitatea salvatorului ei.

I-a spus din nou pe nume, întorcându-se spre faţa lui, dar în aceeaşi clipă, maimuţoiul plictisit de haina tarmanganilor, care îl stânjenea în mişcări, s-a dezbrăcat într-o clipă, smulgându-şi şi turbanul de pe cap.

În faţa femeii a apărut faţa hidoasă şi corpul diform al unei maimuţe antropoide uriaşe.

Cu un ţipăt jalnic de groază, Jane Clayton a leşinat, în timp ce, dintr-un tufiş din apropiere, Numa îi pândea, flămând, lingându-şi botul de plăcere.

De îndată ce a intrat în cort, Tarzan a început să caute punga, cercetând totul cu foarte mare atenţie. A sfâşiat patul, împrăştiind păturile în toate părţile, însă punga nu era niciunde.

Nici un loc, cât de mic, nu a rămas necercetat de către Tarzan, dar era totuşi mulţumit că era acum sigur că acele frumoase pietre nu sunt aici.

S-a hotărât să se ocupe de al doilea plan, adică de capturarea femelei. A ieşit din cort cu multă dezinvoltură, îndreptându-se spre coliba unde Jane era legată.

I-a făcut semn lui Ciule să îl urmeze. Absenţa lui Taglu îl surprindea, dar era sigur că maimuţoiul şi-a găsit ceva care l-a atras şi a uitat de misiunea sa. Nu avea acum nevoie de el, aşa că nu a dat mare importanţă absenţei lui.

S-a apropiat de colibă, dar a observat imediat că acolo erau foarte multe persoane adunate în faţa uşii. Oamenii erau speriaţi şi nervoşi.

Tarzan, temându-se că deghizarea lui Ciule ar putea să îl dea de gol, l-a trimis spre gard, pentru a nu fi descoperit de cineva din acea mulţime, care creştea mereu.

În timp ce Ciule se depărta spre gard, Tarzan s-a apropiat cu mult curaj de colibă. Grupul de oameni era foarte agitat.

Aici, a încercat să îşi facă loc printre arabi şi negri, uitând însă că dintre toţi, numai el avea suliţă, arc şi săgeţi, iar în acest fel se deosebea de ceilalţi luptători.

Îşi făcea loc prin mulţime, până când unul dintre arabi l-a remarcat, punându-i mâna pe umăr.

— Cine eşti tu? a strigat el.

În timp ce punea această întrebare, i-a smuls turbanul din cap.

Tarzan, în timpul vieţii duse printre maimuţe, nu s-a

deprins să poarte discuţii cu nimeni. Instinctul de apărare este constituit şi din artificii şi şmecherii, dar discuţia nu îşi are locul în comportamentul antropoizilor, indiferent de situaţie, fie ea chiar foarte periculoasă, ca şi cea în care se găsea el acum.

Nu a pierdut vremea să îi explice arabului ce căuta el acolo, ci l-a prins de gât, strângându-l cu putere. A început să măture cu el mulţimea din faţa intrării, făcându-şi loc spre colibă.

Servindu-se de arab ca de o armă, a reuşit să îi doboare pe cei care îi stăteau în cale, intrând în colibă.

Într-o singură clipă şi-a dat seama că nu este nimeni înăuntru, dar a simţit imediat că Taglu fusese pe acolo. A început să mârâie furios, scoţând nişte sunete înfiorătoare.

Mulţimea care s-a regrupat în faţa intrării s-a dat la o parte, îngrozită de aceste sunete animalice. Se uitau unul la celălalt cu groază.

Nu văzuseră decât un om, care a intrat acolo, dar din colibă răzbăteau sunete care dovedeau că este vorba de o fiară sălbatică a junglei. Ce să însemne aceste sunete?

Oare a intrat prin spate vreo fiară sălbatică pe care nimeni nu a observat-o?

Era vreun leu sau leopard care s-a strecurat neobservat?

Ochii ageri ai lui Tarzan au descoperit imediat spărtura prin care a căzut Taglu. A înţeles imediat că maimuţoiul a intrat sau a ieşit pe acea spărtură.

Fără să mai stea mult pe gânduri, a sărit spre tavan, agăţându-se de partea de sus a peretelui. S-a tras până sus ieşind şi el tot prin spărtură.

A sărit pe pământ, în spatele colibei uitându-se atent în jur. Era şi timpul, pentru că arabii prinzând curaj, şi-au adus armele şi au tras zeci de gloate înăuntru,

ciuruind întreaga colibă, încât nici o muscă nu ar fi scăpat vie.

Apoi au intrat, dar nu au găsit pe nimeni.

În acest timp, Tarzan a ajuns până la gardul satului. Ciule nu era nicăieri.

Femela i-a fost furată, prietenii l-au părăsit, nici peste pietricelele lui nu a dat şi era foarte supărat.

A sărit gardul pradă unei furii fără seamăn şi a dispărut în întunericul junglei. S-a gândit să amâne căutarea pungii, pentru că acum ar fi fost o sinucidere curată să intre în tabără, unde toţi erau vigilenţi şi bine înarmaţi.

Peste tot prin tabără se auzeau comenzi aspre şi toţi se înarmau de parcă ar fi aşteptat un atac puternic din partea unui inamic extrem de numeros.

Tarzan a încercat să dea de urma lui Taglu, dând ocol pădurii, mirosind peste tot, pe unde credea că maimuţoiul ar fi putut fugi cu femela pe care o dorise el atât de mult şi care acum era în posesia unuia dintre prietenii lui.

Ciule a rămas la postul lui de lângă gard, până când strigătele şi împuşcăturile arabilor i-au umplut sufletul de spaimă. Maimuţelor le este o frică teribilă de beţele tunătoare ale tarmanganilor.

A sărit şi el pe gard. apoi dintr-un salt a fost în pădure, la adăpost. Mormăia supărat şi a început să îşi rupă hainele care îl incomodau.

În acest timp, Tarzan cutreiera pădurea în căutarea femelei pe care Taglu o furase din tabăra tarmanganilor. Dăduse de urmele lor şi se deplasa cu o viteză care l-a uimit foarte mult, neînţelegând ce forţă îl împinge spre acea femelă.

Într-o poiană mică, sub razele lunii, enorma maimuţă şedea, cu trupul nemişcat al femeii în braţele lui păroase. Fiara rupea cu dinţii frânghia cu care fusese

Jane legată de mâini şi de glezne.

A reuşit să rupă aproape toate nodurile şi să îndepărteze frânghia, care o imobilizase pe acea femelă.

Tarzan a trecut pe lângă ei cam la vreo patruzeci de metri şi nu i-a văzut şi nici nu i-a mirosit pentru că vântul bătea spre ei. Şi datorită acestui vânt neprielnic nu l-a mirosit nici pe Numa, leul, care pândea cele două fiinţe care erau în poiană.

Tarzan a trecut la numai câţiva zeci de paşi de locul unde se va desfăşura o mare tragedie, iar Jane a pierdut acum ocazia de a mai fi salvată.

CAPITOLUL XVIII - Lupta sângeroasă pentru comoară

După ce s-a luminat de ziuă, Tarzan şi-a dat seama că a pierdut urma lui Taglu şi a femelei. Dar nu voia să admită acest eşec, ştiind că până la urmă tot îi va găsi pe fugari.

Îi era foame şi dorea să mănânce ceva. Apoi s-a gândit că cel mai bine ar fi fost să doarmă puţin şi abia după aceea să pornesc după Taglu.

Jungla era întinsă şi putea să vâneze unde dorea şi să îşi caute culcuş în oricare dintre copacii din jur. Oricât de departe ar fi fost Taglu, tot îl va putea găsi, chiar dacă va trebui să răscolească toate tufele pădurii.

A simţit mirosul lui Bara, cerbul, găsindu-şi modul de a-şi astâmpăra foamea.

Timp de o jumătate de oră, a urmărit cerbul după miros, mergând spre est. Spre mirarea lui, cerbul a apărut chiar în faţa lui, fugind spre el, desigur din cauza unei spaime mari.

Tarzan, care era foarte atent, s-a dat la o parte, aşa că cerbul nici nu l-a observat. A făcut un ocol, pentru a putea ataca cerbul printr-un salt de pe o creangă înaltă.

Acum se pregătea să sară asupra victimei sale care peste câteva clipe va trece pe sub el. Nu ştia ce putea să sperie cerbul şi să îl facă să fugă îngrozit, fără să se uite în lături.

Se gândea că probabil un leu sau o panteră şi-a ales ca mic dejun acest cerb, dar el era hotărât să nu împartă mâncarea cu nimeni.

Dacă nu ar fi fost ajutat de forţa muşchilor săi, desigur că inteligenţa sa l-ar fi ajutat să iasă din orice încurcătură.

Cerbul se apropia de locul de unde Tarzan dorea să se arunce asupra lui. Vânătorul se pregătea de atac, încordându-se, fiind pregătit să sară. Ştia exact ce va urma.

Şi-a îndoit genunchii sub el, începând să balanseze creanga pentru a putea sări mai bine, folosind şi balansul pe care îl imprima această creangă saltului său.

Asculta cu mare atenţie zgomotul copitelor. Animalul speriat se apropia. Cerbul a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan, iar acesta a sărit asupra victimei sale.

Animalul a căzut sub greutatea atacatorului, încercând să se ridice. Însă această încercare era zadarnică, pentru că Tarzan i-a prins coarnele şi cu o smucitură rapidă, i-a întors capul, rupându-i gâtul.

Totul nu a durat decât câteva secunde şi acum Bara era mort. Tarzan nu a apucat să se dezmeticească din această acţiune rapidă, pentru că a auzit zgomote, care desigur erau sursa spaimei cerbului.

A apucat iute animalul şi într-o clipă a fost sus pe creangă, cu cerb cu tot. S-a uitat cu atenţie pe poteca de unde venise Bara.

Peste câteva secunde, a auzit zgomotul făcut de cai care mergeau în galop şi a înţeles de ce era cerbul atât de speriat. A luat vânatul de coame şi s-a suit spre vârful

copacului, pentru a nu fi văzut de cei care se apropiau.

Apoi, fără să îi pese de cei care urmau să apară pe potecă, şi-a tăiat o bucată mare din piciorul cerbului şi a începui să mănânce cu poftă, înfigându-şi dinţii în carnea încă aburindă din care curgeau picături mari de sânge.

Între timp se uita cu interes, să vadă dacă va recunoaşte pe cineva dintre cei care urmau să vină pe cărare. A văzut mai mulţi călăreţi dintre care l-a recunoscut imediat pe unul dintre ei.

Era Albert Werper. Dar Tarzan era deprins să stea liniştit, aşa că indiferent cât de surprins a fost de apariţia acestui alb, nu a scos nici un sunet.

De sus din copac, Tarzan l-a examinat cu ochii săi ageri, uitându-se dacă nu cumva acest om are vreo umflătură prin hainele lui, cam de mărimea pungii cu pietrele lui colorate

S-a hotărât să îi urmărească pe aceşti călăreţi, pentru că era curios să vadă unde mergeau, dar mai ales să îl caute pe Werper de punga sa preţioasă. Astfel că abisinienii mai aveau un tovarăş de drum, un alb pe jumătate gol, care îi urmărea la o distantă mică, dar care nu dorea să fie descoperit.

Şi-a luat şi o mare bucată din cerbul vânat mai înainte, pentru că ştia că nu va avea timp să plece la vânătoare, în timpul urmăririi acestor călăreţi.

Nu dorea să se lupte cu aceşti călăreţi, pentru a ajunge la Werper şi era sigur că va avea prilejul să îl întâlnească singur şi să îl întrebe de pungă.

Chiar dacă acum gândea ca o fiară sălbatică, inteligenta sa nativă îl ajuta să nu rişte prea mult pentru a nu-şi pierde viaţa.

Werper şi călăreţii abisinieni îşi continuau drumul lor spre sud, însoţiţi de foarte aproape de Tarzan care mergea în felul lui cel mai obişnuit, adică aruncându-se pe crengile copacilor din junglă.

Au mers în ritm susţinut două zile, ajungând în cele din urmă la o câmpie întinsă, înconjurată de nişte munţi golaşi. Tarzan şi-a dat seama că aceste locuri îi sunt foarte cunoscute, dar imaginile din mintea lui se încăpăţânau să rămână doar nişte umbre fără contur precis.

Călăreţii au trecut în partea opusă a câmpiei, unde s-au oprit lângă ruinele unei case arse. Tarzan i-a urmat, ascunzându-se după tufe sau ridicături de teren.

Le pândea fiecare mişcare.

Călăreţii au descălecat şi au început să sape. Tarzan s-a apropiat de ei şi s-a întrebat dacă nu caută oare ceva carne pe care să o fi îngropat-o mai înainte.

Apoi şi-a adus aminte că tot pe aici şi-a îngropat şi el punga cu pietricelele colorate, iar acum călăreţii sapă în locul în care negrii au ascuns ceva, cu mai multe zile în urmă.

După câteva minute, călăreţii au scos nişte vase mari şi murdare, de care s-au bucurat cu toţi, în special Werper şi cel care părea să fie căpetenia călăreţilor.

Călăreţii au săpat mai mult, scoţând nişte bucăţi de metal galben, plin de noroi, depozitându-le la o parte de locul săpăturilor, formând o grămadă mare, pe care Abdul Murak o mângâia într-un acces de lăcomie.

Ceva nelămurit îi apărea în mintea lui Tarzan, văzând aceste bucăţi de metal galben. Era sigur că văzuse aceste obiecte undeva.

Ce erau însă aceste obiecte? De ce doreau aceşti tarmangani să le ia şi de fapt ale cui erau aceste bucăţi murdare de metal?

Şi-a amintit de băştinaşii care îngropaseră această încărcătură şi şi-a dat seama că aceştia erau adevăraţii posesori ai metalului. Deci Werper le fura acestora metalul galben, aşa cum i-a furat lui punga.

Ochii au început să îi lucească de furie. Ar fi vrut să

meargă să îi găsească pe negri şi să îi aducă aici şi să lupte împreună cu ei împotriva acestor hoţi.

În timp ce mintea lui punea la cale această răzbunare, dinspre partea cealaltă a câmpiei, o altă ceată de călăreţi se apropia de acelaşi loc unde erau cei care săpaseră cu câteva minute înainte.

Abdul Murak care era întotdeauna foarte vigilent, i-a observat imediat, dar destul de târziu, pentru că distanţa dintre ei nu era prea mare.

A dat ordin oamenilor săi să se pregătească de luptă, pentru că în inima Africii, nu se poate şti dacă cel care se apropie este duşman sau prieten.

Werper a sărit pe cal şi şi-a îndreptat privirea spre cei care veneau spre ei. Alb ca varul s-a întors spre Abdul Murak şi i-a spus:

— Este Ahmet Zec cu armata lui, vin şi ei după aur.

Ahmet Zec s-a apropiat şi a văzut grămada de aur scoasă de călăreţii abisinieni şi şi-a dat seama că a sosit la timp, pentru că dacă ar fi întârziat, comoara ar fi dispărut de sub nasul lui.

Oare cine venise înaintea lui să dezgroape aurul? Arabul turba de furie, pentru că în ultima vreme toate îi mergeau pe dos: a pierdut punga cu nestemate, l-a pierdut pe belgian, iar prizoniera i-a evadat.

Iar acum venise altcineva să îi dezgroape comoara! Nu îi păsa cine sunt cei care au dezgropat aurul, el trebuia să îi înfrângă şi se le ia comoara aceasta, chiar dacă ar fi să îşi piardă în luptă foarte mulţi oameni.

A dat o comandă scurtă şi cu un strigăt războinic, a dat pinteni calului său. S-a repezit asupra soldaţilor abisinieni, urmat de o hoardă de ucigaşi, care veneau înjurând, învârtind deasupra capetelor săbii şi puşti.

Oamenii lui Abdul Murak i-au întâmpinat pe arabi cu o salvă de gloanţe, care a trântit pe mulţi arabi la pământ, dar aceştia s-au repezit imediat spre ei,

începând o luptă sângeroasă.

Ahmet Zec l-a observat pe Werper, după câteva minute de la începutul atacului şi şi-a întors calul pentru a-l ataca. Belgianul şi-a întors şi el calul, fiind îngrozit de soarta ce îl aşteaptă. A fugit repede spre pădure.

Căpetenia arabă i-a strigat unuia dintre locotenenţii lui să preia comanda şi ameninţând cu condamnări la moarte, i-a ordonat să îi nimicească pe abisinieni şi să ducă aurul în tabăra lor fortificată. Apoi s-a năpustit pe unele belgianului, pentru că dorea să se răzbune, dar să ia şi punga de nestemate.

În timp ce aceşti doi călăreţi ieşeau din poiană, bătălia s-a încins. Nu se cerea milă şi toţi erau cruzi. Ucigaşii lui Ahmet Zec nu erau mai prejos de cruzii abisinieni ai lui Abdul Murak.

Tarzan s-a ascuns după un tufiş şi urmărea lupta sângeroasă, care acum s-a întins pe întreaga câmpie, neavând nici un loc pe unde să treacă să îl urmărească şi el pe Werper.

Abisinieni au format un cerc de luptători care a înconjurat şi tufişul în care se ascunsese Tarzan, iar în jurul lui galopau călăreţi feroce, răcnind şi luptând cu săbiile lor încovoiate.

Arabii lui Ahmet Zec erau mai numeroşi, iar mica armată a lui Abdul Murak pierdea încet întreg efectivul său de oameni.

Pentru Tarzan, rezultatul acestei lupte nu prezenta nici o importanţă. El avea doar un singur gând: să scape de cercul de luptători furioşi şi să plece după belgian şi să îi ia punga.

De îndată ce l-a zărit pe Werper, cu două zile în urmă, când a început urmărirea abisinienilor, după vânarea cerbului, a început să îl urmărească pe belgian pentru a se convinge că este aceeaşi persoană cu care cutreierase el jungla cu câteva zile în urmă.

Se întreba oare cine fusese atunci cel pe care Numa l-a devorat pe câmpia cu ruine.

După ce i-a urmărit pe oamenii lui Abdul Murak două zile încheiate, aţintindu-şi mereu ochii asupra lui Werper, s-a convins că acesta este omul pe care îl credea mort şi care în mod sigur i-a luat punga lui preţioasă.

Acum era ascuns între tufele, care cu câteva săptămâni în urmă erau pline cu flori frumos îngrijite şi care au fost mândria soţiei lui, de care nu îşi mai amintea nimic.

Un arab şi un abisinian s-au apropiat unul de celălalt, chiar lângă tufa după care era Tarzan. A început o luptă cu săbiile, în care arabul se părea că are sorţi de izbândă.

Îl împingea pe abisinian, cu cal cu tot, spre pădure şi erau gata să îl calce pe Tarzan în picioare. O lovitură dibace a despărţit capul abisinianului de trup, iar cadavrul a căzut chiar lângă Tarzan.

În momentul când călăreţul mort cădea din şa, Tarzan s-a gândit la o posibilitate de a scăpa din mijlocul acelui loc periculos şi plin de sânge.

Trebuia să prindă calul celui doborât!

Bietul animal nici nu a scăpat bine de călăreţul care îl purta în vârtejul luptei, că a simţit că din nou are pe cineva în spinare, de data aceasta, un alb uriaş şi gol, care l-a apucat de frâu cu o mişcare dibace.

Arabul era uimit de această apariţie neaşteptată, care a răsărit chiar pe calul, pe care îl uşurase de povara sa, cu câteva secunde mai înainte.

Dar acest duşman nu avea sabie, iar armele sale, o suliţă şi un arc, le avea prinse de spate!

Revenit din surpriză, arabul a ridicat sabia şi s-a repezit spre acest om ciudat, cu intenţia de a-l ucide şi pe acest străin care probabil că aparţinea inamicului.

Şi-a îndreptat sabia spre Tarzan, încercând o

lovitură care să îl despice în două. Dar sabia a vâjâit în gol, despicând aerul, pentru că Tarzan s-a aplecat, peste gâtul calului, chiar când lovitura pornise.

Dar în aceeaşi clipă înainte ca arabul să îşi dea seama ce se întâmplă, a fost prins de mijloc de un braţ puternic, smuls din şa şi transformat în scut viu.

Tarzan a trecut în galop chiar prin mijlocul câmpiei unde arabii i-au înconjurat pe abisinieni. După ce a ajuns în mijlocul combatanţilor, Tarzan l-a azvârlit pe arab la pământ, pornind spre pădure într-o goană nebună.

Lupta a mai durat încă vreo oră şi nu s-a terminat până când abisinienii nu au fugit de la locul bătăliei, cel puţin cei care au putut scăpa cu viaţă.

Abdul Murak a scăpat şi el şi acum călărea furios prin pădure, însoţit de cei câţiva supravieţuitori ai armatei lui.

Arabii erau bucuroşi că au învins şi au înconjurat grămada de aur, aşteptând ordine de la şefii lor. Dar bucuria lor nu era foarte mare, pentru că toţi l-au văzut pe albul gol, care s-a depărtat călare spre pădure, după ce l-a aruncat pe unul dintre ai lor la pământ.

Acest arab era în viaţă şi povestind ce s-a întâmplat, exagera puterea lui Tarzan, băgând groaza în soldaţi.

Toţi auziseră de acest arab puternic şi ştiau că acesta nu îi are la inimă, pentru că îi ura pe traficanţii de fildeş şi pe cei care ucid fără rost, fie animale, fie oameni.

Culmea era că li s-a spus că acest alb periculos nu mai este în viaţă şi iată că acum a apărut în mijlocul bătăliei ridicându-l pe unul dintre ai lor ca pe un fulg.

Fiind foarte superstiţioşi, arabii credeau că de fapt acel călăreţ a fost spiritul celui mort şi se uitau cu groază în jur să vadă dacă acest spirit nu vine din nou în poiană.

Ştiau că sunt vinovaţi, pentru că ei au devastat

domeniile lui, ei i-au incendiat casa şi i-au furat soţia. Acum discutau în şoaptă că probabil spiritul albului cel crud stă la pândă în pădure şi le pregăteşte o răzbunare cruntă, pentru că probabil şi aurul era al lui.

Erau foarte speriaţi şi au început să se retragă spre marginea câmpiei unde creşteau nişte tufe foarte dese, care puteau să îi protejeze de spiritul albului.

Însă de la numai câţiva zeci de metri, o ceată de băştinaşi îi urmărea cu mare atenţie. Aceşti negri au auzit zgomotul bătăliei dintre armatele lui Ahmet Zec şi Abdul Murak şi s-au furişat, cu multă precauţie în josul apei.

Au traversat râul şi au înaintat printre trestii, până au ajuns în locul unde puteau să îi urmărească pe soldaţi, fără să fie văzuţi.

Arabii aşteptau întoarcerea lui Ahmet Zec, de mai mult de o jumătate de oră, timp în care spaima lor creştea necontenit. Îşi închipuiau că spiritul albului se va întoarce la ei.

Teama de acest spirit depăşea groaza pe care o aveau falǎ de Ahmet Zec.

Unul dintre ei, fiind poate mai curajos, a hotărât să plece în căutarea conducătorului lor. La această idee bună, ceilalţi au hotărât să încalece şi să plece.

— După ce i-am omorât şi i-am pus pe fugă pe abisinieni, aurul este în siguranţă aici, a strigat unul dintre ei. Cine să mai ia acum aurul de aici? Mai bine să mergem să îl căutăm toţi pe Ahmet Zec!

După câteva clipe, călăreţii au pornit spre partea opusă a câmpiei, lăsând în urma lor un nor de praf. Dar de după tufe, ceata de negri s-a apropiat de grămada de lingouri de aur şi au început să se sfătuiască.

Între timp, Werper a ajuns la marginea pădurii, luând-o mult înaintea lui Ahmet Zec. Dar calul arabului era mai odihnit, aşa că distanţa dintre ei se micşora

vizibil.

Călărind în mare viteză, belgianul îşi îndemna calul ca să alerge mai repede, chiar dacă intraseră în pădure, iar poteca îngustă împiedica o deplasare mai rapidă

Ahmet Zec s-a apropiat destul de mult de belgian şi i-a strigat să se oprească. Dar belgianul nici nu dorea să facă aşa ceva şi şi-a îndemnat calul să meargă mai departe şi mai repede.

La vreo două sute de metri în faţa lui Werper era un copac doborât, care era chiar de-a curmezişul potecii. Pentru un cal odihnit, nu ar fi fost nici o problemă să sară peste acest obstacol, dar calul lui Werper era foarte obosit.

Calul, după ce a făcut un efort de a depăşi acest copac printr-un salt înalt, s-a împiedicat şi nu şi-a mai putut menţine echilibrul. A căzut pe cărare, doborându-l şi pe călăreţ.

Werper s-a rostogolit câţiva metri pe pământ. Nu s-a lovit aşa că a putut să se ridice repede.

S-a îndreptat imediat spre cal. A apucat frâul şi a început să tragă de cal, ca să îl scoale în picioare.

Dar animalul nu mai era în stare să se mişte. Belgianul a început să înjure şi să lovească bietul animal.

Ahmet Zec a apărut din pădure, cam la o sută de metri de această scenă. Werper şi-a luat carabina, s-a adăpostit după calul căzut şi a tras asupra arabului care venea în galop.

Glontele însă a izbit calul arabului în piept. Cal şi călăreţ s-au prăbuşit la pământ. Ahmet Zec s-a ascuns şi el după calul său doborât, pentru că ştia că belgianul va trage din nou.

Au tras fiecare de câteva ori, înjurându-se reciproc. Tarzan s-a apropiat de arab urmărind cu interes această luptă.

A dat drumul calului pe care l-a luat în bătălie şi a

sărit în copaci pentru a-şi face un plan de atac. S-a adăpostit apoi într-un loc de unde putea vedea cum se desfăşoară ostilităţile dintre cei doi.

Fiecare dintre combatanţi se ridica pe rând descărnându-şi arma în direcţia celuilalt, apoi se ascundea după cadavrul calului său.

Werper nu avea decât puţină muniţie pentru că luase arma unui abisinian căzut în luptă şi se gândea cu groază la momentul când va trage şi ultimul cartuş, rămânând la mila arabului, milă pe care ştia că nu o avea acest bandit.

Se gândea ce ar fi mai bine de făcut, dar se afla în faţa pierderii atât a comorii, cât şi a vieţii lui. Însă singura posibilitate de scăpare era să îi lase comoara acestui arab nemilos.

A tras toate cartuşele în afară de ultimul, apoi în timpul unei pauze dintre salvele de gloanţe, i-a strigat arabului:

— Ahmet Zec, numai Dumnezeu ştie care dintre noi doi va muri azi, dacă mai continuăm această luptă prostească. Ştiu că tu vrei pietrele preţioase din punga mea, iar cu doresc să trăiesc şi să fiu liber. Viaţa mea este cu mult mai preţioasă decât aceste pietre. Să aibă deci fiecare dintre noi, ceea ce îşi doreşte şi să plecăm de aici în pace, pentru că drumurile noastre trebuie să se despartă.

S-a oprit puţin, apoi a continuat:

— Voi pune punga pe calul meu mort, ca să o poţi vedea şi tu. Dar şi tu trebuie să îţi pui arma cu patul îndreptat spre mine. După ce eu mă asigur că ai făcut aşa cum doresc, voi pleca de aici. Eu vreau doar să fiu liber şi în viaţă.

Arabul a stat şi el câteva clipe să se gândească. Apoi a vorbit. Răspunsul lui era influenţat şi de faptul că trăsese şi el toate cartuşele.

— Pleacă dacă vrei, a mârâit supărat şi lasă punga pe calul tău să o văd. Uite, îmi pun arma aşa cum ai cerut. Pleacă!

Belgianul şi-a desfăcut punga de la curea. A pipăit-o trist şi a privit-o cu drag.

Măcar dacă ar fi putut scoate câteva să îi rămână şi lui. Dar nu putea face nici o mişcare, pentru că arabul se uita atent la tot ce face.

Cu mult regret, Werper a pus punga pe calul mort, apoi s-a ridicat şi şi-a luat arma. S-a retras până la o cotitură, unde s-a oprit şi a pândit să vadă ce va face arabul.

Câteva minute Ahmet Zec nu a schiţat nici o mişcare, pentru că se temea că belgianul ar fi putut pune ceva la cale. Bănuielile sale erau întemeiate, pentru că Werper s-a oprit după un copac gros, putând vedea tot ce se petrece în jurul calului care avea punga preţioasă pe pielea sa ciuruită de gloanţe.

Werper şi-a ridicat arma, pregătind să tragă asupra arabului care trebuia să apară şi să îşi ia comoara. Dar Ahmet Zec nu era atât de naiv încât să se expună de bună voie unei primejdii de moarte.

Şi-a luat puşca sa lungă şi a pornit-o pe cărare, însă nu s-a îndreptat spre cal. A ocolit locul, venind dinspre dreapta spre animalul mort.

A ajuns până foarte aproape de cal.

Werper aştepta nerăbdător şi nervos întrebându-se de ce nu mai vine arabul să îşi ia punga. A văzut însă ţeava lungă a armei arabului apărând misterios deasupra calului, la numai câţiva centimetri deasupra pungii.

Mai înainte de a-şi da seama care este rolul armei în acest joc, vârful armei a agăţat punga, trăgând-o repede în sus, dispărând într-un tufiş cu ramuri dese.

Nimic din Ahmet Zec nu a apărut pentru a fi luat drept ţintă de către belgian, iar acesta nu putea să îşi

irosească ultimul cartuş, fără să fie sigur că îşi va doborî inamicul.

Râzând în barbă, Ahmet Zec s-a îndepărtat de acel loc, fiind sigur că Werper îl va aştepta ca să îl împuşte. Pândea fiecare mişcare a frunzelor din jur.

Werper însă nu s-a mişcat din loc şi era cu privirea aţintită spre potecă. Dar mai era cineva prin apropiere care a recunoscut punga, cineva care s-a apropiat la fel de încet ca şi Ahmet Zec.

Arabul s-a îndepărtat şi s-a ascuns după nişte tufe mari, dorind să îşi admire prada. Tarzan s-a oprit şi el deasupra capului arabului, la numai câţiva metri.

În mare grabă, Ahmet Zec a desfăcut sforile care legau punga şi şi-a turnat conţinutul în palmă. S-a uitat la pietrele din mâna sa şi a tras o înjurătură. Ochii i s-au micşorat de furie şi a aruncat pietrele cât colo.

A golit întreaga pungă şi s-a uitat la fiecare piatră, aruncându-le supărat pe toate, apoi le-a călcat în picioare cu o furie sălbatică.

Şi-a încleştat pumnii şi a blestemat clipa când s-a hotărât să meargă după această pungă.

Tarzan era şi el curios să vadă ce va face arabul, pentru că dorea să ştie cum se va termina această luptă dintre cei doi. Dorea să ştie ce va face arabul, ca să sară apoi asupra lui şi să îi ia pietrele, care de fapt îi aparţineau lui.

L-a văzut pe Ahmet Zec aruncând punga la pământ şi luându-şi puşca de ţeava, ca pe o măciucă, pornind pe furiş înspre locul unde era ascuns belgianul.

De îndată ce arabul a dispărut, Tarzan a coborât, începând să adune conţinutul pungii de pe pământ. Dar imediat a văzut ce l-a înfuriat pe Ahmet Zec atât de mult.

În loc de pietre frumos colorate şi strălucitoare, punga avea doar nişte pietre obişnuite, de care se găsesc pe malul nurilor.

CAPITOLUL XIX - Jane Clayton şi fiarele junglei

Mugambi, după ce a fugit din tabăra abisinienilor, a avut câteva zile foarte grele. Drumul pe care mergea îi era total necunoscut.

Apa lipsea cu desăvârşire, iar din această cauză şi vânatul era foarte puţin. După câteva zile fără mâncare era foarte slăbit, de abia se mai putea mişca.

Îi era din ce în ce mai greu să îşi construiască seara un adăpost sigur şi solid, iar în timpul zilei deplasarea era foarte anevoioasă pentru că se oprea des pentru a dezgropa ceva rădăcini cu care să se hrănească.

Câteva bălti risipite pe marca întindere pe care o străbătea l-au salvat de la o moarte prin sete.

În cele din urmă, norocul i-a surâs şi a dat peste un râu mare, unde a putut găsi şi fructe proaspete.

A găsit şi vânat, astfel că şi-a revenit din starea jalnică de slăbiciune, din a cărei cauză a trebuit să sufere mai multe zile. Şi-a dat seama că se află foarte departe de ţinutul Wazirilor şi s-a hotărât să rămână acolo câteva zile până se va întări, pentru a putea continua apoi drumul înapoi.

Câteva zile de odihnă, completate cu hrană din belşug, l-au refăcut şi era pregătit pentru drumul greu spre casă. În timpul acestor zile de odihnă, şi-a construit un adăpost solid, din mărăcini şi crengi cu spini, apoi a întărit această construcţie cu lut.

Putea să doarmă în linişte şi siguranţă acum, lucru de care avea foarte multă nevoie pentru zilele care urmau. Ziua mergea la vânătoare, pentru că doar carnea îl putea întări după acele zile de foame şi sete.

Într-una din aceste zile, o fiinţă a început să îl urmărească cu atenţie, din spatele unui trunchi gros de copac. Erau nişte ochi ai unei feţe răutăcioase, ale unui

cap păros.

Acesta era Ciule, care îl urmărea pe Mugambi, cum acesta vâna nişte rozătoare cu o măciucă primitivă.

Apoi l-a urmărit pe negru cum se întoarce spre coliba lui şi cum se apucă să îşi pregătească mâncarea. Maimuţa era mai mult curioasă să vadă ce face acest tarmangani, decât să îi facă vreun rău.

Purtase hainele pe care i le-a dat Tarzan şi i-a plăcut foarte mult să fie astfel echipat. Dar acele haine îl împiedicau să se caţere pe copaci şi a început să le sfâşie.

Însă acest gomangani era îmbrăcat cu nişte haine care îi înlesneau mişcările şi erau şi mai puţine: o vestă de piele peste şolduri, câteva podoabe de aramă şi câteva pene pe cap.

Aşa o îmbrăcăminte uşoară i-ar fi plăcut lui să poarte, care să nu îl împiedice la urcatul pe copaci sau la vânătoare. Apoi i-a plăcut şi punga de la şoldul negrului, care avea şnururi frumoase.

S-a hotărât să stea în preajma colibei aşteptând prilejul să pună laba pe aceste obiecte frumoase, fie prin furt, fie prin forţă.

Prilejul acesta nu a întârziat să apară.

Mugambi se simţea în siguranţă în aşezarea lui plină cu spini şi îi plăcea să se întindă la soare sau la umbră şi să doarmă şi ziua. Îşi făcuse acest obicei, mai ales că îi plăcea să vâneze seara sau chiar noaptea, pe răcoare.

Ciule l-a pândit când s-a întins într-una din după-amiezi, pentru a dormi la umbră. S-a urcat pe un copac, care îşi întindea crengile deasupra colibei lui Mugambi şi s-a lăsat în jos, chiar lângă negrul care adormise.

A început să se uite la el, examinând cu plăcere acele obiecte pe care le-a văzut şi care i-au plăcut atât de mult. Mişcările sale erau lente, rară nici un zgomot.

Oricât de mare ar fi fost puterea sa, ceva îl

împiedica să îl trezească pe acest om, pentru a se lupta cu el. În instinctul animalelor din junglă există ceva care le spune că omul le este superior, iar frica de om le stăpâneşte acţiunile şi celor mai puternice fiare din pădure.

Ca să îl dezbrace pe acest om, fără să îl trezească era ceva imposibil. Ceea ce putea lua ar fi fost măciuca lui şi punga, care i s-a desprins de la cingătoare când s-a răsucit în somn.

În cele din urmă, Ciule s-a decis că sunt destule aceste două trofee şi cum nu dorea să plece cu mâna goală, le-a apucat şi s-a căţărat pe creanga pe care venise.

Tot timpul a fost stăpânit de o spaimă instinctivă, fiind atât de aproape de om. S-a îndepărtat de acele locuri cât a putut mai repede.

Se gândea că i-ar fi plăcut să se lupte, dar singur nu avea curajul să înfrunte omul. Dacă ar mai fi fost careva dintre ai lui, ar fi avut mult mai mult curaj.

Mugambi s-a trezit la scurtă vreme după acest furt şi era mirat de ce acea pungă pe care o purta mereu cu el, a dispărut inexplicabil.

Oare unde putea fi punga lui, de care nu s-a despărţit de atâta vreme?

Era sigur că o avusese la el când s-a culcat, mai ales că ştia că a trebuit să îl aranjeze puţin pentru că l-a incomodat când s-a întins să doarmă.

Era foarte sigur că punga fusese la el cu câteva ore mai devreme şi că aceasta a dispărut de lângă el, când a dormit cele câteva ore.

Fiind foarte superstiţios şi-a închipuit că este vorba de stafii ale duşmanilor sau ale prietenilor, care doreau să îl sperie. Era foarte speriat mai ales că a observat că îi lipseşte şi măciuca, singura lui armă.

Dar fiind curajos, a început să cerceteze pădurea din

jurul micii sale aşezări şi a văzut crengi rupte şi urme de labă de maimuţă pe nisip. A pornit după câteva urme, dar a pierdut drumul pentru că maimuţa şireată nu a lăsat prea multe indicii ale faptei sale.

Dacă în locul lui ar fi fost Tarzan, acesta ar fi putut uşor să ia urma maimuţoiului, mai ales după miros, dar Mugambi era doar un războinic negru, foarte înzestrat pentru vânătoare în junglă dar fără a avea acele simţuri supraomeneşti pe care le poseda Tarzan.

Negrul era însă mulţumit că este odihnit şi sătul şi s-a hotărât să pornească cât mai repede spre ţinutul Wazirilor. Şi-a făcut o nouă măciucă, pentru a avea o armă la îndemână, pentru a se apăra sau pentru a putea doborî vânatul.

A părăsit locul unde s-a simţit atât de bine câteva zile, hotărât să se grăbească acum, pentru a ajunge cât mai repede acasă.

Taglu se căznea să desfacă frânghia cu care fusese legată Jane, iar Numa îi pândea de după tufişul de la marginea câmpiei. S-a hotărât să se apropie de cei doi.

Maimuţoiul era întors cu spatele spre leu. Nu i-a văzut capul enorm acoperit cu o coamă stufoasă. Nici nu avea de unde să ştie că acest leu şi-a strâns labele sub burtă, fiind gata de atac.

Singurul sunet pe care l-a auzit a fost răcnetul pe care l-a scos animalul, când nu s-a mai putut stăpâni, să dea drumul unui urlet înainte de a sări pe prada sa.

Taglu s-a întors brusc şi într-o zecime de secundă s-a ridicat şi a fugit în direcţia opusă locului de unde venea acel sunet teribil, care l-a înspăimântat. A lăsat femela leşinată pe pământ şi s-a grăbit să se ascundă.

Însă leul era foarte aproape încât maimuţoiul nu a putut ajunge prea departe şi s-a trezit cu acesta că îi sare în spinare.

Maimuţoiului nu i-a fost frică şi întorcându-se, a

pornit o luptă cu această forţă formidabilă a junglei.

Instinctul lui îl conducea să îşi pună în valoare întreaga forţă şi isteţime, pentru că cea mai puternică lege a naturii, legea conservării, acţiona foarte puternic în acele momente disperate.

A prins leul de coamă şi şi-a înfipt colţii în gâtul puternicului animal, mârâind îngrozitor. A simţit cum în gură îi curge sânge, lucru care l-a întărâtat şi mai mult.

Urletele de durere ale leului şi de furie ale maimuţoiului, răscoleau întreaga junglă, speriind toate animalele care se odihneau pe acolo.

Toate fiinţele pădurii fugeau speriate, dorind să se îndepărteze de acele locuri, unde se dădea o bătălie sângeroasă.

Cei doi combatanţi se rostogoleau în iarbă, cu furie. În cele din urmă, leul şi-a eliberat o labă şi cu ghearele sale puternice i-a sfâşiat pieptul potrivnicului său de la gât până la stomac, cu o tăietură adâncă.

Maimuţoiul s-a cutremurat câteva clipe în spasmul morţii, apoi a încetat să se mai mişte. Numa s-a sculat repede să vadă dacă nu mai sunt şi alţi duşmani prin jur.

Ochii lui ageri au descoperit doar corpul femeii leşinate, nu mai departe de câţiva paşi. Văzând că nu este nici o primejdie, şi-a pus laba pe cadavrul maimuţoiului şi a urlat furios, pentru a-şi anunţa victoria.

A stat aşa câteva clipe, apoi s-a uitat din nou la femeia care era întinsă în iarbă. Un mârâit puternic i-a ieşit din gâtlej. Fălcile îi tremurau, iar ochii nu i se dezlipeau de pe trupul întins pe pământ.

Din poziţia pe care a luat-o când a dat drumul urletului care anunţa victoria asupra maimuţoiului, s-a strâns deodată şi a pornit încet, de parcă ar fi călcat pe nişte ouă.

Faptul că era leşinată a ajutat-o pe Jane să nu vadă monstruozitatea acestor clipe. Eu nu a ştiut că leul s-a

apropiat şi a mirosit-o îndelung.

Saliva îi curgea din gura pe jumătate deschisă gata să se înfrupte din această carne, pentru care nu trebuie să lupte. A prins-o uşor cu o labă şi a întors-o de parcă ar fi dorit să ştie dacă mai este în viaţă.

Însă un zgomot care a venit din pădure i-a distras atenţia pentru un moment. S-a răzgândit apoi şi s-a întors spre cadavrul lui Taglu şi a început să mănânce cu poftă.

Jane Clayton şi-a deschis ochii şi a văzut scena ospăţului, unde singurul invitat era regele junglei. Deprinsă cu animalele pădurii, şi-a păstrat sângele rece. În faţa acestei surprize. Nu numai că nu a scos nici un sunet, dar nici nu s-a mişcat deloc. Privea în tăcere la tot ce se petrecea în jur.

Leul mânca liniştit din maimuţoiul pe care l-a sfâşiat, cam la cincisprezece metri de ea. De mişcat a observat că se poate mişca, pentru că picioarele nu îi erau legate atât de strâns.

S-a hotărât să aştepte, până când Numa va termina masa şi va digera în linişte. Poate că atunci fie că va pleca, fie că o va mânca şi pe ea. Dacă nu se întâmpla aşa, hienele sau leoparzii, la fel de bine puteau veni să o atace.

A încercat să îşi îndepărteze frânghia de la picioare, reuşind până la urmă să se elibereze. Era uimită prin ce minune, această frânghie nu mai era legată atât de strâns.

S-a mişcat uşor, pentru a se convinge că nu era legată strâns. Nu avea de unde să ştie că Taglu i-a ros legăturile, înainte de a fi fost atacat de Numa. În primul moment a simţit o mare bucurie, văzând că este liberă.

Dar la ce îi putea servi această libertate, când o fiară îngrozitoare este lângă ea şi este gata să se înfrupte din ea în orice moment.

Dacă nu ar fi fost acest animal fioros lângă ea, ar fi fost bucuroasă că a scăpat din tabăra arabilor. Dar această libertate nu îi oferea decât foarte puţin.

Dacă ar fi încercat să se scoale şi să se furişeze până la copacii care erau destul de departe, i-ar fi atras atenţia leului, care bineînţeles nu dorea ca această pradă uşoară să îi scape. Dar totuşi mai exista o posibilitate, o şansă care depindea de temperamentul acestui carnivor fioros.

Fiind sătul, leul s-ar fi putut uita cu indiferenţă la fiinţa care pleca de lângă el. O încercare de acest fel era riscantă, dar trebuia verificată. Dar probabilitatea de reuşită exista, deci trebuia să încerce. Jane se uita cu mare atenţie la acest animal feroce. Leul nu îi vedea mişcările fiind pe jumătate întors cu spatele la ea. În această evadare trebuia să acţioneze şi cu inteligenţă. A început să se rostogolească în direcţia celui mai apropiat copac, apoi s-a oprit într-o poziţie asemănătoare cu cea dinainte, însă cu un metru mai departe de animal.

S-a oprit ca să îşi tragă sufletul şi s-a uitat la leu. Regelui pădurii se părea că nu îi pasă de această fiinţă întinsă pe pământ. Jane s-a rostogolit încă o dată, câştigând încă un metru, apoi s-a oprit din nou. A repetat aceste mişcări de mai multe ori, până a reuşit să se îndepărteze destul de mult de animalul care mânca liniştit şi care nu îşi dădea seama că a doua pradă îi scapă pe nesimţite.

Jane era foarte aproape de copacul care i-ar fi permis să se salveze şi s-a rostogolit încet în direcţia dorită. Se gândea că se va ridica în picioare şi se va urca în cea mai mare grabă în copac.

Şi-a întors privirea spre leu pentru a se asigura că acesta este tot la fel de nepăsător ca şi mai înainte. Tocmai în acea clipă, leul şi-a întors capul uitându-se fix la ea.

Jane a încremenit şi o transpiraţie rece i-a trecut pe şira spinării. Speranţa ei de a scăpa a dispărut şi perspectiva morţii era iminentă.

Câteva secunde nici fiara şi nici femeia nu au schiţat nici un gest. Leul se uita la ea cu ochii aţintiţi asupra ei, de la o distanţă de aproape cincizeci de metri.

Jane abia putea să îşi înăbuşe un ţipăt de disperare. Însă leul şi-a întors capul nepăsător, reluându-şi masa întreruptă pentru câteva clipe, însă cu urechile îndreptate în direcţia femeii care era ţintuită locului de spaimă.

Jane îşi dădea seama că orice mişcare a ei ar fi schimbat atitudinea leului, dar era hotărâtă să încerce toate şansele de a scăpa. Trebuia să rişte să se ridice în picioare şi să fugă până la copacul cel mai apropiat şi să se caţere până când credea că va fi în siguranţă.

Deodată a sărit în picioare cu un efort uriaş, dar în aceeaşi clipă şi leul a sărit de lângă mâncarea sa, răsucindu-se şi scoţând urlete fioroase.

Făcea salturi mari pentru a parcurge distanţa până la prada sa, cât mai repede. Cei care cunosc animalele din Africa probabil că ştiu că leul are o viteză formidabilă în alergare, mai ales când atacă.

Pe distanţe mici, acest animal cu greu poate fi întrecut: Distanţa până la Jane Clayton era relativ scurtă, dar frica de multe ori face minuni. Chiar când leul se pregătea să sară asupra ei, Jane a sărit pe creanga salvatoare, astfel că leul nu a reuşit decât să zgârie cizmuliţele ei.

Animalul s-a lovit de copacul salvator cu un zgomot infernal, apoi a început să se plimbe supărat, mârâind nervos. Jane s-a urcat mai spre vârf respirând greu şi tremurând de emoţie.

Era foarte surescitată şi credea că nu va putea coborî nici o dată din acel copac, în jungla plină de

primejdii, deşi drumul până la aşezarea Wazirilor nu era prea lung. Leul şi-a părăsit postul de pândă după câteva ore şi s-a reîntors la prada sa anterioară, care era înconjurată de hiene.

Jane Clayton nu îndrăznea să plece şi aştepta să se întunece. Însă nu a coborât pentru că oboseala a răpus-o şi a încercat să adoarmă într-o poziţie nu prea comodă, ghemuită pe trunchiul copacului salvator.

Nereuşind să adoarmă, a urcat şi mai sus până a găsit două crengi paralele, care erau aproape lipite una de alta, formând un loc tocmai potrivit pentru ea ca să doarmă întinsă la orizontală. Când s-a trezit, soarele era deja spre amiază, iar în poiană nu era urmă nici de leu şi nici de hiene. Doar câteva oase de maimuţă, aruncate în dezordine, au mai rămas dovadă a ospăţului din scara trecută Totul era cufundat în linişte. Jane a simţit că îi este foame şi s-a hotărât să coboare.

Trebuia să îşi ia inima în dinţi dacă nu dorea să moară de foame. A coborât cu mult curaj, fiind hotărâtă să meargă cât mai repede spre Waziri. Deşi ştia că ferma şi întreg locul, care îi fusese atât de drag, au ars şi probabil sunt doar nişte ruine, spera să îi găsească pe războinicii ei credincioşi şi să refacă aşezarea aşa cum fusese înainte de atacul arabilor.

A mers spre sud cam o jumătate de zi, când pe neaşteptate, a auzit o detunătură de armă, nu prea departe de ea. Apoi au răsunat alte împuşcături.

Ce putea să fie? S-a gândit că arabii s-au reîntors în acele locuri şi se luptă cu Waziri din nou. Dar nu a îndrăznit să se apropie mai mult de locul de unde veneau focurile de armă, de teama că va fi prinsă din nou de cruzii arabi.

După câteva minute de ascultare, s-a convins însă că nu poate fi vorba de o luptă pentru că ambele au tăcut şi totul s-a cufundat în linişte. Totuşi a ezitat să

înainteze, pentru că nu dorea să rişte nimic. S-a urcat într-un copac stufos pentru a vedea ce se întâmplă şi să aştepte până ce lucrurile se vor linişti. A auzit şi nişte voci, dar nu înţelegea nici un cuvânt, pentru că din nou au câteva focuri de armă.

Apoi a auzit din nou acele voci, dar de data aceasta clar. Doi oameni vorbeau tare, probabil strigând unul la celălalt. A urmat o tăcere lungă, întreruptă de câţiva paşi. Cineva se apropia de copacul pe care era ca. După câteva clipe, a văzut un bărbat, care venea spre ea, însă cu spatele, ţinând în mână o carabină gata pregătită de tras, privind cu foarte multă atenţie înapoi şi în jur Jane Clayton l-a recunoscut pe domnul Jules Frecoult, care a fost oaspetele fermei lordului de Greystoke cu câteva zile în urmă. A răsuflat de uşurare şi era cât pe aici să îl strige.

Dar l-a văzut sărind la o parte, ascunzându-se într-o tufa deasă de la marginea potecii. Jane s-a hotărât să rămână liniştită, ca nu cumva să atragă atenţia inamicului domnului Frecoult şi să deconspire locul unde acesta era ascuns. Era foarte clar că cineva îl urmărea pe fostul ei oaspete. Abia a apucat Frecoult să se ascundă, când pe cărare, a apărut un arab înalt, îmbrăcat în alb. Din locul în care s-a ascuns, Jane Clayton putea să îi vadă foarte bine pe cei doi bărbaţi.

L-a recunoscut imediat pe Ahmet Zec, conducătorul bandiţilor arabi, care îi jefuiseră casa şi au luat-o prizonieră în tabăra lor. L-a văzut pe Frecoult ridicând arma şi ochind cu multă atenţie asupra arabului. Inima ei a încetat să bată şi a înălţat o rugă pentru ca această lovitură să îl ajute pe cel pe care ea îl considera prieten.

Ahmet Zec stătea pe cărare şi cerceta din ochi toate tufele. Era o ţintă perfectă pentru cel ascuns după tufa deasă.

S-a auzit o detunătură scurtă şi un nor mare şi

albastru a ieşit din ţeava armei belgianului. Ahmet Zec s-a prăbuşit la pământ, cu inima străpunsă de glontele lui Werper. Belgianul a ieşit din ascunzătoare, dar imediat a auzit o voce veselă strigându-l. S-a întors şi a văzut-o pe Jane, care cobora dintr-un copac din apropiere. Lady Jane Greystoke a alergat spre el. cu braţele deschise, spunându-i cuvinte de felicitare pentru succesul împotriva acestui bandit arab.

CAPITOLUL XX - Din nou prizonieră

Cu toate că avea îmbrăcămintea sfâşiată şi părul neîngrijit, Albert Werper a spus în sinea lui că nu a văzut nici o dată o femeie mai frumoasă. Era un tablou impresionant, pentru că Jane credea că l-a întâlnit pe prietenul de la care se aştepta să îi vină salvarea. Speranţele ei înviaseră şi bucuria îi era fără margini. Werper nu avea nici o îndoială că Jane Clayton nu ştie de faptul că el a fost implicat în atacul împotriva fermei. Era înlăturată orice bănuială, pentru că femeia era sinceră în bucuria şi fericirea ei. I-a povestit belgianului pe scurt, tot ce s-a întâmplat, de când a fost făcută prizonieră, până la tristul incident în care soţul ei a fost ucis. Ochii îi erau plini de lacrimi pe care nu putea să îi stăpânească.

— Îmi pare rău, a spus Werper, luând un aer de compătimire. Dar tot ce mi-ai spus nu mă surprinde. Acest bandit, a continuat arătând spre cadavrul lui Ahmet Zec, a terorizat întreaga Africă de vest. Războinicii voştri Waziri probabil au fost exterminaţi sau goniţi de pe teritoriile lor. cu mult mai departe, spre sud. Armata lui ocupă acum câmpia din jurul fostei voastre ferme. În direcţia aceea nu arc nici un rost să mergem. Singura noastră şansă de scăpare din acest ţinut sălbatic este să mergem cât mai repede spre nord şi să ajungem în tabăra bandiţilor arabi, înainte de se afla de moartea conducătorului lor. Trebuie să le cerem o

escortă, care să ne însoţească spre nord. spre drumul caravanelor.

Din nou, Werper s-a oprit pentru a vedea dacă Jane nu cumva se opune ideilor sale.

— Am fost oaspetele acestui arab criminal, dar nu i-am cunoscut perfidia decât mai târziu Cei din tabără mă stimează şi nu ştiu că i-am descoperii toate planurile criminale şi l-am omorât. Trebuie să ne grăbim înainte ca oamenii lui să îi descopere cadavrul şi să dea alarma. Luând o atitudine solemnă a continuat:

— Lady Greystoke trebuie să ai încredere în mine, dacă vrei să scăpăm vii de aici!

S-a întors spre cadavrul lui Ahmet Zec vorbind în timp ce mergea:

— Acest nemernic mi-a furat punga şi vreau să îmi recuperez avutul.

Zicând acestea s-a aplecat peste mort, căutând febril punga cu pietre scumpe. Dar spre marea lui consternare nu a găsit nimic asupra arabului! S-a sculat şi s-a dus spre cărare, în speranţa că va găsi acolo mica lui avere. din nou, nici aici nu a văzut nimic care să semene cu punga sa valoroasă. A început să examineze întreaga zonă a potecii şi a locului unde a stat Ahmet Zec în timpul luptei lor. A căutat în jurul calului mort care i-a servit arabului drept pavăză, dar tot nu a găsit nimic. Era foarte mirat şi dezamăgit în acelaşi timp. S-a întors spre Jane Clayton şi i-a spus:

— Nu îmi găsesc punga, dar nu mai pot pierde vremea să îl mai caut. Neapărat trebuie să ajungem în tabăra arabilor, până nu se înapoiază călăreţii.

Jane Clayton nu avea nici o bănuială privind adevăratele intenţii ale lui Werper. Nu a găsit nimic ciudat în „prietenia” acestui om cu banditul arab. S-a agăţat de această speranţă de scăpare şi a fost de acord cu planul de a porni spre tabăra arabilor. Mergeau spre

locul unde fusese ţinută prizonieră câteva zile. Abia a doua zi, spre seară, au ajuns la destinaţie, înainte de a intra, Werper i-a spus că va trebui să însceneze o mică poveste, cu care ea trebuia să fie de acord şi să nu se împotrivească la nimic ce va urma.

— Le voi spune, că te-am prins după ce ai fugit din tabără şi te-am dus lui Ahmet Zec. El însă era ocupat într-o bătălie sângeroasă cu Waziri şi m-a trimis înapoi în tabără cu tine, pentru a mi se da o gardă pentru călătoria spre nord. Acolo urma să fii vândută unui agent de-al lor care se ocupă cu astfel de comerţ.

Jane a fost de acord şi s-a lăsat minţită cu bună ştiinţă. Aparenta sinceritate a acestui om a înşelat-o. Erau însă într-o situaţie disperată şi deşi îi tremura inima pentru că trebuia să intre din nou în tabăra arabilor, s-a gândit că Werper a expus un plan foarte bun. Acesta a strigat ceva oamenilor care păzeau poarta, apoi a străbătut poiana cu Jane prinsă de mâna lui puternică. Oamenii din tabără au fost foarte surprinşi văzându-l pe belgianul după care fugise şeful lor şi a ordonat atâtor călăreţi să îl urmărească. Erau şi mai uimiţi văzând-o pe Jane cu el. Răspundeau salutului lui însă cu respect, ştiind că belgianul fusese unul dintre oamenii importanţi ai taberei. Werper l-a căutat pe cel care o păzise pe Jane şi i-a predat prizoniera. I-a dat câteva explicaţii arabului, iar acesta l-a crezut. Chiar şi unul dintre locotenenţii lui Ahmet Zec, pe nume Mohamed Beid l-a acceptat ca pe unul dintre foştii săi camarazi de arme, deşi cu o jumătate de oră mai înainte l-ar fi ucis, dacă l-ar fi întâlnit în pădure. Aşadar, Jane Clayton a fost din nou dusă în coliba care i-a servit drept închisoare. Era însă convinsă că această situaţie se va schimba şi că este doar o parte a planului lui Frecoult, pentru a câştiga încrederea bandiţilor. A intrat în coliba cu mirosuri urâte cu alte speranţe decât cele pe care le-a nutrit înainte cu

câteva zile, tot în acele locuri. Mâinile şi picioarele i-au fost din nou legate strâns, dar nu s-a împotrivit, mai ales că la intrare, Frecoult i-a şoptit câteva cuvinte de îmbărbătare.

Belgianul a pornit apoi spre cortul lui Mohamed Beid, întrebându-se oare câtă vreme va trece până când arabii din ceata lui Ahmet Zec se vor întoarce cu cadavrul conducătorului lor. Se gândea că trebuie să îşi facă prieteni pe care să se sprijine când va avea nevoie. Dacă ar fi fost bănuit de uciderea şefului arabilor ar fi fost pierdut, iar dacă ar fi fugit acum, nu însemna decât să îşi prelungească agonia, pentru că deznodământul fatal tot l-ar fi ajuns din urmă.

Arabii lui Ahmet Zec erau călăreţi curajoşi şi rezistenţi şi ar ii dat peste el, chiar dacă ar fi încercat să se ascundă printre cele mai întunecoase colţuri ale acelei părţi ale continentului negru. Frământat de aceste gânduri, a ajuns până la cortul lui în care şedea Mohamed Beid cu picioarele încrucişate, fumând liniştit. Şi-a ridicat privirile spre cel care se apropia şi l-a întâmpinat vesel.

— Te salut, frate! a spus el.

— Şi eu te salut, frate! a răspuns Werper.

S-a aşternut o mică pauză, însă arabul a rupt tăcerea, punând următoarea întrebare:

— Şi stăpânul meu, Ahmet Zec era bine şi sănătos, când l-ai văzut ultima oară?

— Nici o dată nu a fost mai departe de primejdia morţii, i-a răspuns Werper.

— Mă bucur, a mai spus Mohamed Beid, scoţând un nor albastra de fum de pipă.

Din nou s-a aşternut tăcerea între ei.

— Dar dacă ar fi mort? a întrebat belgianul, hotărât să ajungă cât mai repede la adevăr, încercând să îl câştige pe arab de partea lui.

Mohamed Beid şi-a întors capul, iar ochii i s-au micşorat, uitându-se fix în ochii lui Werper.

— M-am gândit foarte mult, a început el, de când te-ai întors pe neaşteptate în tabăra omului pe care l-ai înşelat şi care te-a căutat cu o ură de moarte. Am trăit alături de Ahmet Zec mulţi ani şi îl cunosc foarte bine. Nici mama lui nu l-a cunoscut atât de bine ca şi mine. Ahmet Zec nu uită nici o dată. Iar în cel care l-a trădat nu mai are încredere. Asta o ştiu foarte bine. Cum i-am spus, m-am gândit foarte mult şi sunt sigur că Ahmet Zec este mort. Altminteri nu ai fi avut curajul să te întorci aici nici o dată, doar dacă nu eşti cu mult mai curajos decât mi-am închipuit. Sau poate ţi-ai pierdui minţile cu totul! Iar dacă raţionamentul meu nu este bun, atunci trebuie să îţi spun că adevărul l-ai rostit cu câteva secunde mai înainte. Nu mi-ai spus că Ahmet Zec nu a fost nici o dată atât de departe de primejdia morţii? Ahmet Zec este mort şi nu trebuie să negi! Dar eu nu i-am fost nici mamă şi nici iubită, deci nu trebuie să te temi că te voi deranja cu bocetele mele.

Arabul s-a uitat fix în ochii belgianului, apoi a reluat:

— Dar trebuie să-mi spui de ce te-ai întors aici. Sau măcar spune-mi, de ce nu vrei să vii cu mine în nord şi vom împărţi nestematele din punga ta, apoi vom vinde şi femeia. Ce zici?

Werper s-a simţit imediat mai uşurat când a observat atitudinea arabului. Calmul cu care acesta a intuit moartea lui Ahmet Zec, i-a ridicat o mare piatră de pe inimă. Însă îl deranja pretenţia acestui om la jumătate din conţinutul pungii cu nestemate. Dar cum să îi spună că pietrele preţioase nu mai sunt la el. Dacă i-ar fi mărturisit lui Mohamed Beid lipsa acestora, i-ar fi stârnit furia sau bănuiala, încât ar fi putut pune în pericol această fragilă prietenie.

Singura speranţă care i-a mai rămas era să îl

încredinţeze pe arab că încă mai este în posesia acelei comori, lăsând lucrurile să curgă de la sine, până când soarta îi va oferi o nouă şansă de scăpare. Dacă vor sta împreună, va putea găsi un mijloc de a scăpa de acesta, în timpul marşului spre nord, înlăturând orice primejdie. Oricum, merita să încerce, mai ales că nu avea nici un alt mijloc care să îi uşureze situaţia.

— Da. Ahmet Zec este mort. A căzut în luptă. L-au atacat nişte călăreţi abisinieni, care mă ţineau şi pe mine prizonier.

S-a uitat la arab ca să vadă dacă acesta îl crede apoi a spus:

— Chiar acum, călăreţii abisinieni vin spre tabără, trimişi de regele lor Menelik. ca să îi pedepsească pe Ahmet Zec şi pe oamenii lui, pentru incursiunile lor în teritoriile acestui rege puternic, mai ales pentru jefuirea şi incendierea unor sate. Abisinienii au o armată numeroasă şi dacă nu ne grăbim, vom avea toţi soarta lui Ahmet Zec.

Mohamed Beid asculta în tăcere. Nu ştia cât din ce spunea acest necredincios este adevărat, dar pentru că era un motiv plauzibil de a pleca spre nord, nu a mai cerut alte amănunte.

— Deci dacă merg cu tine în nord. Îmi dai jumătate din pietre şi jumătate din preţul femeii? a întrebat scurt.

— Da, a acceptat Werper.

— Bine, atunci merg să dau ordine pentru ca tabăra să se ridice şi să plecăm mâine de dimineaţă.

Zicând acestea, arabul s-a ridicat, vrând să iasă. Werper însă l-a prins de braţ şi l-a oprit.

— Aşteaptă puţin, i-a spus. Mai întâi trebuie să hotărâm câţi vor veni cu noi. Nu este bine să îi luăm pe toţi cu noi mai ales, femeile şi copiii. Am merge foarte încet, iar abisinienii ne vor ajunge din urmă. Eu spun ca noi să mergem cu o mică gardă, dintre cei mai curajoşi

luptători pe care îi ai, iar la plecare să le spui că noi plecăm spre apus. Când vor veni abisinienii şi vor întreba unde sunt soldaţii pe care doresc ei să îi extermine, vor fi îndrumaţi pe un drum greşit. Cred că aşa ne vor pierde urma.

— Nici şarpele nu este mai viclean decât tine, Werper, a spus Mohamed Beid, zâmbind mulţumit. Toate vor fi tăcute aşa cum vrei. Vor merge cu noi vreo douăzeci de călăreţi, iar când ieşim de aici o vom apuca spre apus. pentru a lăsa urme în acea direcţie.

— Bine, a aprobat belgianul. Ne-am înţeles!

A doua zi, devreme, după o noapte de nesomn, Jane Clayton a fost trezită de un vacarm de voci de afară, care răzbăteau prin uşa colibei. Doi arabi şi Frecoult au intrat, au dezlegat-o şi au ridicat-o în picioare. I-au dat o felie de pâine neagră, apoi au condus-o afară, la lumină. Jane s-a uitat întrebătoare la Frecoult, iar într-un moment când arabii erau ocupaţi cu altceva, belgianul s-a aplecat spre ea, şoptindu-i că toate sunt în ordine. Sărmana femeie s-a liniştit şi simţea cum îşi revine după o noapte lungă şi neplăcută în acea colibă care i-a fost de atâtea ori închisoare.

Jane a fost urcată pe un cal şi înconjurată de o gardă de arabi. Au ieşit din sat şi au luat-o spre apus. După o jumătate de oră însă, acest cortegiu şi-a schimbat brusc direcţia de deplasare, cotind spre nord, mergând apoi numai în această direcţie. Belgianul se apropia rar de Jane, dar ea credea că acest om. În care avea atâta încredere, îi amăgeşte pe arabi cu această purtare. Considera că ca trebuie să pară în continuare prizoniera arabilor pentru a putea scăpa de aceşti călăreţi sălbatici.

Chiar dacă vedea că relaţiile belgianului cu arabii sunt foarte amicale, nu bănuia că acest alb poate avea alte intenţii decât cele prezentate ei cu o zi în urmă. Werper nu s-a apropiat apoi de ea multe ore, însă era

cufundat în gândurile sale în legătură cu această femeie. De sute de ori s-a uitat la ea şi a admirat-o. Cu fiecare oră care trecea, patima lui creştea, uitându-se cu pasiune la această femeie frumoasă. Imaginea ei îl copleşea, aducându-l într-o stare apropiată nebuniei.

Dacă Jane Clayton sau Mohamed Beid şi-ar fi închipuit ce îi trece prin cap acestui om, cu siguranţă că ar fi întrerupt relaţiile amicale pe care fiecare în parte le avea cu acest nemernic. Werper nu a reuşit să aibă acelaşi cort cu Mohamed Beid, aşa că planul de a-l ucide în somn pe arab, a trebuit modificat. Gândurile belgianului erau îndreptate acum spre alte posibilităţi de a scăpa de acest arab periculos.

A doua zi, Mohamed Beid şi-a apropiat calul de cel al prizonierei. Până acum, nu a dat nici o atenţie acestei femei, însă acum a începui să o privească cu alţi ochi. Îi admira frumuseţea şi curajul. Şi-a dat scama că această patimă este mai veche, chiar din momentul în care a văzut-o după atacul asupra fermei familiei Greystoke, însă fiind ocupat, nu a avut timp să se gândească la ea. De altfel, Ahmet Zec nu ar fi îngăduit nimănui să se apropie de prizoniera lui.

Dar acum lucrurile s-au schimbat. Ahmet Zec era mort, iar acest belgian nu putea să îl mai oprească. Cât de uşor ar fi pulul să îl ucidă pe acest necredincios şi să îi ia punga cu nestemate şi să plece cu această femeie unde dorea!

Dacă ar fi avut punga, nu ar mai fi fost necesară vânzarea femeii şi era încântat la gândul de a avea o asemenea fiinţă lângă el.

— Da! şi-a spus Mohamed Beid în sinea lui, luând o hotărâre. Îl voi ucide pe Werper şi îi voi lua punga cu nestemate. Apoi o iau şi pe femeia aceasta frumoasă cu mine.

Şi-a întors capul spre Jane şi a admirat-o. Cât este

de frumoasă! Pumnul arabului s-a închis apoi s-a deschis. Degetele sale brune, osoase şi puternice, simţeau deja carnea victimei sale care tremură sub strânsoarea sa ucigătoare. Va ucide fără nici o mustrare de conştiinţă. S-a apropiat de Jane Clayton.

— Ştii dumneata, a început el, aplecându-se spre ea, unde te duce omul acesta, acum?

Jane a dat afirmativ din cap.

— Mergi de bunăvoie ca să devii jucăria unui sultan negru sau arab?

Jane s-a întors către arab şi s-a uitat cu dispreţ. Însă nu a răspuns. Se temea ca nu cumva să îl deconspire pe Frecoult şi să trădeze planul lor. Arabul a continuat, văzând că nu primeşte nici un răspuns.

— Dar ai putea scăpa de această soartă nedreaptă, i-a mai spus. Trebuie să ştii însă că numai Mohamed Beid te poate salva.

Zicând aceste cuvinte, şi-a întins mâna şi a prins degetele femeii într-o strânsoare puternică, plină de pasiune. S-a dat de gol cu acest gest, care a valorat mai mult decât câteva zeci de cuvinte. Jane Clayton s-a smucit, încercând să se elibereze.

— Bestie! a strigat ea. Pleacă de aici sau îl chem pe domnul Frecoult!

Mohamed Beid s-a dat înapoi strâmbându-se de furie. Buza de jos i s-a lăsat în jos, dezvelind două rânduri de dinţi albi şi strălucitori.

— Domnul Frecoult? a mârâit el batjocoritor. Nu este nimeni aici cu acest nume. Câinele acela necredincios se numeşte Werper. Este un mincinos, hoţ şi trădător. Şi-a împuşcat căpitanul în Congo şi a fugit de acolo. S-a pus sub protecţia lui Ahmet Zec. El a fost cel care l-a convins pe Ahmet Zec să vă jefuiască aşezarea. Tot el l-a urmărit pe soţul tău şi a pus la cale furtul aurului. Mi-a spus că îl consideri salvatorul tău, pentru a-ţi câştiga încrederea,

dar te va duce spre nord. Acolo te va vinde unui sultan. Trebuie să ştii că singurul care te mai poate scăpa este Mohamed Beid.

Spunând acestea s-a îndepărtat, lăsând-o pe Jane să se gândească la toate câte i-a dezvăluit. A dat nervos pinteni calului, trecând mai aproape de restul călăreţilor înarmaţi.

Jane Clayton nu putea să îşi închipuie câte din aceste vorbe sunt adevărate şi câte din ele au fost spuse pentru a se răzbuna pe albul care îi promisese salvarea. Vorbele arabului însă i-au micşorat speranţele şi a început să se gândească la toate evenimentele din trecut, în legătură cu acest om, care s-a dat drept protectorul ei, în mijlocul unei lumi ostile şi pline de primejdii. În timpul nopţii, i s-a dat un cort, care a fost amplasat între cortul lui Werper şi al lui Mohamed Beid. Cortul ei era păzit cu străşnicie de doi soldaţi, unul la intrare, altul în spate.

Aceste măsuri suplimentare de protecţie au fost luate pentru a o scuti de umilitoarele frânghii din jurul mâinilor şi picioarelor. În seara zilei în care arabul i-a făcut aceste dezvăluiri cutremurătoare, Jane Clayton a rămas mai multă vreme la intrarea în cort, pentru a urmări activitatea din restul taberei. A mâncat cina pe care i-a adus-o un sclav negru: o plăcintă de bostan sălbatic şi o fiertură în care au fost amestecate, fără rost şi fără gust, carne de veveriţă, de maimuţă şi restul de carne dintr-o zebră împuşcată în ziua plecării din tabără.

Cu mai mulţi ani în urmă, nu ar fi mâncat o asemenea cină pentru nimic în lume, sau nici măcar nu şi-ar fi închipuit că cineva poate pregăti şi mânca o asemenea mâncare. Însă acum a mâncat fără să îi pese de gustul şi compoziţia acelei fierturi oribile. Privirile ei treceau de la corturi la oamenii care erau în jur, gălăgioşi şi murdari.

Nu îi păsa de ei şi de nimic din jurul ei. În mintea ei se contura o mică aşezare, cu o grădină de flori în jur. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi a devenit foarte tristă. Vedea un om înalt şi puternic, venind călare pe un cal frumos, iar ea îl aştepta fericită. Ţinea în braţe un buchet mare de flori frumos colorate şi cu parfumuri dintre cele mai fine.

Nimic dintre acele lucruri nu mai existau. Totul a dispărut, măturat de gloanţe şi de flacără, de aceşti oameni îngrozitori. A suspinat şi s-a cutremurat uşor. A intrat în cort, îndreptându-se spre grămada de pături murdare, care îi serveau drept pat. S-a aruncat pe această grămadă de cârpe şi a început să plângă. A plâns până a adormit. Somnul a liniştit-o puţin. Însă în timp ce dormea, o siluetă omenească s-a furişat dintr-un cort.

S-a apropiat de santinela de la intrarea cortului şi i-a şoptit ceva. Acesta a dat afirmativ din cap şi s-a îndepărtat de cort, pornind spre locul unde îşi avea culcuşul, pentru a se culca liniştit. Vizitatorul nocturn s-a dus apoi în spatele cortului, unde era a doua santinelă. Şi acestuia i-a şoptit ceva, care a plecat şi el să se culce.

După ce amândouă santinelele au plecat, omul acesta a dezlegat sfoara care ţinea pânza de cort de la intrare şi a pătruns înăuntru, uşor şi pe nesimţite.

CAPITOLUL XXI - Urmărirea din junglă

Albert Werper nu putea să doarmă şi se gândea la femeia care i-a stârnit atâtea pasiuni, la femeia care era foarte aproape de el, într-un cort de lângă cel al lui. Încă de seara, observase interesul pe care Mohamed Beid l-a arătat acestei frumoase femei. A înţeles imediat de ce s-

a schimbat brusc atitudinea acestui arab. În sufletul lui a răsărit o gelozie puternică şi o teamă cumplită că ar putea pierde ocazia de a duce la îndeplinire planul pe care îl avea cu Jane.

În mintea sa, se credea mai degrabă un protector al acestei femei, decât un răufăcător care avea intenţia să o folosească în scopuri josnice. Se gândea că dacă lordul de Greystoke era mort, ar fi putut să îi ia locul în inima acestei femei frumoase. Spre deosebire de arab, el ar fi avut şansa de a fi acceptat ca soţ, deci era firesc ca Jane să îl respingă pe Mohamed Beid, faţă de care desigur că avea repulsie, încet s-a convins în gândurile sale bolnave că prizoniera s-ar fi îndrăgostit de el, iar atitudinea ei amicală desigur că era o împărtăşire a acestei iubiri.

Atunci a luat o hotărâre de-a dreptul eroică. Şi-a aruncat păturile de pe el şi s-a sculat brusc în picioare. După câteva clipe de gândire, şi-a tras cizmele, şi-a încins revolverul şi s-a dus până la ieşirea din cortul lui. A dat la o parte pânza care servea drept uşă şi a privit afară. Santinela de la uşa cortului unde era ţinută Jane prizonieră a dispărut.

Ce putea să însemne asta? Probabil că providenţa îl ajuta pe cel care nu dorea altceva decât binele acestei femei. A ieşit tiptil din cort şi a mers până în spatele celuilalt cort.

Lipsea şi santinela care în mod obişnuit era în spatele acestui cort. Werper s-a dus atunci cu mult curaj până la intrarea în cort şi a păşit înăuntru, dând la o parte pânza care servea drept uşă. Lumina lunii pătrundea uşor înăuntru luminând slab interiorul cortului. O siluetă se vedea apropiindu-se de fundul cortului, aplecându-se peste grămada de pături. S-a auzit o şoaptă şi o altă formă omenească s-a ridicat, în fata primei siluete. Ochii lui Werper au început să se obişnuiască şi percepea câte ceva din mişcările acestor

siluete. Umbra care s-a strecurat încet era un bărbat, iar belgianul l-a recunoscut imediat pe vizitatorul nocturn. A fost cuprins deodată de o gelozie cumplită şi a înaintat spre cele două persoane din cort. A auzit ţipătul de spaimă al femeii care l-a recunoscut pe atacator. Dar în aceeaşi clipă Mohamed Beid a prins-o de gât, împingând-o înapoi în pat.

Belgianul a văzut roşu în faţa ochilor, simţind că o pierde pe femeia speranţelor sale. Era hotărât să nu o cedeze arabului, pentru că îi aparţine lui, în exclusivitate.

Nu va permite nimănui să îl jefuiască! A mai făcut încă doi paşi şi s-a aruncat în spatele arabului. Acesta surprins de atacul mişelesc, s-a întors mirat. Însă deloc speriat de atacator. Degetele belgianului s-au înfipt în gâtul arabului, dar acesta s-a scuturat şi s-a ridicat pentru a răspunde atacului. Werper i-a tras un pumn zdravăn în falcă. Arabul s-a clătinat de parcă ar fi fost beat şi s-a dat câţiva paşi în spate. Werper nu a profitat însă de această clipă de slăbiciune a arabului. Belgianul a încercat să scoată pistolul, însă arma s-a agăţat de curea, dând posibilitate arabului să îşi revină şi să se arunce din nou asupra belgianului.

Werper l-a izbit din nou, însă de data aceasta arabul s-a dat înapoi şi a ripostat la rândul lui. Se loveau orbeşte, luptând sălbatic. Jane Clayton urmărea această luptă, fără să scoată un cuvânt. Belgianul se căznea să scoată revolverul, lucru care nu îi reuşea. Mohamed Beid, care nici nu s-a gândit că va întâmpina vreo rezistenţă în intenţiile sale josnice, venise neînarmat, având doar un cuţit lung, pe care acum îl trase din teacă.

Stătea pregătit să întâmpine un nou atac al belgianului. Lupta s-a oprit câteva clipe, iar cei doi combatanţi răsuflau din greu.

— Câine de creştin, şopti arabul. Priveşte bine la acest cuţit din mâna lui Mohamed Beid. Uită-te bine la

el, păgânule, pentru că este ultimul lucru pe care îl mai vezi sau îl simţi în viaţa ta. Cu acest cuţit, Mohamed Beid va spinteca inima ta neagră. Dacă ai şi tu un Dumnezeu, roagă-te acum la el, pentru că peste un minut vei fi mort

După ce a spus aceste cuvinte, arabul s-a năpustit asupra belgianului, ridicându-şi cuţitul deasupra capului. Werper tot nu reuşea să îşi scoată pistolul, care se încăpăţâna să rămână agăţat de curea, iar din cauza întunericului, nu îşi dădea seama ce agăţa de fapt arma. Văzându-l pe arab că atacă din nou, s-a dat la o parte punându-i piedică. Această stratagemă a reuşit, pentru că arabul s-a năpustit orbeşte asupra victimei sale.

Mohamed Beid, purtat de avântul atacului său decisiv, s-a împiedicat de piciorul belgianului, căzând cât era de lung. S-a ridicat însă imediat, ca fulgerul. S-a răsucit pentru a-şi continua atacul furibund, dar belgianul a reuşit să îşi scoată arma de la centură şi a ridicat mâna pentru a ţinti. Mohamed Beid s-a repezit cu capul înainte spre duşmanul său, dar s-a auzit o detunătură puternică, iar din ţeava pistolului ţinut de Werper, a ţâşnit o flacără albastră, strălucitoare.

Mohamed Beid s-a rostogolit la pământ şi după câteva zvâcniri s-a oprit din ultima sa mişcare din viaţă, chiar lângă patul femeii pe care o atacase cu câteva minute mai înainte. Imediat după acest zgomot puternic, s-au auzit voci şi întreaga tabără s-a trezit din amorţeală Se auzeau strigăte, care cereau lămuriri în legătură cu detunătura de armă. Au pornit cercetări, iar în jur se auzeau paşii celor care căutau locul unde s-a tras cu arma. Jane Clayton s-a ridicat şi observând că arabul este mort. s-a apropiat de Werper, cu mâinile întinse.

— Nu ştiu cum să îţi mulţumesc, prietene, a zis ea. Şi când mă gândesc că azi am fost gata să cred minciunile acestei bestii despre trecutul tău şi despre perfidia cu care acţionezi. Te rog domnule Frecoult, să

mă ierţi. Trebuia să îmi dau seama că un alb şi în acelaşi timp un gentleman nu poate fi decât protectorul unei femei din aceeaşi rasă cu el, pe acest pământ plin de primejdii şi oameni răi.

Werper a rămas locului câteva clipe. Se uita lung la Jane Clayton, dar nu îşi putea găsi cuvintele potrivite pentru această situaţie. Dar nici nu putea să spună nimic despre acuzaţiile aduse de arab, pentru a nu lungi vorba. Iar despre adevăratele sale intenţii nu putea discuta acum, faţă de această femeie care îl credea salvatorul ei. Afară, arabii căutau cortul unde s-a tras cu arma, dar mai ales pe autorul acestei detunături care i-a trezit şi care poate că l-a ucis pe unul dintre ei. Cele două santinele care au fost trimise să se culce şi să nu mai stea lângă cortul prizonierei, s-au trezit şi au propus să se intre în cort, pentru a vedea dacă acolo sunt toate în regulă. Unul dintre ei zicea că femeia ar fi pus mâna pe o armă să se apere şi l-ar fi putut împuşca pe conducătorul lor. Werper i-a auzit apropiindu-se.

Dacă ar fi fost descoperit şi acuzat de uciderea lui Mohamed Beid, ar fi fost condamnat la moarte fără prea multe discuţii. Sălbaticii de arabi l-ar fi sfâşiat în bucăţi pentru uciderea conducătorului lor, mai ales că era creştin. Trebuia să găsească ceva, care să le îndrepte atenţia în altă parte şi nu spre cadavrul lui Mohamed Beid. Şi-a pus revolverul înapoi în toc şi s-a grăbit spre uşa cortului, unde ridicând pânza care servea drept uşă, i-a întâmpinat pe oamenii care s-au adunat acolo pentru a intra în ultimul cort care a rămas necercetat. Străduindu-se să zâmbească cu mult calm, Werper şi-a ridicat mâna, pentru a le opri înaintarea. A spus:

— Femeia creştină s-a opus conducătorului vostru, iar acesta a tras asupra ei. Prizoniera nu este moartă, ci este doar uşor rănită. Mohamed Beid şi cu mine vom avea grijă de ea!

Zicând aceste cuvinte s-a întors foarte liniştit şi a reintrat în cort. Arabii au fost satisfăcuţi de această explicaţie şi s-au întors şi ei la rândul lor în corturi pentru a-şi continua somnul. Ajuns din nou în faţa femeii pe care dorea să o ocrotească, dar numai pentru a-şi rezolva problemele sale foarte încurcate, Werper a simţit că este cuprins de pasiune pentru Jane. Era şi foarte nervos din pricina micului discurs pe care l-a rostit în faţa arabilor furioşi, care la fel de bine ar fi putut să îl dea la o parte şi să vadă dacă spune adevărul. Această stare de nervozitate i-a transformat pasiunea latentă într-o forţă care îl împingea de la spate spre femeia din faţa sa. Oricât de bine educat ar fi cineva, în anumite momente, instinctele primare îl cuprind şi sunt deasupra tuturor celor învăţate. Iar faptul că Jane a recunoscut că el este totuşi un gentleman, i-a întărit convingerea că ea îl iubeşte şi îl consideră ca un urmaş al soţului ei.

Pentru prima oară se găsea în faţa ei, într-o situaţie în care ea îl considera pe drept cuvânt un protector. Adevăratele sale intenţii erau ascunse de întâmplările de acum câteva minute, iar situaţia era cât se poate de favorabilă. Werper uitase cu desăvârşire că luase parte la elaborarea planului, în urma căruia Jane Clayton şi-a pierdut averea şi soţul. Intenţiile sale criminale au fost imediat date uitării. A început să îşi joace rolul de binefăcător, începând să creadă că acesta este de fapt destinul lui. Dorea neapărat să îndrepte răul care s-a abătut asupra acestei femei atât de frumoase.

Stătea cu spatele la uşa cortului, prefăcându-se că ascultă paşii arabilor care se duceau la culcare. În realitate medita la întreaga situaţie. Jane Clayton s-a apropiat de el.

— Ce este de făcut? a întrebat ea. Werper nu a răspuns imediat.

— Crima va fi sigur descoperită mâine dimineaţa, a

spus ea încet, arătând spre cadavrul lui Mohamed Beid. Te vor omorî, dacă te vor găsi aici.

Werper continua să tacă. Deodată s-a întors spre Jane zicând:

— Am un plan, a început el. Dar trebuie să fii foarte curajoasă. Dar sunt sigur că nu te vei pierde cu firea, pentru că mi-am dat seama cât eşti de curajoasă, în situaţiile grele. Crezi că mai poţi face faţă unor greutăţi?

— Pot să îndur orice, pentru a scăpa de aici, a răspuns ea ferm.

Belgianul a început să îi spună planul pe care îl credea el cel mai bun în aceste clipe.

— Va trebuie să te prefaci moartă. Voi explica santinelelor că ai murit după ce Mohamed Beid te-a împuşcat. Le voi spune că tot conducătorul lor mi-a spus să te arunc undeva în pădure. Le voi mai spune că Mohamed Beid nu doreşte să vadă pe nimeni, pentru că s-a îndrăgostit de tine şi că acum suferă că te-a omorât. Le mai spun că Mohamed Beid doreşte să rămână o vreme singur, pentru că suferă din cauza pierderii femeii iubite.

Jane Clayton a ridicat o mână, vrând să îl oprească Un zâmbet îi flutura pe buze.

— Trebuie să fii nebun domnule Frecoult! Cum crezi că oamenii arabului vor crede o asemenea poveste de adormit copiii?

— Se pare că nu îi cunoşti pe arabi. Deşi par nişte criminali din naştere, fiecare dintre ei este un sentimental, aşa cum nu mai găseşti în toată lumea. Romantismul pe care îl caută ei, îi duce să se adune în asemenea armate şi să lupte, doar de dragul de a ucide. Te rog să mă crezi, că acest plan al meu va reuşi pe deplin.

Jane Clayton a dat din umeri resemnată.

— Nu ne rămâne decât să încercăm, dacă vor crede

povestea ta. Dar apoi ce ne vom face?

— Te voi ascunde în junglă, a continuat belgianul, apoi mă voi întoarce să te iau, aducând cu mine şi doi cai.

— Dar cum vei explica moartea lui Mohamed Beid, a întrebat Jane Clayton. Cadavrul va fi descoperit mâine dimineaţa înainte de a te întoarce în tabără.

— Nu voi da nici o explicaţie. Mohamed Beid va avea grijă şi de asta. Explicaţia trebuie să o las pe seama lui. Eşti gata pentru aventura ce urmează?

— Da!

— Aşteaptă-mă puţin aici, să îţi aduc o armă şi câteva cartuşe.

Werper a ieşit din cort, dar s-a întors peste câteva minute, ţinând în mână un revolver şi o cartuşieră.

— Eşti gata? a întrebat.

— Sunt gata! a răspuns Jane.

— Atunci vino să te pun pe umăr şi va trebui să atârni cât mai moale, o sfătui belgianul, lăsându-se pe un genunchi, ca să o ajute. După ce a prins-o de mijloc, s-a ridicat mulţumit zicând:

— Aşa! Acum putem merge. Trebuie să îţi laşi mâinile, capul şi picioarele foarte moi. Nu uita că eşti moartă.

A ieşit apoi din cort, înaintând spre ieşirea din tabără, cu femeia trântită pe umărul drept. În jurul taberei, arabii au construit un zid de apărare din crengi groase şi pline cu ţepi, pentru a împiedica animalele sălbatice să pătrundă până la corturi. La ieşire, erau două santinele care se plimbau în jurul unui foc mare, pe care aveau grijă să îl întreţină, ca să fie văzut de la mare distanţă, dar şi să descurajeze carnivorele mari, care vânau mai ales noaptea.

Cea mai apropiată santinelă, s-a uitat la belgian. Arabul era surprins văzându-l venind, mai ales cu acea

povară ciudată. A strigat instinctiv:

— Cine eşti? Ce naiba ai pe umăr?

Werper a ridicat capul pentru a fi mai bine recunoscut şi a spus foarte calm:

— Este cadavrul prizonierei, a început să explice. Mohamed Beid m-a rugat să îi duc trupul mai departe în pădure, pentru că nu a mai putut să îndure să o vadă pe femeia pe care a iubit-o atât de mult şi pe care din nefericire a omorât-o. Acum suferă cumplit şi nimeni nu îl poate consola. Abia am reuşit să îl împiedic să nu se sinucidă.

Pe umărul belgianului, atârnând moale, dar foarte speriată, Jane aştepta răspunsul arabului. Era sigură că acesta va râde de povestea aceasta incredibilă, descoperind imediat minciuna albului şi amândoi vor fi pierduţi. Începea să se gândească ce va avea de făcut, dacă se va încinge o luptă între Frecoult şi arabi. Însă arabul a întrebat foarte simplu:

— Te duci singur, sau vrei să trezesc pe careva să te ajute?

Tonul arabului nu era deloc schimbat şi nu era mirat că Mohamed Beid a devenit pe neaşteptate atât de romantic. Werper a răspuns:

— Pot merge şi singur!

A trecut de cei doi arabi care păzeau intrarea în tabără, pierzându-se printre copacii groşi ai pădurii. Când a ajuns într-un loc unde era sigur că nu va fi văzut de nimeni din tabără, a lăsat-o pe Jane la pământ, făcându-i semne ca să nu cumva să scoată vreun cuvânt care să îi deconspire.

Au mers în linişte mai departe, oprindu-se câteva minute, timp în care Werper a ajuta-o să îşi încingă centura cu revolverul şi cartuşiera. Apoi a ajutat-o din nou, de această dată să se urce într-un copac stufos.

— Mâine, a şoptit el, de îndată ce voi scăpa de arabi,

mă întorc aici. Curaj, lady Greystoke! Avem toate şansele de a scăpa!,

— Îţi mulţumesc, a răspuns femeia şoptind. Ai fost foarte bun cu mine. Eşti un bărbat curajos.

Belgianul nu i-a răspuns, însă întunericul nopţii a ascuns culoare roşie a obrajilor săi, semn de mare ruşine. S-a întors şi a pornit-o înapoi spre tabără. Santinela l-a văzut intrând în cortul lui, dar nu a mai observat că iese prin spatele aceluiaşi cort, târându-se spre cortul unde fusese prizoniera. Werper a ridicat pânza cortul şi s-a furişat înăuntru, apropiindu-se de cadavru. Cu repeziciune a prins mortul de încheietura mâinilor şi l-a săltat în spate, ducându-l până la locul unde a intrat, cu câteva clipe mai înainte. Apoi a ieşit din cort, ridicându-se în picioare.

A început să se uite în jur pentru a fi sigur că nu îl vede nimeni. Apoi s-a aplecat, a ridicat cadavrul şi a traversat în fugă tabăra, ducându-se la cortul în care stătuse mortul. A aşezat mortul pe pământ, rămânând nemişcat câteva secunde, ascultând zgomotele nopţii. Zâmbind mulţumit, că nu l-a văzut nimeni, a intrat în cort, trăgând mortul după el.

A început să caute revolverul lui Mohamed Beid. După ce l-a găsit, a luat toate păturile din cort, înfăşurându-şi mâna cu arma. A ţintit capul arabului şi în timp ce a tras, a tuşit mai tare. Detunătura înfundată a armei nu s-a auzit, sau cel puţin nu a fost mai tare decât tuşitul cuiva, care doarme adânc într-un cort. Werper era pe deplin satisfăcut.

Un zâmbet enigmatic îi flutura pe buze, când a scos revolverul de sub pături şi covoare, aşezându-l cu multă atenţie în mâna dreaptă a mortului, aşezând trei degete în jurul patului armei, iar cel arătător pe trăgaci. A mai stat câteva secunde, pentru a face ordine printre pături şi covoare.

Apoi a ieşit pe unde a intrat, având grijă să lege pânza de la intrare pe dinăuntru. A mers apoi spre cortul prizonierei şi a înlăturat orice urmă, care ar fi putut să îl dea de gol. A ieşit prin spatele cortului, întorcându-se în cortul lui.

S-a aşezat liniştit, s-a acoperit şi a adormit foarte liniştit. A doua zi, a fost trezit de glasul speriat al unui negru, care striga de la intrarea cortului lui Mohamed Beid.

— Veniţi repede, Buana! Veniţi aici, vă rog! Mohamed Beid este mort! S-a omorât singur!

Werper a dat repede la o parte păturile care îl acopereau, mişcându-se cât mai repede. Pe fata lui era întipărită o spaimă firească. Aluzia negrului, că ar fi fost o sinucidere, i-a produs o mare uşurare şi un zâmbet uşor a înlocuit expresia de spaimă.

— Aşteaptă-mă că vin imediat, a strigat el negrului. Şi-a tras cizmele şi a ieşit din cort. Arabii şi negrii alergau din toate părţile spre cortul conducătorului lor. Când a intrat Werper, o mulţime de arabi erau în jurul cadavrului, care era rece şi ţeapăn. Belgianul şi-a făcut loc printre ei şi s-a oprit în faţa mortului. A privit în tăcere faţa acestuia, apoi s-a întors extrem de furios:

— Cine a făcut asta? Cine l-a ucis pe prietenul meu cel mai bun?

Tonul lui era ameninţător. Însă un cor de voci i-a răspuns, pentru a scăpa de orice acuzaţie.

— Mohamed Beid nu a fost ucis. A murit de propria lui mână. Allah din cer ne este martor. Uitaţi-vă, arma este încă în mâna lui.

Toţi au arătat spre mâna lui Mohamed Beid, care încă mai avea arma ucigătoare. O vreme belgianul s-a prefăcut că nu crede această versiune, dar în cele din urmă s-a lăsat convins. A spus că probabil arabul s-a sinucis, fiind chinuit de remuşcările provocate de

moartea frumoasei femei albe, pe care a iubit-o atât de mult, lucru pe care nu l-a dezvăluit nimănui. Werper a înfăşurat singur cadavrul lui Mohamed Beid, având grijă ca rana provocată de glonţul tras de el să nu se observe. A ordonat unor negri să ia cadavrul şi să îl îngroape în poiana care se afla lângă tabăra lor. Corpul lui Mohamed Beid a fost aşezat într-o groapă adâncă doar de câteva palme, săpată în grabă cu iatagane şi cuţite. Când bulgării de pământ au acoperit toate urmele crimei, Albert Werper a scos un suspin de uşurare. Planul său a reuşit cu mult mai bine decât ar fi îndrăznit să spere cu o zi în urmă arabii rămânând fără conducător, au hotărât, după o scurtă adunare, să se înapoieze fiecare la tribul lui. Locurile lor de baştină erau răspândite la nord de tabără. Werper, după ce a auzit ce au hotărât, le-a spus că are intenţia să plece spre răsărit. Arabii, ştiind că nu are nimic preţios asupra sa, l-au lăsat să plece în linişte.

Erau foarte bucuroşi că lucrurile au luat o întorsătură favorabilă şi că nimeni nu a fost acuzat de moartea conducătorului lor. În timp ce arabii se îndepărtau, Werper s-a uitat după ei cum dispar unul câte unul în sălbăticia acelui ţinut neospitalier. Îi mulţumi lui Dumnezeu că a scăpat din situaţia aceea atât de periculoasă. A aşteptat până nu a mai auzit nici un zgomot făcut de călăreţii care s-au îndepărtat.

Şi-a întors calul şi a intrat în pădure, mergând spre locul unde a lăsat-o pe lady Greystoke. Şi-a oprit calul sub copacul unde a ajutat-o să se adăpostească. S-a uitat în sus şi a strigat cu o voce veselă, plină de speranţe:

— Bună dimineaţa!

De sus însă nu a venit nici un răspuns. S-a uitat în jur, dar nu a văzut pe nimeni şi nici o urmă nu dovedea că Jane s-ar fi dat jos din copac şi că ar fi plecai.

A descălecat şi s-a urcat numaidecât în copac,

pentru a vedea cât mai bine întreaga zonă a pădurii. Jane Clayton dispăruse în cele câteva ore cât au durat cele petrecute în tabără.

CAPITOLUL XXII - Tarzan îşi revine din amnezie

După ce Tarzan a aruncat pietrele fără valoare din punga pe care a regăsit-o, gândurile i-au zburat la lingourile din metalul acela galben pentru care arabii şi abisinienii s-au luptat pe viaţă şi pe moarte. Oare ce legătură există între acele grămezi de metal murdar de pământ şi frumoasele lui pietricele, care fuseseră mai demult în pungă? Dar metalul acela ce era de fapt? În mintea lui a încolţit ideea, după un efort al creierului său, că acel metal avea legătură cu trecutul lui sau poate că îi aparţinuse. Imaginile unor persoane îi reveneau mai des în minte. Însă nu putea face încă nici o legătură clară între oameni şi evenimente. Totuşi, imaginea unei femei frumoase îi revenea foarte des în minte, cu mult mai des decât orice altă imagine sau chip. Cine era această femeie? Ce a însemnat ea pentru Tarzan al maimuţelor?

I se părea că o vede lângă groapa unde abisinienii au ascuns grămada de metal galben. Insă împrejurimile nu semănau cu imaginile care îi trecea acum prin faţa ochilor minţii. I se părea că îşi aduce aminte de o clădire sau de mai multe clădiri... Era parcă şi o grădină cu flori multe şi frumoase, garduri şi şanţuri. Tarzan nu înceta să se minuneze de noile amintiri pe care creierul lui i le înfăţişa. Se străduia să înţeleagă tot ce îşi aducea aminte, însă simţea că îi lipsesc mai multe legături între oameni şi fapte, pentru a-şi aduce aminte în totalitate de trecutul său.

O clipă i s-a părut că va putea dezlega misterul, dar totul s-a topit ca într-o ceaţă de dimineaţă, din nou se

vedea în mijlocul maimuţelor, luând parte la viaţa lor, dansând şi vânând cu aceste animale păroase. Tarzan şi-a scuturat din nou capul şi a oftat. Ce îl împiedica să îşi aducă aminte de tot ce i s-a întâmplat în viaţă?

De un lucru era însă din ce în ce mai sigur: exista o legătură între grămada de metal galben, locul unde se afla el acum şi mirosul acelei femei pe care o urmărea şi care îi scăpa mereu. Această enigmă trebuia elucidată. Dacă femeia aceea locuise acolo, oare nu era acesta cel mai bun loc unde să o caute sau să o aştepte, pentru a vorbi cu ea şi să fie în stare să îşi recapete memoria? Aceasta era singura rezolvare a tuturor dilemelor! Cel puţin aşa credea el în acele momente.

Şi-a pus punga după cap şi a pornit în direcţia câmpiei. La marginea pădurii, i-a văzut pe arabii care veneau să îl caute pe Ahmet Zec. S-a ascuns şi i-a lăsat să treacă. Apoi a pornit din nou spre ruinele acelea arse pentru a-şi continua planul. În drum, a întâlnit o mică cireada de antilope.

Această întâlnire cu animalele pădurii i-a adus aminte că nu mâncase de multă vreme carne proaspătă. S-a aşezat la pândă, apoi a început să se târască spre un mascul tânăr, care nu prea avea intenţia să fie prânzul nimănui. Însă după o jumătate de oră. Tarzan se ospăta cu cea mai bună carne de antilopă, apoi s-a hotărât că ar fi bine să bea apă rece din râu S-a îndreptat spre râu pe cărarea cea mai scurtă şi a băut pe săturate. Era deja seră şi Tarzan a pornit să caute un loc unde să doarmă în siguranţă.

S-a hotărât însă că cel mai bine ar fi să doarmă chiar în locul pe care dorea să îl vadă, adică acolo unde era îngropat metalul galben. Aici ar fi putut să o întâlnească pe femeia care îi apărea mereu în minte şi pe care dorea să o întrebe cine este. Era însă obosit şi dorea să doarmă. Era la numai un kilometru de acele locuri, însă

cei crescuţi în pădure nu prea au noţiunea timpului şi a unui plan riguros, aşa că Tarzan s-a răzgândit şi s-a culcat pe una din crengile unui copac de la marginea râului. Animalele pădurii nu se grăbesc, decât dacă sunt urmărite sau dacă le este teamă sau foame!

A doua zi, mereu aceeaşi neschimbată zi, care se repeta la infinit, Tarzan a dorit să îşi continue drumul spre locul unde credea că putea să găsească răspunsuri la toate întrebările pe care şi le punea. Înainte de a porni la drum, a coborât din nou la apă, pentru a-şi potoli setea. Aici era însă Numa, leul, care sosise şi el doar cu câteva clipe în urmă. Enorma fiară şi-a ridicat uşor capul şi a mârâit, dorind să arate că este furios şi că trebuie lăsat în pace să bea apă.

Din pieptul felinei, mârâitul venea din ce în ce mai puternic, prevenindu-l pe intrus că dacă nu va pleca în curând, îl aşteaptă o mare primejdie. Însă Tarzan, ca şi oricare alt animal al pădurii, fiind sătul, nu dorea o confruntare inutilă, care i-ar fi răpit timp. A făcut un mic ocol şi s-a îndreptat spre apă, oprindu-se la câţiva metri de animalul care mârâia supărat. Câteva momente animalul a continuat să se uite la om. Dar şi-a reluat adăpatul, iar astfel, om şi animal, îşi alinau setea aproape cot la cot, în aparenţă, frecare ignorând prezenţa vecinului.

Numa a terminat primul de băut. Şi-a ridicat capul şi a stat câteva secunde nemişcat, privind dincolo de râu, într-o stare de aşteptare, atât de caracteristică acestui animal superb. Dacă nu i s-ar fi mişcat coama în bătaia vântului, oricine care l-ar fi văzut, ar fi crezut că este o statuie turnată în bronz, înfăţişând un animal aşteptând.

Dar această atitudine s-a schimbat imediat, animalul apropiindu-se de om, mârâind ameninţător. Mârâitul nu a încetat, nici când majestuosul animal şi-a schimbat gândul şi s-a îndreptat spre cărarea care ducea spre

pădure. Tarzan a continuat să bea apă din râu, însă cu coada ochiului urmărea fiecare mişcare a leului, până când regele animalelor a dispărut în junglă. Nu s-a oprit din ascultarea zgomotelor pădurii, decât atunci când a fost pe deplin convins că a trecut orice primejdie de a fi atacat.

Apoi a sărit în apă şi a înotat câteva minute. A ieşit din râu şi a mâncat câteva ouă găsite într-un cuib, după care a privit în susul râului, spre ruinele casei sale, unde se găseau barele acelea de metal. Urmele bătăliei nu s-au şters. Dar spre marea lui consternare, a văzut că groapa era săpată, iar comoara nu era niciunde. Metalul galben dispăruse!

Pământul era călcat în picioare de oameni şi de cai, neputând lua urma celor care furaseră lingourile. Iar mai departe, nu se vedea nici urmă de „ea”. Dacă era vreo legătură între femeia aceea şi metalul galben, atunci nu mai avea nici un rost să mai aştepte aici. Acum totul a devenit şi mai confuz. Toate păreau atât de încurcate: pietrele colorate, metalul galben şi femeia din gândurile sale.

Era foarte deprimat. Mai bine s-ar fi întors în junglă şi l-ar fi căutat pe Ciule. A mai aruncat o privire şi a pornit agale spre pădure. Apoi şi-a mărit ritmul şi a traversat câmpia într-o fugă uşoară, apoi într-un ritm mai alert. Ajungând în pădure, s-a urcat în primul copac cu agilitatea unei maimuţe puse pe joacă.

Din nou mergea fără nici o ţintă, împins numai de plăcerea de a cutreiera, de a fi liber. Iar speranţa de a-l întâlni pe Ciule, sau de a o vedea pe „ea”, au trecut pe un al doilea plan. A petrecut astfel două zile prin jungla sălbatică, ucigând şi mâncând, apoi dormind prin copaci. Abia în a treia zi şi-a întrerupt această hoinăreală fără rost, când a simţit în aer apropierea unui cal şi a unui om. Calul şi călăreţul erau departe, însă Tarzan şi-a dat

imediat seama din ce direcţie vin. A luat-o pe nesimţite, prin copaci, în direcţia din care venea mirosul.

Peste câteva minute a zărit un călăreţ singuratic, care mergea spre răsărit. După ce s-a apropiat de călăreţ, şi-a dat seama că nu s-a înşelat; călăreţul era cel care îi furase pietrele lui frumoase. O flacără de furie a izbucnit pe obrazul lui. A coborât din vârful copacului unde s-a postat să îl aştepte pe călăreţ şi a trecut deasupra lui Werper, care nici nu bănuia ce primejdie îl aşteaptă.

A urmat un salt scurt şi precis, iar belgianul a simţit cum cineva, cu o greutate impresionantă, sare în spatele lui, izbindu-se de spatele calului. Animalul s-a speriat şi s-a repezit înainte, de parcă ar fi fost îndemnat de o sută de pinteni. Două braţe puternice l-au prins pe călăreţ şi într-o clipă a fost trântit la pământ. Werper s-a trezit în faţa unui uriaş alb, aproape gol, care îl ţintuia la pământ, cu genunchiul în piept. Imediat l-a recunoscut pe atacator, devenind palid. O culoare nesănătoasă de mort i s-a întins pe faţă. Gâtul i-a fost cuprins de degete puternice, ca de fier.

Belgianul a încercat să îi vorbească, să îl roage să îi lase viaţa, însă strânsoarea îl împiedica să vorbească

— Pietrele mele! a strigat uriaşul de pe pieptul belgianului. Ce ai făcut cu pietrele mele frumoase, cu pietrele lui Tarzan?

Strânsoarea a slăbit puţin, ca să îi permită belgianului să răspundă. Acesta însă nu a putut face altceva decât să tuşească şi să se înece. În cele din urmă a putut vorbi:

— Ahmet Zec, arabul, le-a luat de la mine. M-a obligat să îi dau şi pietrele şi punga.

— Am văzut întreaga scenă, i-a răspuns Tarzan, dar pietrele din pungă nu erau acele pietre frumoase ale lui Tarzan. Erau nişte pietre de pe fundul râului.

Tarzan s-a uitat încruntat la belgian, apoi a continuat:

— Nici arabul nu a avut ce face cu ele şi le-a aruncat furios, după ce a văzut şi el că nu sunt frumoase. Vreau pietrele mele frumoase! Unde le-ai ascuns?

— Nu ştiu, nu ştiu! a strigat Werper. Le-am dat lui Ahmet Zec, pentru că altminteri m-ar fi ucis. M-a urmărit apoi câteva minute, pentru a-mi lua viaţa, cu toate că mi-a promis că mă va lăsa în pace. Eu l-am împuşcat, însă punga nu mai era la el, cu toate că am căutat-o apoi multă vreme.

— Am găsit-o eu, i-a spus Tarzan, mârâind supărat. Dar în pungă erau doar acele pietre pe care şi Ahmet Zec le-a aruncat dezgustat. Eu cred că le-ai ascuns tu undeva. Dacă nu îmi spui unde sunt pietrele mele frumos colorate, te omor!

Zicând aceste cuvinte ameninţătoare, s-a repezit din nou asupra belgianului, ca să îl strângă de gât. Acesta s-a zbătut pentru a-i mai spune uriaşului alb ceva.

— Pentru Dumnezeu, lord de Greystoke, vrei să comiţi o crimă pentru o mână de pietre?

Degetele de la gâtul belgianului au slăbit strânsoarea, în timp ce pe faţa lui Tarzan a apărut o expresie de nedumerire. Privirea nu i-a mai fost atât de fioroasă.

— Lord de Greystoke? Lord de Greystoke? a repetat el. Unde am mai auzit eu de acest nume?

— Dar omule, tu eşti lordul de Greystoke! a strigat belgianul Ai fost lovit şi rănit de căderea unei stânci, atunci când cutremurul a surpat trecătoarea spre camera subterană în care tu şi Wazirii tăi aţi fost după lingourile de aur, pe care doreai să le duci la reşedinţa ta. Lovitura te-a făcut să îţi pierzi memoria. Dar eşti John Clayton, lord de Greystoke! Nu îţi aduci aminte?

— John Clayton? Lord de Greystoke? a repetat

Tarzan, rămânând câteva momente tăcut, de parcă ar fi meditat adânc la cele zise de belgian.

Apoi, după câteva clipe, şi-a dus mâna tremurândă la frunte, în timp ce ochii i s-au umplut de o expresie de mirare, dar şi de înţelegere a situaţiei. Numele său, pe care îl uitase, i-a redeşteptat memoria, care s-a luptat atât de mult să îi revină, în ultimele zile. I-a dat drumul belgianului şi a sărit drept în picioare.

— Dumnezeule! a exclamat.

După câteva secunde a strigat:

— Jane!

Deodată s-a repezit la Werper care s-a ridicat şi el.

— Soţia mea! a strigat Tarzan. Ce s-a întâmplat cu ea? Ferma este în ruine, după câte văd. Dar se pare că ştii şi de asta. Probabil că ai fost şi tu amestecat în această afacere murdară. Mai ales că m-ai urmărit până în Opar. apoi mi-ai furat nestematele. Eşti un hoţ şi un escroc! Nu încerca să negi!

— Este mai rău decât un escroc! s-a auzit o voce în spatele lor.

Tarzan s-a uitat în spate şi a văzut un om înalt, în uniformă, stând pe cărare la câţiva paşi de ei. În spatele lui se adunau nişte soldaţi negri, în uniforma statului Congo.

— Este un ucigaş, domnule, a continuat ofiţerul. Îl urmăresc de multă vreme, ca să îl duc înapoi. Trebuie să fie judecat pentru uciderea superiorului său.

Werper era alb ca varul şi dârdâia de frică. Vedea unde l-a dus întreaga sa aventură în junglă. Instinctiv, a încercat să scape prin fugă, dar Tarzan al maimuţelor a întins o mână puternică şi l-a prins de umăr.

— Aşteaptă! Acest domn vrea să te aresteze, dar şi eu vreau să ştiu câte ceva de la tine. Nu poţi pleca, decât dacă lămurim anumite lucruri! Spune-mi, ce s-a întâmplat cu soţia mea?

Ofiţerul belgian privea cu mare curiozitate la acest uriaş, aproape gol, având arme primitive, vorbind însă o franceză corectă, demnă de înalta societate. Nu ştia unde se termină omul primitiv şi unde începe omul civilizat. Nu putea nici să îşi dea seama de poziţia socială a acestei persoane ciudate, dar ceea ce nu îi plăcea, era siguranţa cu care acest om credea că poate să îl reţină pe prizonierul lui.

— Pardon, a obiectat atunci ofiţerul, păşind înainte şi punându-şi o mână pe umărul lui Werper. Acest om este prizonierul mei şi va veni cu mine.

— Numai după ce voi termina eu discuţia cu el, i-a replicat liniştit Tarzan.

Ofiţerul s-a întors şi le-a făcut semn soldaţilor care stăteau în spatele lui. Întreaga companie de negri în uniformă a făcut un pas înainte, apoi i-a înconjurat pe cei trei albi.

— Atât legea cât şi puterea de a o aplica sunt de partea mea, a spus ofiţerul. Dacă ai ceva împotriva acestui om, poţi veni cu mine şi să îl acuzi în faţa unui tribunal autorizat.

— Nu pun la îndoială drepturile tale, dragă prietene, i-a răspuns Tarzan. Dar un drept de a aplica anumite ordine este numai aparent şi nici pe departe real. În primul rând, ţi-ai permis să calci teritoriul unui englez, teritoriu care de fapt aparţine Marii Britanii. Unde îţi este autorizaţia pentru o asemenea invazie? Unde sunt actele de extrădare care îţi permit să îl arestezi pe acest om? Dar cum de eşti atât de sigur, că nu te voi ataca împreună cu o armată cu mult mai puternică decât cei câţiva soldaţi pe care îi ai şi cu care vrei să te înapoiezi în Congo?

Ofiţerul belgian şi-a pierdut răbdarea şi sângele rece.

— Nu am chef să discut cu un sălbatic dezbrăcat.

Dacă vrei să îţi fie bine, nu te amesteca în treburile mele. Sergent! Arestează-l pe criminal!

Werper şi-a apropiat buzele de urechea lui Tarzan şi i-a şoptit.

— Nu mă lăsa să mă aresteze! Ia-mă cu tine şi îţi voi arăta locul unde am văzut-o pe soţia ta aseară. Este imposibil să fi plecat departe de aici!

Sergentul a dat soldaţilor o comandă scurtă şi aceştia s-au apropiat de Werper. Tarzan însă nu a aşteptat mult şi l-a prins pe belgian de mijloc l-a apucat bine şi a sărit spre soldaţi, încercând să le străpungă rândurile. Cu pumnul drept, l-a izbit pe primul care i-a stat în cale. Soldatul a căzut pe spate, lovind cu arma de cel de lângă el.

Apoi, uriaşul alb şi-a continuat drumul, făcându-şi loc printre soldaţii speriaţi, care se dădeau la o parte din faţa acestui sălbatic periculos şi puternic. Soldaţii nu puteau trage pentru că făcuseră un cerc în jurul albilor şi nu doreau să se împuşte între ei sau să îl rănească pe ofiţerul lor sau pe ceilalţi doi albi. Tarzan era pe punctul de a trece de ultimii soldaţi, când unul dintre ei s-a strecurat în spatele lui şi aplecându-se, l-a prins de picioare, făcându-l să îşi piardă pentru un moment echilibrul. Acest moment de ezitare a fost suficient ca soldaţii să îşi revină din spaimă şi uluială şi să îl doboare. Peste câteva secunde, douăzeci de soldaţi au sărit asupra celor doi fugari, iar peste un minut cei doi erau legaţi cu funii groase şi puşi în imposibilitatea de a se mai mişca liber. După acest succes, ofiţerul belgian era vesel şi dispus să îşi bată joc de prizonierii lui.

De la Tarzan nu a reuşit să scoată nici un cuvânt, însă Werper i-a spus că de fapt, sălbaticul alb este un lord englez. Ofiţerul a început să râdă de cele spuse de belgian, pe care l-a sfătuit să îşi păstreze părerile pentru judecata la care va fi supus. După o scurtă pauză de

odihnă, ofiţerul belgian a dat ordinul de pregătire pentru plecare.

Pe cei doi prizonieri i-a aşezat între patru soldaţi negri şi trupa a pornit spre est, spre graniţa statului Congo. Spre seară, întreaga coloană s-a oprit lângă un râu, unde s-a instalat tabăra pentru noapte. Imediat au început pregătirile pentru cină. La marginea luminişului, o pereche de ochi fioroşi privea cu foarte mare curiozitate întreaga activitate a oamenilor în uniformă. Vedea cum soldaţii îşi construiesc adăposturi pentru noapte, cum aprind focurile şi cum pregătesc mâncarea.

Tarzan şi Werper erau legaţi împreună şi aşezaţi în spatele unei grămezi de raniţe. După ce soldaţii au terminat de mâncat, santinela postată lângă ei le-a ordonat să se scoale şi să treacă lângă foc. Aici li s-au dezlegat mâinile, pentru a putea şi ei să mănânce. Când Tarzan s-a ridicat în picioare, fiara care pândea din junglă a început să mârâie, iar în ochi i-au apărut umbre ce îi aduceau aminte de vremuri grele.

Uriaşul alb s-a oprit să asculte şi a vrut să răspundă semnalului primit din pădure. Însă imediat s-a oprit ca să nu atragă asupra sa atenţia soldaţilor. Deodată a avut o inspiraţie. Şi-a întors capul spre Werper şi i-a şoptit la ureche:

— Îţi voi vorbi tare, într-o limbă necunoscută, pe care nu o înţelegi. Prefă-te că înţelegi ce îţi spun şi mormăie şi tu ceva, de parcă mi-ai răspunde. Probabil că vom reuşi să scăpăm de aici, dacă îmi reuşeşte această stratagemă.

Werper a dat afirmativ din cap, dând de înţeles că a priceput ce are de făcut. De pe buzele lui Tarzan au început să iasă sunete, într-un jargon ciudat, care semăna mai degrabă a lătrat de câine, decât a limbă omenească. Soldaţii care se aflau în apropiere s-au uitat surprinşi la Tarzan. Unii dintre ei au râs, însă alţii s-au

dat la o parte, dând dovadă de o teamă superstiţioasă. Ofiţerul s-a apropiat de prizonieri, în timp ce Tarzan continua să vorbească în acea limbă ciudată. S-a oprit şi a ascultat cu interes sunetele scoase de uriaşul alb.

Dar când şi Werper a răspuns în acelaşi jargon ciudat, curiozitatea ofiţerului a depăşit orice limite şi i-a oprit, întrebându-i ce limbă vorbesc. Tarzan a apreciat corect inteligenţa acestui ofiţer în timpul marşului. Succesul întregii farse depindea acum de acest dialog dintre ei.

— Greaca, a răspuns Tarzan.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, i-a răspuns ofiţerul. Sunt foarte mulţi ani de când am studiat şi eu această limbă, de care nu eram sigur că o voi recunoaşte. Însă în viitor vă rog să discutaţi într-o limbă pe care o cunosc şi eu mai bine.

Werper şi-a întors capul spre Tarzan, zâmbind ironic. Apoi a şoptit:

— Adevărat că a fost greaca pentru el, însă şi pentru mine a fost o limbă necunoscută.

Însă unul dintre soldaţii negri a mormăit speriat la urechea vecinului său:

— Eu am mai auzit astfel de sunete. Odată, m-am rătăcit în junglă şi am auzit maimuţele uriaşe şi păroase vorbind în copaci, tot în această limbă. Cuvintele lor semănau cu cele spuse de prizonier.

— Ce poate să fie atunci? l-a întrebat celălalt speriat.

— Nu ştiu, dar foarte mult mi-ar fi plăcut să nu îl luăm cu noi. Mi se pare că nu este om, ci este un duh rău. Ne va aduce ghinion, dacă nu îl lăsăm să scape, a sfârşit soldatul superstiţios, uitându-se cu teamă în jur.

Camaradul lui a râs nervos, ca să se îmbărbăteze singur, apoi s-a îndepărtat. A repetat cele auzite şi altora, bineînţeles cu mici modificări şi îmbunătăţiri,

astfel că întreaga poveste sinistră a făcut ocolul micii tabere.

Peste puţină vreme, lui Tarzan i se atribuiau puteri supranaturale, fiind considerat un vrăjitor periculos, care va aduce moartea printre soldaţii negri. În tot acest timp însă, o fiinţă păroasă a urmărit ce se petrece în tabără, apoi a coborât din copac şi s-a îndreptat spre sud, într-o misiune care i-a fost încredinţată de albul care i-a răspuns în aceeaşi limbă.

CAPITOLUL XXIII - O noapte de groază

Jane Clayton a rămas în copac până s-a luminat de ziuă. I s-a părut că noaptea este fără sfârşit. La numai o oră după ce soarele a răsărit, a văzut un călăreţ singuratic care venea pe cărare. Inima i-a tresărit de bucurie, crezând că belgianul a terminat tot ce trebuia să mai facă în tabăra arabilor şi vine să o caute. Mantia lungă, port specific arabilor şi turbanul călăreţului ascundeau faţa acestui personaj.

Jane ştia că această persoană nu poate fi decât Frecoult, pentru că şi belgianul purta aceleaşi haine ca şi arabii din tabără. Imediat a uitat de grijile de peste noapte şi l-a strigat pe călăreţ. Acesta şi-a înălţat capul şi şi-a oprit calul. Jane cu groază a văzut că nu era belgianul pe care îl aştepta, ci un ofiţer abisinian. Era Abdul Murak.

Jane Clayton a încercat să se ascundă după crengile copacului, dar era prea târziu. Abisinianul a văzut-o şi i-a ordonat să coboare. Între timp, soldaţii abisinieni care îl urmau pe conducătorul lor au ajuns şi ei lângă copacul unde era Jane. Ea a refuzat să coboare.

Imediat unul dintre soldaţi a început să se urce în copac, cu intenţia evidentă de a o coborî. Jane Clayton şi-

a dat seama că orice împotrivire este zadarnică şi a coborât. S-a oprit în faţa abisinianului şi în numele dreptăţii şi omeniei l-a rugat să o lase să plece. Abdul Murak era încă foarte supărat din cauza înfrângerii şi a pierderii aurului şi a prizonierilor şi nimic nu îl putea îndupleca. Sentimentele pe care le evoca femeia îi erau însă cu totul străine, astfel că în orice situaţie s-ar fi găsit, tot nu ar fi înţeles la ce apelează această nenorocită şi de ce îl roagă să o lase în pace. În mintea lui era o confuzie şi un amestec de temeri. Fusese trimis într-o expediţie de răzbunare şi a dat greş. Putea fi degradat sau chiar executat pentru insubordonare sau desconsiderarea ordinelor. Nu ştia ce îi va spune regelui Menelik, cum să întoarcă situaţia, ca dintr-o înfrângere ruşinoasă, să iasă cu faţa curată.

Iată însă că acum avea ocazia de a-i duce regelui un dar frumos, o femeie albă, ca o floare, pe care regele ar fi apreciat-o şi ar fi uitat de campania în care îşi trimisese armata. La rugăminţile acestei femei albe, i-a răspuns că poate să-i asigure protecţia contra duşmanilor sau a animalelor din junglă, dar că trebuie să o ia cu el. Jane nu l-a mai întrebat ce are de gând cu ea, pentru că şi-a închipuit imediat că va fi dusă ca o sclavă, la curtea unui conducător local, sau rege al vreunui mic popor din Africa.

S-a resemnat şi s-a lăsat urcată pe un cal, în spatele unui soldat. Întreaga trupă a luat-o spre est, spre locul de unde ea ştia foarte bine că nu va mai scăpa. Abdul Murak neavând nici o călăuză, s-a rătăcit din drumul cel mai scurt care l-ar fi dus acasă şi a făcut un mic ocol spre nord. Dar această deviere, a fost şi intenţionată pentru a scăpa de orice urmăritor, care nu s-ar fi încumetat să pătrundă în jungla deasă, chiar şi pentru a urmări un tâlhar atât de feroce ca abisinianul. Trupa însă era departe de a fi o primejdie pentru cineva, pentru că

soldaţii erau foarte deprimaţi, descurajaţi. De mâncat nu prea au avut ce, pentru că în graba lor de a scăpa de arabi, nu aveau timp să vâneze sau să îşi procure alimentele necesare. De băut apă nici atât, pentru că locurile prin care au trecut, erau lipsite de râuri sau de alte surse de apă. După câteva ore de mers, întreaga trupă s-a oprit pentru odihna de noapte.

Mirosul cailor a tras leii din jur, care au început să dea târcoale micii tabere. Mârâituri fioroase au început să se audă înjur, amestecându-se cu nechezatul cailor. Nimeni nu putea dormi în acel vacarm. Santinelele au fost dublate pentru a se putea da alarma în caz de atac din partea unui animal carnivor, care ar fi dorit să se înfrupte din carnea oamenilor sau a cailor. Un foc mare ardea în centrul taberei cu acelaşi scop de a apăra tabăra de fiarele nopţii şi de a alunga orice animal mare care s-ar fi încumetat să intre în tabără. În jurul taberei s-au adunat mărăcini, care puteau împiedica trecerea unor animale mai mici, dar la fel de periculoase.

Trecuse de miezul nopţii, iar Jane Clayton nu reuşea să adoarmă, deşi era foarte obosită după drumul făcut călare prin junglă. Avea impresia unei primejdii iminente care urma să îi schimbe complet cursul vieţii.

Nici ceilalţi din tabără nu erau mai liniştiţi. Zgomotele sinistre ale nopţii îi ţineau pe majoritatea dintre ei fără somn şi într-o stare de tensiune. Abdul Murak s-a sculat de peste zece ori din patul său improvizat, plimbându-se când în cort, când în faţa focului. Prizoniera lui îi vedea statura uriaşă cum trece prin faţa focului şi ghicea din mişcările lui că îi era teamă de ceva, sau de cineva.

Urletele leilor s-au intensificat, iar pământul junglei a început să trepideze de zgomotele furioase din jurul taberei. Caii nechezau nervos şi trăgeau de curelele cu care fuseseră legaţi, într-o încercare disperată de a

scăpa din acest infern. Unul dintre soldaţi, mai curajos decât ceilalţi, s-a repezit la cai încercând să liniştească animalele speriate, înnebunite de groază. Un leu furios şi îndrăzneţ, a sărit spre cai, iar umbra sa a devenit enormă la lumina focului din centrul taberei. Una dintre santinele şi-a ridicat arma şi a tras, iar acest glonte a dezlănţuit iadul asupra tuturor care erau în acea parte a junglei. Glontele a lovit leul în pulpă, provocându-i o rană dureroasă, care a dezlănţuit o furie şi mai mare, în atacul acestei feline. Puterile însă i-au rămas intacte, iar întregul său corp era pregătit să facă ravagii.

Dacă nu ar fi fost rănit, probabil că ar fi abandonat ideea acestui atac asupra unei tabere cu oameni, care mai ales că aveau şi un foc mare în centru. Cu un urlet fioros a sărit peste gardul viu care înconjura tabăra şi într-o clipă a ajuns în mijlocul cailor. Ceea ce fusese mai înainte un zgomot al junglei, care se aude în mod obişnuit noaptea, a devenit un tumult de nedescris. Calul care a fost atacat primul a nechezat într-o agonie fără de scăpare. Câţiva cai au reuşit să îşi rupă curelele şi au fugit care încotro. Oamenii au sărit din locurile unde s-au adăpostit, pregătindu-şi armele pentru apărare sau atac. Mai mulţi au alergat după cai pentru a-i domoli. Ca la un semnal, vreo zece lei care se aflau în apropiere, au alergat spre tabără pentru a ataca.

Felinele veneau zburdând fără nici un fel de teamă. Câţiva lei care au ajuns în tabăra au sărit asupra oamenilor şi cailor. Abisinienii blestemau şi strigau, încercând să scape de aceşti monştri cu ochi galbeni-verzui. Odată cu intrarea primului leu în tabără, Jane Clayton a sărit în picioare, iar acum privea îngrozită sălbatica scenă care se dezlănţuise. Un cal, care încerca să scape din ghearele unei feline a lovit-o, trântind-o la pământ. Leul care urmărea bietul animal a sărit peste femeia căzută, nedându-i nici o atenţie.

Printre detunăturile de armă şi urletele leilor, se auzeau ţipetele de agonie ale oamenilor şi animalelor. Felinele nu făceau nici o deosebire, atacând orice fiinţă care le ieşea în cale. Soldaţii au uitat de prizoniera lor şi fiecare se gândea la modul cel mai rapid de a scăpa cu viaţă din acest infern, în acest timp, Jane încerca să se strecoare printre oameni, cai şi lei. Viaţa îi era ameninţată de leii care atacau pe cine întâlneau în cale, de caii care alergau călcând totul în picioare şi de oamenii care trăgeau cu armele lor, fără nici o ţintă, fiind îngroziţi de acest atac diavolesc.

Dând dovadă de o inteligenţă ieşită din comun, leii au înconjurat prada, strângând atât oameni, cât şi cai, într-un cerc care se micşora foarte periculos, din când în când, un leu se repezea direct la oameni şi cai, semănând groaza printre cei din centrul taberei. Câţiva cai au reuşit să scape sărind peste victime şi atacatori, dar o asemenea performanţă nu era la îndemâna soldaţilor sau a prizonierei lor. Jane Clayton era întinsă la pământ, iar lângă ea zăcea un cal împuşcat de un glonte rătăcit.

Un leu a sărit în pieptul unui soldat care se afla foarte aproape de ea. Negrul, înarmat cu un ciomag zdravăn, lovi zadarnic animalul, care dintr-un salt l-a trântit cât era de lung. Animalul s-a aşezat apoi pe victima sa care se zbătea fără scăpare, încercând să îndepărteze fălcile felinei care se deschiseseră deasupra lui. Leul nu a dat atenţie acestei inutile mişcări de apărare şi cu o mişcare iute a prins capul negrului. Oasele au trosnit scurt, curmând viaţa celui întins la pământ, fără speranţă. Animalul şi-a prins victima mai bine între dinţi şi a început să tragă de cadavru, peste un morman de oameni şi cai în agonie.

Jane Clayton privea înmărmurită la această scenă oribilă. Vedea cum teribilul animal pleacă cu victima sa

în gură, împiedicându-se de cadavre sau muribunzi. Povara era prea mare pentru leu şi în curând s-a plictisit să mai tragă de bietul mort. Şi-a abandonat victima sărind asupra oamenilor sau animalelor vii, asupra cărora şi-a revărsat furia. Dintr-o privire a zărit-o pe femeia care era întinsă pe pământul mânjit cu sânge. Cu un mârâit furios s-a pregătit să atace această nouă fiinţă care i-a apărut în cale.

În tabăra în care Werper şi Tarzan zăceau legaţi, era o linişte de mormânt. Soldaţii dormeau sau se odihneau fiind conştienţi că a doua zi îi aşteaptă un drum lung şi obositor. Două santinele stăteau de pază scrutând cu privirea întunericul nopţii. Ceilalţi dormeau sau încercau să doarmă, toţi, în afară de Tarzan. Acesta trăgea de curelele cu care fusese legat. Muşchii puternici s-au încordat sub pielea bronzată a braţelor şi umerilor săi.

Vinele de la tâmple s-au umflat de efortul ce-l făcea. Una din curele s-a rupt, apoi altul şi altul, până când a izbutit să-şi elibereze o mână. Atunci se auzi din codru un sunet gutural, încet, iar Tarzan a devenit deodată la fel de tăcut şi nemişcat ca o statuie, străduindu-se, cu ochii şi urechile să pătrundă întunericul, din nou s-a auzit sunetul, neînchipuit de straniu, dinspre verdeaţa deasă de dincolo de tabără. O santinelă s-a oprit brusc, încordându-şi ochii în întuneric.

Părul lui creţ s-a făcut măciucă. Soldatul s-a adresat, într-o şoaptă răguşită, camaradului său:

— Ai auzit? a întrebat.

Celălalt s-a apropiat, tremurând de spaimă.

— Ce să aud?

Atunci, sunetul înfiorător s-a repetat, urmat aproape imediat de un sunet similar, ca răspuns, chiar din tabără. Santinelele s-au apropiat una de alta, privind punctul negru de unde părea că vine vocea misterioasă. În acel loc, care era opus lor, atârnau crengile groase ale

câtorva copaci.

Cei doi nu îndrăzneau să se apropie de acest loc. Groaza i-a împiedicat să îi trezească din somn pe camarazii lor. Nu erau în stare să facă nimic decât să stea îngheţaţi de spaimă, pentru ca fiinţa pe care o aşteptau din moment în moment să îi atace. N-au avut însă mult de aşteptat. O făptură enormă a sărit cu agilitate în tabără de pe crengile unui copac. Când a văzut-o, una dintre santinele şi-a recâştigat controlul asupra muşchilor şi vocii. Strigând din răsputeri, ca să trezească întreaga tabără, s-a repezit către foc aruncând repede câteva braţe de vreascuri uscate.

Ofiţerul împreună cu soldaţii negri de sub comanda lui, au sărit din aşternut cu iuţeala obişnuită oamenilor care au trăit printre primejdii. Flăcările focului reaprins s-au ridicat şi mai puternic, luminând întreaga tabără, în timp ce oamenii deşteptaţi din somn se retrăgeau, cuprinşi de o groază superstiţioasă. Peste zece făpturi enorme şi păroase se puteau vedea destul de bine acum, de partea cealaltă a gardului de mărăcini. Uriaşul alb, având o mână liberă, a reuşit să se ridice în genunchi şi i-a chemat pe teribilii vizitatori nocturni, printr-o serie de lătrături şi mârâituri.

Werper, care s-a ridicat şi el, a văzut feţele sălbatice ale antropoizilor care se apropiau şi abia mai ştia dacă trebuie să se sperie sau să se bucure. Mârâind înverşunat, maimuţoii au sărit înainte, spre Tarzan şi Werper. În fruntea lor se găsea Ciule. Ofiţerul belgian a ordonat oamenilor săi să tragă asupra fiarelor, dar soldaţii nu îndrăzneau nici să se mişte, din cauza fricii superstiţioase care îi stăpânea faţă de păroşii oameni ai copacilor şi convinşi că uriaşul alb, care putea să cheme în ajutorul lui fiarele din codru, era mai mult decât o fiinţă omenească.

Scoţându-şi revolverul, ofiţerul a tras a tras, dar

Tarzan le-a strigat antropoizilor să se grăbească să-i îndeplinească ordinele. Câteva maimuţe s-au întors şi au fugit la auzul detunăturii, dar Ciule şi alţi şase sau şapte maimuţoi s-au apropiat iute de Tarzan şi ascultând de ordinele lui, l-au ridicat. L-au apucat şi pe Werper, fugind apoi în pădure. Prin ordine scurte şi energice, ofiţerul belgian a reuşit să-i înduplece pe soldaţi să tragă o salvă după maimuţele care se îndreptau spre desişul junglei. Salva a fost însă trasă mai mult în aer, dar totuşi un glonte şi-a nimerit ţinta, pentru că în clipa în care jungla îi înghiţea pe atacatori, Ciule, care îl ducea pe Werper pe unul din umerii săi puternici, s-a clătinat şi a căzut

Cu toate că s-a ridicat imediat, după mersul nesigur al maimuţoiului, ofiţerul şi-a dat seama că animalul este rănit grav. A rămas cu mult în urma celorlalţi, aşa că au trecut câteva minute ca să îi ajungă din urmă însă nu după mult timp a căzut. Werper a căzut şi el, iar corpul maimuţei a rămas întins peste el. În poziţia aceasta, belgianul a simţit că îl apasă ceva pe mâini, care tot îi mai erau legate la spate.

Era ceva care nu făcea parte din corpul păros al maimuţoiului. A pipăit cu degetele obiectul: era o pungă moale, plină cu obiecte mici tari. A încremenit de mirare la gândul ce îl obseda. I se părea de necrezut şi totuşi, era adevărat! Cuprins de friguri, a încercat să ia punga de la maimuţoi şi să o treacă la el. Curelele cu care era legat îl împiedicau să iasă din strânsoare, dar până la urmă a reuşit să îndese punga preţioasă sub cureaua pantalonilor. Tarzan, la câţiva paşi de el, era ocupat cu dezlegarea mâinilor sale. După ce a reuşit să scape de toate curelele s-a ridicat în picioare şi apropiindu-se de belgian, a îngenunchiat lângă el. Câteva clipe a rămas aşa, examinând maimuţa.

— A murit! a spus. Îmi pare rău... era o creatură utilă. Apoi l-a ajutat şi pe Werper să scape de curelele

strânse.

— Fac eu restul, a zis belgianul. Am un briceag pe care nu l-au găsit când m-au percheziţionat, a explicat el.

În felul acesta a reuşit să scape de Tarzan şi a putut să taie sforile lungi ale pungii care treceau peste umărul lui Ciule. A ascuns imediat totul sub cămaşă. După aceea s-a apropiat de Tarzan. Werper nu înţelegea cum a ajuns punga la acest maimuţoi. Probabil că a asistat la lupta lui cu Ahmet Zec şi a luat punga de la acesta. De un lucru însă era sigur şi anume că această pungă conţinea pietrele scumpe din Opar şi era singurul lucru care îl interesa acum.

— Acum, i-a spus Tarzan, trebuie să îţi ţii promisiunea. Du-mă acolo unde ai spus că ai văzut-o pentru ultima oară pe soţia mea.

Maimuţoii s-au ţinut după cei doi albi câţiva kilometri, dar după un timp interesul lor pentru această activitate a slăbit. S-au oprit şi au rămas la marginea unui luminiş. Werper şi Tarzan şi-au continuat drumul singuri. Nu au apucat să meargă mult prin pădure, de acolo de unde au rămas în urmă maimuţele, când s-au auzit urlete şi răcnete de lei în depărtare. Tarzan nu a dat atenţie acestor sunete cu care era familiarizat, până când nu a auzit din aceeaşi direcţie o împuşcătură, urmată de o serie de împuşcături mai dese, amestecate cu urletele mai multor lei.

— Cineva este în pericol, i-a zis el lui Werper. Trebuie să mă duc să văd... Poate că sunt prietenii mei.

— Poate şi soţia ta este cu ei, a spus belgianul.

În sufletul lui intrase din nou o teamă faţă de Tarzan, iar acum se gândea la un plan pentru a scăpa de acest englez uriaş, care era deopotrivă şi salvatorul şi duşmanul său. La spusele lui Werper, Tarzan a sărit ca ars.

— Dumnezeule! a strigat el. S-ar putea să fie şi ea

acolo, iar leii atacă tabăra. Au şi cai acolo. Ai auzit? A fost strigătul unui om în agonie. Stai aici! Mă întorc eu la tine! Acum trebuie să merg eu acolo.

Sărind într-un copac, silueta sprintenă a lui Tarzan s-a pierdut în noapte, înaintând repede şi în tăcere ca o fantomă. Werper a rămas un moment pe loc. Apoi, un zâmbet i-a luminat faţa.

— Să stau aici? s-a întrebat. Să stau aici să te aştept să-mi iei punga? Asta nu se va întâmpla, prietene, nu, nu!

Şi zicând acestea, a pornit imediat spre răsărit dispărând... pentru totdeauna.

CAPITOLUL XXIV - Acasă

Cu cât înainta Tarzan prin copaci, cu atât auzea mai distinct zgomotul luptei abisinienilor cu leii, convingându-se că situaţia era foarte critică. În sfârşit, lumina flăcărilor focului din tabără a ajuns până la el, atât cât permitea frunzişul des al junglei. Ochii lui ageri au cercetat întregul luminiş şi s-au oprit asupra unei femei care stătea încremenită la câţiva paşi de un leu, gata de atac. Numa se găsea aproape de Tarzan care era neînarmat. Totuşi nu a ezitat nici o clipă. Jane uitase de leu, de pericol şi nu îi venea să creadă că cel care sărise din copac era chiar soţul ei. Tarzan! Tarzan al ei trăia! Un strigăt de bucurie a izbucnit de pe buzele ei, dar numai ca să îngheţe de groază, văzând lipsă de apărare a soţului ei. Fiara, revenindu-şi din izbitură, s-a întors împotriva lui Tarzan, într-o furie aprigă de răzbunare.

Jos, la picioarele acestuia, se afla carabina pe care o scăpase abisinianul ucis, al cărui cadavru mutilat zăcea întins acolo unde îl lăsase Numa. Privirea sa ageră care cercetase în grabă tabăra, a descoperit carabina, iar când leul s-a ridicat în două picioare să atace noul venit, patul greu al armei s-a învârtit în aer şi s-a sfărmat în

bucăţi de fruntea lată a fiarei. Lovitura dată de Tarzan nu a fost numai o lovitură pe care ar fi putut-o da orice muritor de rând, ci a fost dată cu furia nebuniei unei fiare, ajutată de forţa muşchilor săi. În clipa în care leul s-a prăbuşit fără viaţă la pământ, Jane Clayton s-a aruncat în braţele soţului ei.

Tarzan a prins-o pe Jane de mijloc şi a ridicat-o pe umărul lui puternic. Abisinienii care i-au observat prezenţa au rămas uimiţi, când au văzut că dispare din nou, cu prizoniera lor. Însă erau prea ocupaţi cu propria lor situaţie disperată ca să mai încerce să-i oprească. Astfel, neîmpiedicat de nimeni, Tarzan s-a îndepărtat de tabăra abisinienilor, iar zgomotul luptei de acolo l-a urmărit în adâncul junglei. Cu bucuria în suflet, înlocuind durerea şi tristeţea care l-a copleşit în ultimele zile, Tarzan a mers până la locul unde l-a lăsat pe Werper, cu hotărârea să îl ierte şi să îl ajute să scape cu bine din ţinuturile acelea.

Dar când a ajuns acolo, nu l-a mai găsit şi cu toate că l-a strigat de câteva ori, nu a primit nici un răspuns. Convins că belgianul a încercat intenţionat scape de el, John Clayton a socotit că nu mai are nici un rost ca să îşi expună soţia la alte primejdii.

— Prin fuga lui şi-a recunoscut vina, dragă Jane, zise el. Să îl lăsăm deci să doarmă aşa cum şi-a aşternut.

Au plecat spre ruinele şi pustiul care a fost nu demult centrul vieţii lor fericite. Aveau intenţia să refacă totul cu ajutorul negrilor, care erau fericiţi că şi-au regăsit stăpânul şi stăpâna pe care îi plângeau. Drumul lor trecea prin dreptul satului lui Ahmet Zec şi au văzut acolo rămăşiţele arse, încă fumegând, ale colibelor indigene, ca dovadă a răzbunării unui inamic puternic.

— Wazirii, explică Tarzan, cu un zâmbet de satisfacţie.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze! exclamă Jane

Clayton.

— Să ştii că nu sunt departe, a zis Tarzan. Trebuie să fie Basuli cu ceata lui. Jane dragă, aurul şi pietrele scumpe din Opar sunt pierdute; dar ne avem unul pe altul şi pe Wazirii noştri... Avem iubire, credinţă şi prietenie, care valorează mai mult decât tot aurul din lume.

— Numai de-ar fi trăit şi sărmanul Mugambi, a răspuns ea, împreună cu ceilalţi ai lui. Au fost curajoşi şi şi-au sacrificat viaţa în încercarea lor zadarnică de a mă apăra.

Şi-au continuat drumul prin junglă, iar când s-a înserat, Tarzan a auzit din depărtare zgomot de voci.

— Ne apropiem de Waziri, Jane. Îi aud. Suntem aproape de ei. Probabil că se pregătesc să îşi facă o tabără unde să doarmă .

Într-adevăr, după o jumătate de oră, au dat peste o ceată de războinici negri, pe care Basuli i-a adunat pentru campania de răzbunare împotriva bandiţilor. Împreună cu ei erau şi femeile care le-au fost furate şi pe care le-au găsit în satul lui Ahmet Zec. Printre ei, mai înalt decât toţi, se vedea o figură cunoscută lângă Basuli. Era Magumbi, pe care Jane îl crezuse mort printre ruinele carbonizate ale reşedinţei sale.

Ce întâlnire fericită! Până târziu după miezul nopţii, jungla a răsunat de ecoul cântecelor, râsetelor şi dansurilor Wazirilor. Îşi povesteau unii altora diferitele aventuri, luptele ce le-au avut cu oamenii şi fiarele, până când i-au apucat ziua.

Basuli a trebuit să repete de vreo patruzeci de ori cum el, cu o mână de războinici ascunşi în trestiile de după malul râului, pândiseră bătălia pe care abisinienii lui Abdul Murak au dat-o împotriva bandiţilor lui Ahmet Zec pentru aur. Apoi a mai povestit că după fuga învingătorilor, s-a dus cu oamenii lui şi au luat aurul,

îngropându-l într-un loc unde nu mai putea fi găsit de bandiţi. Adunând toate cele spuse, crâmpeie care îl priveau pe belgian, a ieşit la iveală şi adevărul asupra trădării lui Albert Werper. Numai lady Greystoke a mai găsit un cuvânt de laudă, pentru că îi venea foarte greu să pună atâtea fapte rele în faţa dovezilor de cavalerism şi onoare ale belgianului.

— În adâncul sufletului fiecărui om, a zis Tarzan, trebuie să existe sămânţa dreptăţii. Nu starea disperată în care te aflai, ci propria ta virtute a fost aceea care a deşteptat o clipă buna cuviinţă adormită în sufletul acelui degenerat. Şi totuşi, numai prin această faptă bună e cu putinţă ca Dumnezeu să îi ierte toate celelalte păcate.

— Amin! a şoptit cu căldură Jane Porter.

Au trecut luni de zile de la evenimentele de mai sus. Munca Wazirilor şi aurul din Opar au reclădit şi completat din nou locuinţa devastată a familiei de Greystoke. Viaţa simplă de pe întinsa fermă africană şi-a reluat mersul ei normal, aşa cum a fost înainte de sosirea belgianului şi a arabilor. Uitate erau acum nevoile, durerile şi primejdiile. Pentru prima dată după luni de zile, lordul Greystoke şi-a permis să guste plăcerea unei zile de sărbătoare, organizând o vânătoare, pentru ca şi credincioşii săi Waziri să poată sărbători revenirea la vechiul lor mod de viaţă. Vânătoarea a avut un succes desăvârşit şi a durat zece zile. În a zecea zi, Tarzan a dat ordin de întoarcere acasă. În capul unei coloane de băştinaşi, încărcaţi cu trofee, călăreau lordul şi lady de Greystoke, împreună cu Basuli şi Mugambi, râzând şi vorbind, într-o prietenie sinceră date de interesul comun şi

respectul dintre oamenii inteligenţi şi cinstiţi de toate rasele. Deodată calul pe care călărea Jane Clayton s-a speriat de ceva pe jumătate ascuns în iarba înaltă dintr-o poiană prin care treceau. Ochii lui Tarzan au căutat

imediat o explicaţie a neaşteptatei atitudini a calului.

— Uitaţi-vă! a strigat el, sărind de pe cal.

Iar după o clipă, toţi s-au adunat în jurul unui craniu omenesc şi a câtorva oase care zăceau sub iarbă. Tarzan s-a aplecat şi a ridicat o pungă de piele, care se găsea între oase. Conţinutul l-a făcut să scoată o exclamaţie de surpriză:

— Pietrele preţioase din Opar! a strigat el, arătând punga tuturor. Iar acestea, a continuat el arătând cu degetul oasele de la picioarele sale, este tot ce a mai rămas din Werper. Magumbi a început să râdă:

— Uită-te Buana să vezi ce fel de comori are belgianul şi pentru ce şi-a pierdut el viaţa.

— De ce râzi? l-a întrebat Tarzan.

— Pentru că eu am umplut punga belgianului cu pietricele de pe malul râului mai înainte de a fugi din tabăra abisinienilor, unde eram amândoi prizonieri. I-am lăsat belgianului nişte pietre fără valoare, luând cu mine nestematele pe care ţi le furase. Mi-e ruşine să mărturisesc că şi mie mi le-a furat cineva mai târziu.. Totuşi, belgianul nu le-a mai putut folosi... Deschide punga şi vei vedea.

Tarzan a dezlegat curelele cu care era legată punga de piele şi a răsturnat o parte din conţinut în palmă.

— Pietrele mele preţioase din Opar! a exclamat Tarzan. Dar cum au ajuns din nou în mâna lui Werper?

Nimeni nu a putut să răspundă, pentru că atât Ciule cât şi Werper erau morţi şi nimeni altul nu ştia.

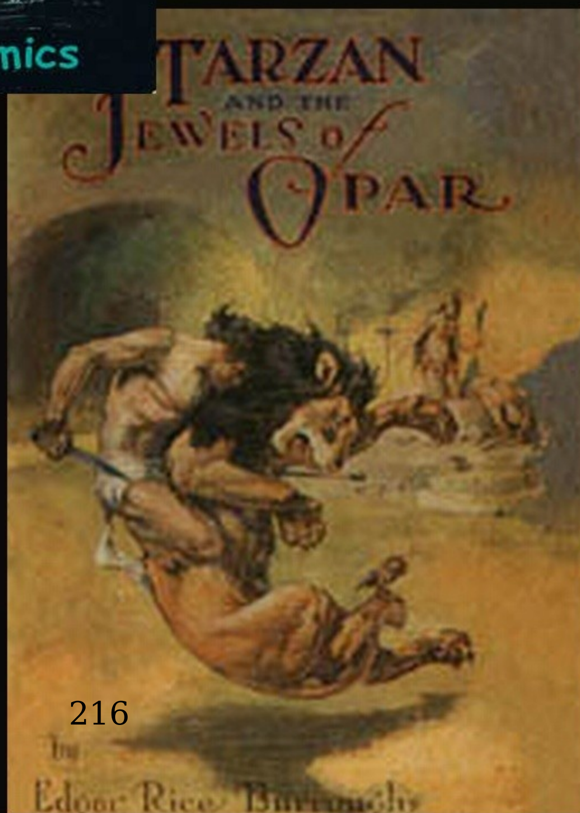
— Sărmanul! a zis lordul de Greystoke, încălecând din nou. Până şi mort a trebuit să restituie ceea ce a furat... Dumnezeu să-l ierte!

Sfârşitul volumului V

CUPRINS

Ballantine/Novel/24163/$1.25
#5
EDGAR RICE BURROUGHS
Tarzan
AND THE JEWELS OF OPAR
THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED
HighQualityComics

TARZAN
AND THE
JEWELS of
OPAR